AHMET ÜMİT

66. BASKI

Aşk Köpekliktir

ÖYKÜ

AHMET ÜMİT

Ahmet Ümit, 1960'ta Gaziantep'te doğdu. 1983'te Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da, Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. Şiirleri, 1989 yılında *Sokağın Zulası* adıyla yayımlandı. 1992'de ilk öykü kitabı *Çıplak Ayaklıydı Gece* yayımlandı. Bunu *Bir Ses Böler Geceyi*, *Agatha'nın Anahtarı*, *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı polisiye öykü kitapları izledi. Hem çocuklara hem büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* ve *Olmayan Ülke* kitapları ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk romanı *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başyapıt olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından *Kar Kokusu*, *Patasana* ve *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları *Ninatta'nın Bileziği*, *İnsan Ruhunun Haritası*, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Kavim*, *Bab-ı Esrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultanı Öldürmek* ve *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi* adlı kitapları izledi. Ahmet Ümit'in, İsmail Gülgeç'le birlikte hazırladığı *Başkomser Nevzat - Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat - Tapınak Fahişeleri* ve Aptülika (Abdülkadir Elçioğlu) ile birlikte hazırladığı *Başkomser Nevzat - Davulcu Davut'u Kim Öldürdü?* adlı çizgi romanları da bulunmaktadır. Eserleri yirminin üzerinde yabancı dile çevrilmiştir. Yazarın tüm yapıtları Everest Yayınları tarafından yayımlanmaktadır.

www.ahmetumit.com
www.twitter.com/baskomsernevzat
www.instagram.com/baskomsernevzat
www.facebook.com/ahmetumitfanclub
www.facebook.com/yazarahmetumit
www.facebook.com/groups/ahmetumitiryakileri
www.facebook.com/elvedaguzelvatanim
www.facebook.com/sehsuvarsami

AHMET ÜMİT

AŞK KÖPEKLİKTİR

§

Yayın No 818
Türkçe Edebiyat 269

Aşk Köpekliktir
Ahmet Ümit

Kapak tasarımı: Utku Lomlu
Yazar fotoğrafı: Volkan Doğar
Sayfa tasarımı: Veysel Demirel

© 2004, Ahmet Ümit
© 2010, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1-29. Basım: 2004-2010, Doğan Kitap
30-45. Basım: Temmuz 2010-Haziran 2014, Everest Yayınları
46-47. Basım: Ocak 2015, Everest Yayınları
48-49. Basım: Ekim 2015, Everest Yayınları
50-60. Basım: Şubat 2016, Everest Yayınları
61-62. Basım: Şubat 2016, Everest Yayınları
63-64. Basım: Kasım 2016, Everest Yayınları
65-66. Basım: Nisan 2017, Everest Yayınları

ISBN: 978 - 975 - 289 - 743 - 4
Sertifika No: 10905

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Serpil'e, Serdar'a ve Gonca'ya,
en derin sevgilerimle...

Aşkı olan, arı namusu neyler
Yunus Emre

içindekiler

Önsöz Yerine ya da Aşk Rüzgârın Söylediği Bir Şarkıdır xi
Aşk Bir Mucizedir 1
Kâfi Delildir Aşk 13
Aşk Çözümsüz Bir Problemdir 25
Aşk Bir Cinayettir 35
Aşk Bir Düellodur 41
Aşk Bir Yanılsamadır 49
Aşk Bir Özentidir! 63
Aşk Bir Ütopyadır 77
Aşk Köpekliktir 95

Önsöz Yerine
ya da
Aşk Rüzgârın Söylediği Bir Şarkıdır

Rüzgâr, sonbaharda hep aynı şarkıyı söyler. Pencerenin camlarında gezinen titreyiş, kasımpatıların gövdelerini okşayan fısıltı, karanlıkta gümüşi yaralar açan çığlık, yağmuru hızlandıran deli ıslık, yüzümüzde patlayan haykırış, denizi ürperten mırıltı, kaç renk, kaç çeşit, kaç ton sesi varsa, rüzgâr sonbaharda hep aynı şarkıyı söyler.

Buna şarkı demek de doğru değildir; çoğu zaman bir ağıttır. Güzelin kısacık ömrüne, gidenin çekiciliğine, sevgilinin hayaline yakılmış bir ağıt. Her yıl tekrarlanmasına rağmen yıpranmamış, dipdiri kalmış, hüznünü zerrece yitirmemiş bir ağıt...

Aslında hikâyenin başlangıcı sonbahar değil, bahardır. Bulutlar yükselip güneş cömertleşince, tomurcuklar belirginleşip yapraklar seçilince rüzgâr âşık olur. Birden değil, sanki çok eski, çok derin, hep var olan bir şeyi anımsar gibi ağır ağır âşık olur, usulca, sindire sindire. Tanıdık, bildik, hep gözünün önünde olanın kadim güzelliğini yeniden keşfeder gibi. Hayır, rüzgâr hemen şarkıya başlamaz, sadece âşık olur. Belki size şaşırtıcı gelecek, rüzgâr çiçeklere değil, yapraklara âşık olur. Evet, ağaçları güzel kılan, kuru dalları yeşile çevirip güneşte gümüşbalıkları gibi kımıl kımıl kıpırdanan yapraklara... Çiçekler mi? Nedendir bilinmez, rüzgâr, çiçekleri yaşamı boğacak kadar süslü ve züppe bulur. Biz insanların

hayranlıkla baktığımız, kokladığımız, sevdiklerimize en değerli armağanlar olarak götürdüğümüz çiçekler onu çekmez, cezbetmez. Onlara dokunmayı, onlarla sevişmeyi doyurucu bulmaz. Rüzgâr olmanın verdiği bilgelikle kavramıştır bunu. Belki de yaprakların engin gönüllülüğü çeker onu... Neyse işte, rüzgâr yaprakları sever. Dünya kurulalı beri bu sevdadan vazgeçmediğine göre de çektikleri ona yetmemiş, bu aşk onu doyurmamıştır. Bu her zaman dile getirilmese de böyle bilinir, böyle kabul edilir.

Gelmiş geçmiş bahar yağmurları, yaz sıcakları bu sevdanın tanığıdır. Rüzgârın sevgisini göstermesi için yapraklara ihtiyacı vardır... Sadece sevgisini göstermek için mi? Şiddetini, acımasızlığını, öfkesini göstermek için de... Zavallı yapraklar bu delişmen âşığın her halini, hiç seslerini çıkarmadan, vefakâr bir sevgili gibi çeker.

Hayır, rüzgârın dilinde her mevsim aynı şarkı yoktur. Baharda umutlu bir âşık gibi bağıra çağıra dolaşır, yaza doğru uzun sevişmelerin yorgunluğu belirmeye başlar, büyülü bir doygunluk sarar bedenini; tatlı bir sarhoş mırıltısıyla sürüklenir kentlerin sokaklarında, bozkırın ıssızlığında, dağların koyaklarında, denizlerin maviliğinde... Derken bir sabah soğuğu hisseder. Gerçek, sulusepken bir yağmurla büyülü rüyasından uyandırır onu. Birden olacakları anlar; eli ayağı tutulur, ne yapacağını bilemez...

Olan olmuştur işte; güneş çekilmiş, karnı kara bulutlar kötü olayların habercisi gibi çökmüştür toprağın üzerine. Her sonbahar yaşanan yeniden yaşanacaktır. Rüzgâr, belki de farkına varmadan başlar hüzünlü ezgisine. Önce belli belirsiz, adeta fısıldar gibi, sonra iç çekerek, sonra öfkelenerek, en son da haykırarak söyler şarkısını.

Yapraklar, rüzgârın ezgisini duymadan dökülmezler; hava ne kadar soğuk olursa olsun, yağmur ne kadar şiddetli yağarsa yağsın, onların tutundukları dallardan kopmaları için rüzgârın şarkısını duymaları gerekir. Tuhaf bir paradokstur yaşanan. Rüzgâr, yaprakların döküleceğini bildiği için şarkısına başlamıştır. Yapraklarsa dökülecekleriden habersiz, rüzgârın ağıda benzer şarkısını duyunca dayanamayıp bırakmışlardır kendilerini aşağıya.

Rüzgâr elinden gelse, tükürüp atacaktır dilinden bu acı şarkıyı, çekip gidecektir buralardan. Ama bunu, bugüne kadar başaramamıştır. Bundan sonra başaracağı da kuşkuludur.

Bir an, sadece bir an umutlanır rüzgâr. Ağıdı bırakır, damarlarında gizlenen çürümeye rağmen güzelliğini koruyan yerdeki yaprakları canlandırmak ister. Bütün bedeniyle dokunur onlara; bu dokunuş öyle yumuşak, öyle kırık dökük, öyle çaresizdir ki, ağaçlarda kalan yaprakların da aklını çeler, onlar da kaldırıp atarlar kendilerini rüzgârın kollarına. Artık nemli toprağın üzerinde ölümcül bir dans başlamıştır. Tan doğumundan öğle ortasına, ikindiden akşam alacasına, gece karanlığına, son yaprak dökülünceye kadar sürecek bir dans.

Düşen mutlu düşer, ne de olsa son nefesini sevdiğinin kollarında vermiştir. Yaşayana ise çıldırmak kalır. Yapraklarını koruyamadıkları için ağaçları kökünden söker, duyarsız sokaklarda naralar atarak dev binalara saldırır. Takati tükeninceye kadar kendini granit dağlara, buzdan denizlere, sisli ovalara, derin göllere çarpar. Sonra... Sonra birden rüzgârın içi boşalır, soluğu kesilir, gökyüzü ile toprağın arasında öylece durur. Ne yapraklara dokunacak gücü kalır, ne şarkısını sürdürecek inadı. Rüzgâr, tıpkı bir insan gibi aniden ölüverir.

Aşk Bir Mucizedir

O hep akşamüstü gelirdi. Güneş batmamışken, sokaklar kül rengi bir ışıkla yıkanmamış, odamın ışıkları henüz yanmamışken. Büromun önündeki iki yanı fundalıklı dar yoldan geçerek aşağıdaki işlek caddeye yürürdü. Ben pencerenin önünde durur, perdenin arasından, soluğumu tutarak izlerdim yürüyüşünü. Her akşamüstü... Gerekirse en önemli görüşmelerimi bile iptal ederek...

Bu halime bakıp romantik biri olduğumu sanmayın, ilgisi yok, son derece mantıklı, duygularından çok düşünceleriyle hareket eden bir adamım. Hatta lise yıllarında birçok arkadaşım, kendilerini aşkın hülyalı dünyasına kaptırıp sevgilileriyle buluşmak için okulu kırarken, ben bir gün bile devamsızlık etmeden, sayfası sayfasına derslerimi takip ederdim. O dönem platonik aşklar yaşadığımı inkâr edecek değilim ama kendimi hiçbir zaman bu türden havailiklere kaptırmadım, sorumluluklarımı hiç aksatmadım. Kazandığım ne varsa kendi aklımla, kendi emeğimle oluşturduğumu söyleyebilirim. Şirketimin başarısını, evliliğimin bunca yıldır sürüyor olmasını da akılcı davranışlarıma borçluyum. Evliliğimizin, karşılıklı saygı ve sevgiye dayalı, dengeli bir ilişki olmasında, kuşkusuz eşimin rolü de var. Onun anlayışlı bir insan olmasını, bana karşı ilgisini hiç yitirmeyişini, çocuğumuza karşı sorumluluklarını büyük bir istekle yerine getirmesini takdir etmiyor değilim. Ancak birlikteliğimizin bu denli uzun ömürlü olmasında daha çok benim inceden inceye mantık

süzgecinden geçirilmiş davranışlarımın belirleyici olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim. Böbürleniyormuşum gibi gelebilir ama inanın öyle. Daha doğrusu, öyleydi. Bir zamanlar böyle davranmış olmakla gurur duyardım... Bir zamanlar... Şimdi o günleri özlüyorum. Aklımın gündüzleri işimle, geceleri eşim ve oğlumla dolu olduğu, sıradan, basit, huzurlu günleri. Ne yazık ki o huzur dolu, sakin günler çok gerilerde kaldı. Onu gördüğüm andan itibaren yaşamım altüst oldu. Hem de ne altüst oluş. Bu öyle bir şey ki... Nasıl anlatsam!.. Bu, birbirine benzeyen günlerin içinden ansızın çıkıveren bir rüzgârın her şeyi değiştireceğine inanmak gibi; bu, yağmurun yumuşak yeşilini, çiçeklerin kırılganlığını, baharın kışkırtıcılığını yeniden hissetmek gibi... Yani anlatmak zor, ama yeniden gençleşmek, bir daha yaşayamam diye düşündüğün duyguların birdenbire uyanıp seni ayağa kaldırması gibi... Bakın, şiir yazar gibi anlatıyorum. Bir mantık abidesi olan ben, bu yaşımdan sonra romantikleşmeye çalışıyorum. Biliyorum, komik oluyorum ama içimden böyle yapmak geliyor.

Oysa onu ilk fark ettiğim gün, aklım oğlumun yabancı dil öğrenme işiyle meşguldü. Bir baba olarak oğlumun en iyi eğitimi almasını istiyordum. Çok zengin biri sayılmam ama halimiz vaktimiz yerinde çok şükür. Galiba en iyisi, özel okullardan birine yazdırmaktı çocuğu. Gerçi bazı arkadaşlarım, bu okulların birer para tuzağı olduğunu, kaliteli eğitim veren Anadolu liselerinden birini tercih etmemin daha doğru olacağını söylüyorlardı ama... Başka seçenek de yok gibiydi. Bunları düşünerek ofisimde geziniyordum ki, canım sıkıldı, perdeyi aralayıp dışarıya bakmak istedim. Baktığım anda da onu gördüm. Sırtında bej rengi bir pardösü vardı, omuzlarına düşen açık kumral saçları rüzgârda belli belirsiz kıpırdanıyordu. Önümden hızla akıp gitti. Onu görür görmez bir yerlerden daha önce tanıştığımızı anladım. Oysa kısa bir süreliğine, üstelik sadece arkadan görmüştüm. Hatırlamaya çalışarak öylece baktım...

Yine de ilk görüşümde onu çok önemsediğimi söyleyemem. Ama iki gün sonra aynı saatlerde yine penceremin önünden geçince, ertesi gün de bunu tekrarlayınca, onu daha yakından izlemeye başladım. Omuzlarının hafifçe sarsılışı,

saçlarının yumuşak kumrallığı, pardösüsünün altında belli belirsiz devinen kalçaları... Evet, onu daha önce görmüştüm, bundan emindim. Ama ne zaman, nerede, çıkaramıyordum. Dördüncü görüşümde anımsadım; inanılmaz şey, onu düşümde görmüştüm.

Evet, onu yıllar önce düşümde görmüştüm. Evleneceğim günden bir önceki geceydi. Belki de bu yüzden hiç unutamamışım. Düşümde, dalgalı bir denize bakan bir gül bahçesindeydim. Bahçe dediğime bakıp da, içinde tek katlı evlerin yükseldiği birkaç gül fıdesiyle süslenen kıytırık yeşillikler gelmesin gözünüzün önüne. Düşümde gördüğüm yer, adeta Babil'in Asma Bahçeleri gibiydi. Evet evet, yanlış duymadınız, asma bahçe dedim. Rüyasını gördüğüm o muhteşem arazi tam on iki asma bahçeden oluşuyordu. Her bahçede farklı renkte güller ekilmişti: beyaz, sarı, açık sarı, turuncu, yavruağzı, pembe, kırmızı, mor, hatta siyah güller... O, mor güllerin arasındaydı; ayakta durmuş, denize bakıyordu. Uzun boyluydu, sırtında tıpkı ofisimin önünden geçen kadınınki gibi bej rengi bir pardösü vardı, açık kumral saçları omzuna dökülüyordu. Sessizce ona yürüdüm. Yürümek değil de sanki uçtum. Çünkü ayaklarım yere basmıyor gibiydi. Yine de beni hissetmiş olmalı ki döndü. Yüzü, ilgi duyduğum, sevdiğim, âşık olduğum ve ömrümün geri kalanında da ilgi duyacağım, seveceğim, âşık olacağım kadınların yüzlerine benziyordu. Bu benzerlik beni hiç şaşırtmadı. Biliyorum, gerçek yaşamda böyle bir yüz göremezsiniz ama düşte her şey olanaklıydı. Uğruna acı çektiğim, yalan söylediğim, ihanet ettiğim, sırlarımı paylaştığım bütün kadınların birleşiminden oluşan bir varlık duruyordu karşımda. Yeşil, kahverengi, mavi, siyah, bal rengi gözler şefkatle, kıskançlıkla, sevgiyle, düşmanlıkla, aşkla bakıyordu bana. Tatlı bir baş dönmesi hissettim; gözlerine biraz daha baksam düşecektim. Düşmemek için bedenine tutundum, dudakları dudaklarımın hizasındaydı. Yarı aralıktı, arasında durduğu güller gibi mor renkli bir rujla boyanmıştı. Uzandım, gül yaprakları gibi narin dudaklarına dudaklarımla dokundum. Amansız bir gül kokusuyla sarmalandım.

Öpüşmenin tadını bilecek kadar çok kadınla tanışmıştım; ince, dolgun dudaklılar, çilek ya da kara üzüm renginde olan-

lar, ağzınızın içinde hoş bir koku bırakanlar; sanki acıtmaktan korkarmışçasına dokunanlar ve aklıma gelmeyen daha niceleri, ama hiç duraksamadan söyleyebilirim ki, bu öpüşme o ana kadar yaşadıklarımın hiçbirine benzemiyordu. Hemen hınzırca gülümsemeyin; sözünü ettiğim baştan çıkarıcı bir cinsel duygu değil. Bilinen anlamdaki cinsellikten çok uzak bir şey. Dolgun, mor dudakları ağzımın içinde yabani bir dut gibi erimeye başlayıp da bu sıvı kanıma karışınca, ruhumun arınmaya, bedenimin yenilenmeye başladığını hissettim. Yüklerimden kurtulmuş gibiydim. Aşağıda çılgınca dalgalanan denizle, bu dingin bahçeyle, rengârenk güllerle, kollarımın arasındaki kadınla özdeşleşiyordum. Mutlak mutluluk, kesin huzur, saf masumiyet, hem zevk, hem dinginlik; hepsini aynı anda hissedebiliyordum. İnanın abartmıyorum, yaşadığım, tanrıların insanlara vaat ettikleri türden bir zevkti; bedenin doyumu ile ruhun doyumunun buluştuğu an...

Ama düşlerin de yaşam gibi bir sonu vardı. En güzel yerinde annemin sesiyle uyandım. Annemin sesi hiç bu kadar çirkin gelmemişti bana. Ne diyorum, farkında mısınız? Sevgili annemin sesini çirkin bulduğumu söylüyorum. Yalnızca o gerçek olmayan, bir yanılsamadan ibaret olan rüyamı böldüğü için. Neyse... Annemin sesiyle uyandım. Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Neler yitirdiğimin ayrımına varır varmaz, yeniden kapadım. Boşuna... Gözkapaklarımın altında simsiyah boşluktan başka bir görüntü yoktu. Başımı yastığın altına gömdüm, ne çare ki o büyülü rüya geri dönmüyordu. Zaten başucumda dikilen annemin de yeniden uyumama fırsat vereceği yoktu.

Daha sonra sık sık bu düşü anımsadığım oldu; gül bahçesindeki o kumral kadın gözümün önüne her geldiğinde içimde taptaze, umut dolu bir şeyler kıpırdıyordu. Ama yaşam belleğimizdeki anıları silmekte çok ustaydı, giderek izler zayıflamaya başladı, bu düşü daha az anımsar oldum. Ta ki penceremin önünden geçen bu kadını görünceye kadar.

Bu kadın, düşümdeki kadın mıydı? Olamayacağını biliyordum, düşünmek bile saçmaydı ama inanmak güzeldi. Üstelik böyle düşünmeye ihtiyacım vardı. Çünkü onu fark ettiğim andan beri yaşamım anlam kazanmaya başlamıştı. Günlerim onu beklemenin heyecanıyla geçiyordu. Onun

geleceği saatlerde sekreterime telefon bağlamamasını söylüyor, hatta çoğu zaman, onu erkenden evine yolluyordum. Sonra hazırlıklarımı yapıp nefesimi tutarak onun görünmesini bekliyordum. O fundalıklı yolda belirince de, omuzlarına dökülen saçlarını, bedeninin hafifçe sarsılışını, kendinden emin yürüyüşünü keyifle izliyordum. Bir dakika bile sürmüyordu bu. Ama o saniyelerin her biri benim için nasıl büyük bir mutluluktu, nasıl büyük bir heyecandı, anlatamam. Ama gitgide bu saniyeler yetmemeye başladı. Onu böyle uzaktan, üstelik yüzünü bile görmeden izlemek artık acı veriyordu.

Onun yüzüne bakmalı, kokusunu duymalı, sesini işitmeliydim. Bütün benliğimle bunu istiyordum, öte yandan içimde bir korku taşımıyor da değildim. Ya yüzünü gördüğümde, sesini duyduğumda, kokusunu hissettiğimde onun düşlerimdeki kadın olmadığını anlarsam!.. Bu korkunç bir yıkım olurdu benim için. Şimdi, bir yanılsama da olsa, onu uzaktan izlemek beni mutlu ediyordu. Ya gerçek bunu bozarsa? Ama onu bu pencerenin arkasından seyretmek de yetmiyordu işte. Kendi kendimle didişmelerle geçen uzun günlerin ardından sonunda onunla konuşmaya karar verdim.

O gün sekreterimi mesai bitiminden çok önce yolladım. Kendime çekidüzen verdim. Yapacağım konuşmayı defalarca aklımdan geçirdim. Sonra pencerenin önüne geçerek heyecanla beklemeye başladım. Sonunda fundalıklı yolda göründü. Onu görür görmez elim ayağım titremeye başladı. O gün her zamankinden daha çok heyecanlanmıştım. Bir an vazgeçmeyi bile düşündüm. Ama sonra bunun doğru olmadığına karar vererek dışarı çıktım. Heyecanımı denetlemeye çalışarak yaklaştım. Birkaç adım sonra omuzlarımız aynı hizaya gelmişti. Biraz daha yan yana yürürsek onu ürkütebilirdim. Sesimi olabildiğince yumuşatarak, "Affedersiniz," dedim.

O bana doğru dönerken boğazım kurumuş, bedenim rüzgâra tutulmuş bir yaprak gibi sallanıyordu. Gerçekten de düşümdeki kadın mı çıkacaktı karşıma? Döndü. Hayır, düşümdeki gibi değildi, bu kadının bir yüzü vardı. Hem de çok güzel bir yüzü. Ela gözleri tuhaf bir ışıltıyla yanıyor, insana cesaret veren, ılık bir gülümseyiş dudaklarını süslüyordu.

"Affedersiniz," diye tekrarladım.

"Buyurun," dedi. Etrafa şöyle bir baktıktan sonra bana döndü. "Bana mı seslendiniz?"

Gözleri soru doluydu.

"Evet... Şey..."

Bir türlü konuşmaya başlayamıyordum.

"Buyrun, sizi dinliyorum."

"Lütfen beni yanlış anlamayın... Sizi rahatsız etmek istemiyorum..."

Yine sustum, lafın arkasını nasıl getireceğimi bilemiyordum.

"Eee, rahatsız etmek istemiyorsunuz..." diye cesaretlendirdi beni...

"Yani yanlış anlamanızdan korkuyorum..."

"Yanlış anlamamdan..." diye yineledi. Halim çok komik olmalı ki, yüzünde neşeli bir ifade belirmişti.

"Yani böyle sokak ortasında sizi durdurup..."

"Bakın beyefendi," dedi sakin bir tavırla. "Biraz sakin olun... Gören de sizi büyük bir suç işliyor sanacak..."

"Suç mu? Yok yok, aklınıza kötü şeyler getirmeyin. Size zarar verecek değilim."

Tepeden tırnağa süzdü beni.

"Öyle düşünmüyorum zaten."

"Yani yanınıza böyle birden gelince..."

Gözlerinde kendinden emin bir ifade belirdi.

"Rahat olun beyefendi, hangi çağda yaşıyoruz. Tanışmıyor olabiliriz, ama bir söyleyeceğiniz varsa, sizi dinlerim."

"Ne kadar anlayışlısınız," dedim. "Evet, size bir şeyler söylemek istiyorum. Mümkünse tabii..."

"Neden olmasın?" Duraksadı. "Ama ne konuşacağız?"

"Biraz uzun bir hikâye... Böyle ayaküstü olmaz."

Elimle ofisimi gösterdim. "Ben şurada çalışıyorum, bir sakıncası yoksa, buyrun orada konuşalım."

Gösterdiğim yere baktı.

"Büronuzda ha!" Yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. Kabul etmeyecek diye korktum ama kibarca başını salladı.

"Hay hay..."

Birlikte yürümeye başladık.

"Bu kadar heyecanlı olduğunuza göre anlatacaklarınız çok ilginç olmalı..." diyerek ağzımı yokladı.

"Gerçekten de çok ilginç. Duyunca siz de bana hak vereceksiniz."

"Çok merak ettim şimdi. Benim hakkımda mı?"

"Sizin hakkınızda," dedim. Utana sıkıla ekledim. "Tabii, benim de."

Dudaklarında çapkın bir ifade belirdi.

"Haliyle, siz olmadan olmaz."

Sesi manidardı. Benimle alay edecek diye korkmaya başladım ama ok yaydan çıkmıştı bir kere, gittiği yere kadar sürdürecektim. Ancak büroya gidinceye kadar soru sormadı. Ben de cesaret edip onunla konuşamadım. Büronun kapısına gelince, yine o bozdu sessizliği, "Tanıdık geliyorsunuz," dedi. "Daha önce karşılaşmış mıydık?"

Az kalsın düşümde diyecektim. "Ben de sizinle bunu konuşmak istiyordum," dedim. Kadının yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Yeni bir soru sormasına olanak tanımayarak, kapıyı açıp onu içeri buyur ettim.

Güvenli adımlarla girdi dairenin kapısından, hiç yabancılık çekmeden antreden geçerek, çalışma odama yürüdü. Sanki buraya daha önce gelmiş gibiydi. Odama girince, teklif etmemi bile beklemeden pardösüsünü çıkardı. Üzerinde uçuk pembe, küçük ama diri göğüslerinin yarısını açıkta bırakan, derin dekolteli bir elbise vardı. Uçuk pembe elbisenin üzerine dökülen kumral saçlarının rengi sarıya yakındı. Elbisenin boyu pek uzun değildi, kadının güneş yanığı dizlerinin on santim kadar üzerinde son buluyordu. Onu böyle görünce, ne yalan söyleyeyim, heyecanım bir kat daha arttı. O ise rahat tavrını sürdürerek, sanki onu daha iyi görmemi istiyormuş gibi, tam karşıma geçip oturdu. Koltuğa oturunca elbisenin etekleri iyice yukarı çekildi, bacakları bütün güzelliğiyle ortaya çıktı. Bacaklarına bakmamaya çalışarak, "Size ne ikram edebilirim?" diye sordum.

"Soğuk bir şey..."

"Meyveli gazoz?.."

"Beyaz şarabı tercih ederdim," dedi.

"Şarap," dedim şaşkınlıkla. Allah'tan buzdolabında aylardır bekleyen küçük bir şişe şarabım vardı. "Tabii, hemen."

Şarabı açıp, yanında iki bardakla getirdim. Elimdekileri ortadaki sehpanın üzerine koyduktan sonra karşısındaki

koltuğa geçip oturdum, ikimizin kadehini de şarapla doldurdum, bu süre içinde hiçbir şey sormadı. Dudaklarında içten bir gülümsemeyle beni izlemekle yetindi. Sonra uzanıp kadehini aldı, usulca benimkine dokundurdu.

"Sağlığınıza..."

"Sağlığınıza," dedim.

Kadehini önündeki sehpanın üzerine koyduktan sonra sordu:

"Eee anlatın bakalım, neymiş benimle konuşacağınız konu? Çok merak ediyorum."

Ben kadehimi hâlâ elimde tutuyordum.

"Söze nasıl başlayacağımı bilmiyorum," dedim. "Belki de bana inanmayacaksınız, belki sizinle konuşma fırsatı yaratmak için yalan söylediğimi sanacaksınız."

Ela gözlerinden çapkın bir ifade geçti.

"Benimle konuşma fırsatı yaratmak için yalan söyler misiniz?" diye sordu.

"Aslına bakarsanız, ne yalan söyleyebilirim ne de sokakta kadınları çevirip konuşmaya çalışırım. Bunlar pek benim yapabileceğim türden işler değil."

Kadehimi masanın üzerine koyduktan sonra sürdürdüm sözlerimi.

"Biraz çekingenimdir aslında..."

"Ama bana karşı pek çekingen davranmadınız."

"Davranmadım. Ama sizinle konuşmak için günlerce kendimle mücadele ettiğimi bilmenizi isterim. Sizi ilk gördüğüm günden beri, yanınıza gelmek konusunda kendimle didişip duruyorum."

"Beni ilk nerede gördünüz?"

"Burada," dedim elimle pencerenin dışını göstererek, "ofisimin önünde, siz fundalıklı yoldan geçerken..."

Dalgın mırıldandı.

"Evet, bu yolda yürümeyi seviyorum." Dalgınlığından kurtulup bana döndü. Sanki kızacakmış gibi kaşlarını çatmıştı ama bakışlarında hiç öfke yoktu.

"Yani günlerce beni izlediniz..." diye söylendi.

"Özür dilerim, izlemek değil de... Gayri ihtiyari gördüm, pencereden bakarken... Görünce de..."

"Görünce de izlemeye başladınız."

"Evet ama düşündüğünüz gibi değil."

Anlamamıştı, soru dolu bakışlarını yüzüme dikti.

"Aslında bu sizi ilk görüşüm değildi. Sizi daha önce de görmüştüm..."

"Öyle mi? Nerede?"

Sorusunu yanıtlamadan önce derin bir nefes aldım.

"Düşümde."

"Ne?"

"Lütfen beni delinin biri sanmayın. Sizi gerçekten de düşümde gördüm."

Şaşkınlığını sandığımdan daha çabuk atlattı. Vişneçürüğü rujla boyanmış dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi.

"Peki ne yapıyordum düşünüzde?" diye sordu. Sesi çapkınca çınladı ofisimin ağırbaşlı duvarlarında.

Olanı biteni büyük bir istekle, bütün ayrıntılarıyla anlattım. Hiç sesini çıkarmadan, tek bir soru bile sormadan dinledi beni. Sözlerim bitince gülümsedi:

"Boşuna değilmiş size aşina olmam. Demek ki ben de sizi o düşten hatırlıyorum."

Şaşkınlık sırası bana gelmişti.

"Nasıl yani? Siz de mi aynı düşü gördünüz?"

"Neden olmasın?"

Ağzım açık kalmıştı.

"Ama... Ama bu bir mucize."

"Mucizelere inanmaz mısınız?"

"Bilmem... Hiç düşünmedim. Daha önce başıma hiç böyle bir mucize gelmemişti."

"Normal," dedi. "Çünkü daha önce bana rastlamadınız."

"Anlayamadım," diye mırıldandım.

"Anlayamayacak ne var canım. Görmüyor musunuz, benim işim mucizeleri gerçekleştirmek."

Alık alık baktığımı görünce, yapmacık bir düş kırıklığı içinde dudak büktü.

"Yoksa bana inanmıyor musunuz?"

"Bilmiyorum," dedim çaresizlik içinde. "Size inanmayı çok istiyorum. Ama benimle alay ediyorsunuz diye korkuyorum."

Cesur bir ifade belirdi yüzünde.

"Bunu anlamanızın bir tek yolu var."

"Nedir?" dedim.

"Öpüşmemiz," dedi. Duyduğuma inanamadım.

"Anlamadım!"

"Oysa çok basit. Düşünüzde öpüşmüyor muyduk? Yeniden öpüştüğümüzde düşlerinizdeki kadının sizde bıraktığı o muhteşem etkiyi hissederseniz, o kadın olduğumu anlarsınız."

"İyi ama, nasıl olur?" diyecek oldum.

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, bana yaklaştı. Ellerimden tutup beni de ayağa kaldırdı. Diliyle dudaklarını ıslattığını gördüm. Gözlerindeki arzu öyle güçlüydü ki, böyle bir öpüşmeye hazır olmadığım halde hayır diyemedim. İyice yaklaştı, parfümünün kokusunu duyuyordum, gül kokusu değil diye düşünürken, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Çok heyecanlanmıştım, bu öpüşmenin düşümdekine benzeyip benzemediğine bile karar veremiyordum. Zaten bunun pek önemi de kalmamıştı. Kadın, bedenini bedenime iyice yasladı. İş öpüşmeden çıkıp ön sevişme halini almıştı. Elini cinsel organıma kaydırdığını hissettim. İrkilir gibi oldum, kendimi geri çekmeyi düşündüm. Ama kurtuluş yoktu. Sağ elimi yakalayıp elbisesinin altına soktu. Elim çıplak tenine dokundu. Sıcacıktı, diriydi, istek doluydu. Artık bu sevişmenin sonuna kadar gideceğini anlamıştım. Olacakları kabullenip kendimi sevişmenin uyumuna bıraktım.

Müthişti. Bedeninde gezinen ellerimin yer değiştirmesinden soluk alıp verişime kadar en küçük bir hareketimin bile dilinden anlıyor, istediklerimi anında yerine getiriyordu. Ben biraz hızlanınca, "Henüz değil, biraz bekle," diyerek oyunu uzatıyordu. Ya da beni hırslandırmak için, "Evet evet, daha sert, daha derine," diye soluyordu.

Bu kadar kısa sürede, böyle mahrem bir alanda, beni bu kadar iyi anlaması, yönlendirmesi gerçekten mucizeydi. Sonunda yaşamımı değiştirecek kadını bulmuştum. Peki, şimdi ne yapacaktım? Mutlu bir evliliğim, daha doğrusu, mutlu olduğunu sandığım bir evliliğim vardı. Boşansam, o kadar kolay değildi. Hem bakalım, bu mucize sevgili benimle evlenmeyi isteyecek miydi? Sevişme sonrasında bütün bunlar hızla kafamdan geçti.

Elbiselerini giymiş, doygun ama tatlı gözlerle bana bakıyordu.

"Mucizenizi gerçekleştirdim mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Haklıymışsınız. Siz gerçekten de düşlerimdeki kadınmışsınız."

"Söylemiştim."

Yavaşça kalktı, pardösüsüne baktı.

"Gidiyor musunuz?" dedim korkuyla.

"Biraz daha kalırsam mucize bozulabilir," diyerek pardösüsünü geçirdi sırtına.

"Sizi bir daha göremeyecek miyim?"

"Neden göremeyecekmişsiniz?" dedi pardösüsünün düğmelerini iliklerken. "Yakında buradan taşınıyorum ama yine Sadri'yi arayarak bana ulaşabilirsiniz."

Kafam karışmıştı; bahsettiği adamı tanımıyordum.

"Sadri mi? O da kim?"

Kadının gözlerindeki masum ifade birden değişti.

"Sadriii," dedi, "bizim Sadri."

"Bizim Sadri mi? Bir yanlışlık olmalı..."

Gözlerini kısarak, meydan okurcasına baktı.

"Bakın, düşlerdeki kadın fantezisini filan anlıyorum. Ama işi tadında bırakalım. Artık gerçeğe dönme zamanı."

"Ne... Ne diyorsunuz, gerçekten anlamıyorum."

Hiç beklemediğim bir davranışta bulundu.

"Bana bak lan," diye gürledi. "Senin kim olduğunu bilmiyorum ama eğer paramın üzerine yatacağını sanıyorsan, aldanıyorsun."

"Ne parası?" diye kekeledim şaşkınlıkla.

Bir panter gibi hırsla üzerime atladı. Yakamdan tutup sarsmaya başladı.

"Ağzına sıçarım ulan senin! Sikerken hevesliydin de, iş parayı vermeye gelince mi çekingen oldun."

"Lütfen... Lütfen..." diye mırıldandım.

"Ne lütfeni lan? Bomontili Neşe'nin parasını kimse yiyemez."

"Lütfen yakamı bırakın, öyle konuşalım," dedim, "inanın, ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Yakamı bırakmadı ama meramını kendi üslubuyla açıkladı:

"Anlamayacak bir şey yok. Vizite ücretimi istiyorum. Yani 100 doları. 100 dolardan bir kuruş aşağı olmaz."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu. Sonunda gerçeği anlamıştım. Bir an ne yapacağımı bilemedim. Gülsem mi, ağlasam mı? Ama kadın artık sabrının sonuna gelmişti.

"Hadi," dedi yakamı çekiştirerek, "geceyarısına kadar bekleyecek halim yok. Sökül paraları."

"Tamam tamam," dedim. "Özür dilerim, hemen veriyorum."

Böyle söyleyince bıraktı yakamı. Ama bırakırken uyarmayı da ihmal etmedi.

"Bir katakulli filan yaparsan..."

"Yok yok, o dediğinden yapmayacağım," diyerek kasayı açtım. 100 dolar tutarındaki parayı ona uzattım. Birdenbire yumuşamam kadını şaşırtmıştı. Parayı alırken düşünceli bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Yoksa doğru mu söylüyorsun? Sen, Sadri'nin bulduğu müşteri değil misin?"

Artık diretmenin bir anlamı yoktu.

"Tabii ki o müşteriyim," dedim bozuntuya vermeden. "Sadece biraz şaka yapmak istemiştim."

"Yapma, para konusunda kimseyle şaka yapma. Ters birine düşersin, hacamat eder adamı."

"Olur, yapmam," dedim.

Kapıdan çıkmadan önce döndü. Dudaklarındaki çapkın gülümseme yeniden belirmişti.

"Yine de sevdim seni," dedi. "Matrak adamsın. Ne zaman canın isterse Sadri'yi ara."

"Ararım," dedim.

Çıktı. Ben de odama döndüm, pencereden baktım; düşlerimdeki kadın caddeye doğru yürüyordu. Gözden yitene kadar onu izledim.

Kâfi Delildir Aşk!

Ankara'dan ayrılırken yanımdaki koltuk hâlâ boştu. Bu durumdan memnun olmadığımı söyleyemeyeceğim. Siz de hak verirsiniz ki, tanımadığınız biriyle yan yana oturarak saatlerce yolculuk yapmak pek hoş bir durum değildir. Ancak keyfim uzun sürmedi. Otobüsümüz Gölbaşı'na gelince durdu. Bizim boş koltuğun sahibi de ortaya çıkıverdi. Oldukça yaşlı biriydi. Otobüse binerken gençten bir adam ona yardım ediyordu. Koridorda ilerleyerek bana yaklaştı. Yanındaki adamın işaretiyle, yaşlı adama yol verdim, o da pencere kenarındaki koltuğuna kendini bırakıverdi. Genç adam, "Hoşça kal dede," dedi. Sonra kulağıma eğilerek, "Biraz rahatsız, ona yardımcı olur musunuz?" diye rica etti.

Yanıma oturup keyfimi kaçırması bir yana, bir de adama dadılık edecektik demek. Ama genç adam o kadar nazik bir tavırla konuşmuştu ki, onu kıramadım.

"Tamam, merak etmeyin, ben ona göz kulak olurum," demek zorunda kaldım.

Otobüsümüz yeniden yola koyulunca, yaşlı adam bana bir selam bile vermeden, dışarıda akıp giden bozkırı izlemeye başladı. Artık benimle hiç konuşmaz diye içten içe sevinirken, sanki varlığını yeni fark etmiş gibi dönüp yüzüme baktı. Dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirip, "Merhaba," dedim.

"Merhaba," dedi titrek bir sesle. Gözleri yüzüme takılıp kalmıştı, artık susmak olmazdı.

"Yolculuk nereye dede?" dedim.

"Antep'e."

İlgimi çeken ilk şey yüzündeki keder oldu. Ağarmış saçları, alnındaki derin çizgiler, feri kaçmış kül rengi gözleri, sanki yaşlanmanın doğal bir sonucu değil de, yaşadığı korkunç bir olayın silinmeyen izleri gibi yerleşmişti yüzüne.

"Antepli misiniz?" diye sordum.

"Evet, ya sen?"

"Ben de Antepliyim. Ama dışarıda, üniversitede okuyorum."

"Talebesin yani..."

"Evet, öğrenciyim..."

"Niye gidiyorsun Antep'e?"

Savcı gibi böyle sorular sorması canımı sıkmaya başlamıştı ama ayıp olmasın diye yanıtladım.

"Yeğenimin düğünü var da."

Kül rengi gözleri canlanır gibi oldu.

"Düğün ha!" diye mırıldandı. "Düğün yaptığınıza göre haliniz vaktiniz yerinde olmalı."

"Abimin durumu fena değildir," diye kestirip attım. Artık şu ahiret sorularını kesse de, yolda okumayı planladığım romanıma dönsem diye düşünüyordum. Ama nerede, ihtiyar hemen ikinci soruyu yetiştirdi.

"Görücü usulü mü, yoksa sevda mı?"

"Görücü usulü," diyerek kestirip attım.

Konuşmak yerine başını sallayarak kendi kendine gülümsedi. Galiba artık kurtuluyorum diye düşünürken, "Görücü usulüyle evlenmek iyidir," dedi. "Sevda kötüdür. Arada sevda olsaydı üzülürdüm yeğenine."

Yaşlı adamın bıktıran sorularından sonra, şimdi de Kazanova misali kendinden emin bir tavırla aşk üzerine atıp tutması beni sinirlendirmeye başladı.

"Bu konuları çok iyi biliyorsunuz galiba?" diye alaycı bir tavırla sordum.

Alay ettiğimi anlamadı, gözlerine tatlı bir özlem çöktü.

"Eh, biraz bilirim."

"Başınızdan epeyce macera geçmiş anlaşılan," dedim alaycılığımı sürdürerek.

Yüzü ciddileşti. Alay ettiğimi anladı, şimdi bana kızacak diye düşündüm ama sandığım gibi olmadı.

"Bu işin macerası olmaz," dedi yaralı bir ses tonuyla. "Hakiki sevda tektir. Sonuna kadar da tek kalır."

"Yapma be dede, insanın gönlü o kadar dar mı?"

"İnsanın gönlü geniştir geniş olmasına ama sevda kuşu da nazlıdır, öyle her önüne çıkan dala konmaz. Her önüne çıkan dala konana bizde başka ad verirler."

Sürdürecek diye bekledim. Hayır, son cümlesini söyleyip başını çevirdi, yeniden dışarısını izlemeye başladı. Az önce beni kendi halime bırakması için neredeyse yalvaracakken, şimdi konuşsun diye sabırsızlıkla bekliyordum. Öyle ya, yeryüzünde kaç kişi çıkar da sevda kötüdür, derdi. Sadece bu cümle bile merakımı uyandırmaya yetmişti. Buna bir de yüzündeki keder, sesindeki eziklik eklenince bu ihtiyarın sıkı bir hikâyesi olduğuna inanmaya başlamıştım. Ama gelin görün ki, bizim ihtiyar sanki hiç konuşmamışız gibi beni unutmuş, yanı başımızda akan dünyaya dalıp gitmişti. Dayanamayıp sordum:

"Dede bakar mısın?"

Döndü, yorgun gözlerinde masum bir ifade vardı.

"Aklım takıldı, 'sevda kötüdür,' dedin. Neden öyle söyledin?"

"Öyle olduğu için..."

Anlamadığımı fark edince gülümsedi.

"Sen hiç mapusa düştün mü?"

"Yoo düşmedim."

"Düşsen bilirdin..."

"Neyi bilirdim?"

"İçerdeki gariplerin çoğunun bu sevda belasına yattığını..."

"Yapmayın, hiç öyle şey olur mu?" diyecek oldum.

"Olur ya. Bu memlekette kocası karısını kıskanır, öldürür; oğlan sever, kızı başkasına verirler, öldürür; baba, sevdiğine kaçan kızını orospu oldu diye öldürür; kadın, başkasına dadandı diye kocasını öldürür; abisi, erkeklerle konuşuyor diye kız kardeşini öldürür... Daha söyleyeyim mi? Hepsinin sebebi sevda denen o illettir."

İnsanlar cahilse, kötüyse, bunda sevdanın ne suçu var, diyecektim, vazgeçtim. Niyetim onunla tartışmak değil, öyküsünü öğrenmekti.

"Sevda hakkında çok kötü konuştun, herhalde sen hiç sevdalanmadın?" diye sordum.

Tuhaf tuhaf yüzüme baktı, sonra derinden bir iç geçirerek, "Olur mu evladım?" dedi. "Sevdalanmayan adam, adam mıdır?"

Evet, işte çözülmeye başlamıştı.

"Ama az önce sevda kötüdür, diyordun; şimdi de sevdaya düşmemiş adam, adam mıdır, diyorsun. Bu nasıl iş, kusura bakma ama ben anlayamadım."

Haklılığından emin bir tavırla yanıtladı:

"Anlamayacak bir şey yok. İkisi de doğru. Yaşın genç, bilmiyorsun, insanoğlu yanlış işlerden keyif alır. Dört kitabın dördünde birden niye cehennem var zannediyorsun?"

"Niye?"

"Niye olacak? İnsan denen yaratığı dizginlemek için. Eğer Allah cehennemi yaratmamış olsaydı, vay dünyanın haline..."

Konudan uzaklaşmaya başlamıştı.

"Tamam doğru da, bunların sevdayla ilgisi ne?"

"İlgisi, insanoğlunun musibetliği. İnsanoğlu o kadar habis bir mahluktur ki, o güzelim sevdayı da mundar etmiştir..."

Sustu, gözlerinde koyu bir acı belirmişti. Belli ki geçmişi anımsamıştı.

"Çok ağır konuştun be dede! Senin başından da epey iş geçmiş anlaşılan."

Gözlerindeki acı yerini puslu bir parıltıya bıraktı.

"Geçmez mi? Yaş nerdeyse bir asra yaklaşıyor..."

"Eee anlatsan da dinlesek. Tabii sakıncası yoksa..."

"Sakıncası yok da, anlattıklarıma inanmazsın..."

Merakım iyice depreşmişti.

"O ne biçim söz dede," dedim yaşlı adamı konuşmaya ikna etmek için. "İnanmayacak olsam, anlat der miyim? Bizi o kadar ham biri zannetme..."

"Yok, estağfurullah, onu demek istemedim. Aile terbiyesi almış bir çocuğa benziyorsun. Saygısızlık etmezsin. Amma velakin benim anlatacaklarım öyle herkesin başına gelen iş-

lerden değil. İnanmazsın, ters bir laf eder, canımı sıkarsın. Yolumuz uzun, Antep'e kadar küs oturmayalım."

Gözlerimin içine baka baka söylemişti kaygılarını.

"Bak şimdi ayıp ettin dede, niye canını sıkayım? Yaşımız genç ama bizim de başımızdan az macera geçmedi. Sana inanmayıp da kime inanacağım?"

Israrım işe yaramış görünüyordu. Gözlerindeki kuşku bulutları dağıldı, hatta gülümser gibi bile oldu.

"Madem öyle diyorsun, dinle o zaman," diyerek başladı öyküsüne.

"İki çocuklu bir ailenin büyük oğluydum. Babam, Antep'teki tarihi bedestende kuyumculuk yapardı. Ben de yanında çalışırdım. Bu dediğim seksen sene evveli. O zamanlar Antep bir kasaba gibi. Kasaba gibi dediysem aklına küçük bir yer gelmesin, şimdiki gibi olmasa da büyükçe bir yer. Ahalisi ise bir hayli karışık, bir hayli renkli. Ermeni'si, Rum'u, Musevi'si, Türk'ü, Kürt'ü hepsi bir arada... Aynı mahallede, duvar aşırı komşu olarak yaşıyorlar. Kilisesi, camisi, sinagogu bir kuş uçumu kadar yakın birbirine. Çarşı pazar dersen, orası da aynı; üç dinin, bilmem kaç mezhebin inananları bir arada pazar yapar, bir arada geçinir giderlerdi.

Bizim yan komşumuz Musevi bir aileydi. Zahireci İshak Efendi. İshak Amca'yla babam çocukluk arkadaşıydı. İshak Amca'nın Floris adında bir de kızı vardı. Çocukluğum Floris'le birlikte geçti. Bazen onların bahçelerinde, bazen bizim evin damında oynardık. Floris küçükken de çok güzeldi; kınalı, kıvır kıvır saçları, ışık saçan gözleri vardı. Arada bir saçlarını çekip canını yaksam da, aslında onu çok severdim, onunla oynamak hoşuma giderdi. O da beni severdi, yanımdan hiç ayrılmazdı. Ama Floris biraz serpilince, annesi birlikte oynamamıza izin vermemeye başladı. Artık onu yalnızca pencere kafeslerinin arkasından görebiliyordum. Birlikte büyüdüğüm, birlikte oyunlar oynadığımız arkadaşım bana yasaklanınca, ona duyduğum sevgi giderek bir tutkuya dönüşmeye başladı. Ama elden ne gelir? Aramızda duvarlar, pencereler, hepsinden de önemlisi, komşuluk hatırı vardı. Eğer babam, İshak Amca'nın kızına böyle duygular beslediğimi bilse kemiklerimi kırardı. İşin daha ciddi olduğunu söylesem, onunla evlenmek istediğimi açıklasam, bu kez de dinlerimiz farklı,

zinhar bu iş olmaz, deyip, kestirip atardı, ilkgençlik çağlarımız böyle kaçgöçle geçti. Floris'i görmek için fırsatlar kollamakla, arada derede biri iki gülüş koparmakla, birkaç laflık kaçamak konuşmalarla...

Derken bizim askerlik de geldi çattı. Askerde Floris'in yokluğunu daha çok hissetmeye başladım. O zamanlar askerlik uzun, yıllarca sürüyor, insanın düşünmeye daha çok fırsatı oluyor. Düşündükçe, Floris'e duyduğum sevdanın öyle kolay kolay bitecek türden bir sevda olmadığını anladım. Anlamasına anladım da, o bir Musevi'ydi, ben ise Müslüman. Bırakın evlenmeyi, birlikte görülmemiz bile normal karşılanmazdı. Sadece bizimkiler değil, İshak Amca da bu işe asla olur vermezdi. Ben askerde böyle tasa içinde kıvranırken kötü haber geldi. Floris kendisinden yaşlı, kumaş tüccarı Yasef'le nikâhlanmıştı. İshak Amca'nın işleri kötü gitmiş, iflasın eşiğine gelmişti. Floris'in yüklü bir drahoması yoktu. Yasef yaşlıydı ama zengindi. Floris'in nazını çeker, kıymetini bilirdi. Haberi duyunca çok üzüldüm. Ama elden ne gelir? Zaten Floris'le evlenmem bir hayaldi. Askerde onu unutmaya karar verdim. Ama bunun boşuna olduğunu da biliyordum. Fakat bu yalana ihtiyacım vardı. Yoksa deli olacaktım.

Askerden dönüşümün üçüncü ayında babamı kaybettim. Babam ölünce kuyumcu dükkânının başına ben geçtim. Allah seni inandırsın evladım, eşek gibi çalışıyorum. Evden işe, işten eve. Böyle böyle ikinci dükkânı da açtım. Aslında paragöz biri değilimdir, bu kadar çok çalışmamın asıl sebebi, tahmin edebileceğin gibi, Floris'i kafamdan atmaktı. Ama kader bizim niyetlerimizi ne kadar umursar ki? Tersine, tekerleğimize çomak sokmak için çabalar durur. O zaman da öyle oldu işte. Tam ben artık Floris'i unutuyorum derken, bir gün sokakta yüz yüze geldik. Sıcacık gülümsedi bana. Yüreğimi bir çarpıntıdır aldı. Floris'e hiçbir şey söyleyemedim, gülümseyemedim bile. Floris yağmur sonrası çıkan tatlı bir esinti gibi geçti gitti yanımdan. Eski yaram yeniden depreşmişti. Kederle girdim eve. Canım ne yemek istiyor, ne içmek. Ertesi gün zor kalktım yataktan, elim işe güce varmıyor. Ama dükkâna gitmemek olmaz. Zorla da olsa kalktım, bedestene gittim, dükkânı açtım, çalışmaya başladım. Çalışıyorum ya, nasıl çalıştığımı bir de bana sor. Ne yaptığımın, ne ettiğimin

farkında bile değilim. Öğleye doğru dükkânın kapısı açıldı. Hiç müşteri çekecek halim yok. Memnuniyetsiz bir suratla başımı kaldırdım. Baktım ki Floris karşımda. Menevişi bol, ela gözleriyle beni süzmekte. Önce hayal sandım, gözlerimi kırptım... Yok valla, karşımdaki Floris'ti. Elimdeki Sultan Reşat altınını masanın üzerine bırakıp doğruldum.

'Hoş geldin,' dedim. Dükkânın en güzel, en rahat yerini gösterdim. 'Buyur, otur.'

'Sağ ol,' dedi. 'Bir bilezik yaptırmak istiyorum.'

Bilezik yaptıracağım, diyor ama gözler başka bir şey anlatıyor. Ben de seni hiç unutmadım, diyor. Sensiz olmuyor, diyor. Bizi ayırdılar, bu zulme daha ne kadar katlanacağız, diyor. Gözler anlaşırsa dil susar, derler. Ben de ne diyeceğimi bilemedim. Bir sevinç yalımı kapladı yüreğimi. Floris bileziklere baktı, bir model seçti.

'Bu güzelmiş,' dedi.

Bileziğin bahane olduğunu biliyordum.

'Ben bundan daha güzelini yaparım sana,' dedim.

'Biliyorum, yaparsın,' dedi. 'Ne zaman hazır olur?'

'Bir hafta sonra,' dedim.

Birer altın damlasını andıran gözlerini yüzümden almadan, 'Bir hafta sonra bileziği bizim eve getir,' dedi.

Soluğum kesilir gibi oldu.

'Olur, getiririm,' dedim.

Son bir kez baktı yüzüme; bir parça mahcup ama özlemle. Antep küçük yer, millet bu işi duyarsa ne olur diye hiç umursamadan, gözlerimin önünde Floris'in yüzü, kulaklarımda, 'evime getir,' lafı, gece gündüz çalışarak beş günde bitirdim bileziği. Beş günde beş bin yıldır bu bölgede kuyumculuk adına neler yapılmışsa, neler öğretilmişse hepsini kattım işçiliğime. İşinin erbabı bir kadın nakışçı, nasıl ipliği ilmik ilmik dokuyarak çiçekler, güneşler, yıldızlar, aylar yaratırsa, ben de altını bir ipek gibi inceltip, bir ipek gibi yumuşatıp, yeryüzünün en güzel bileziğini yaptım sevdiğim kadına. Bileziği tamamlayıp elime aldığımda, güzelliğinden benim bile ağzım bir karış açık kaldı. Bileziği gören kuyumcu esnafı başıma toplandı.

'Böylesi Seba Melikesi Belkıs'ın hazinesinde bile yoktur,' diyerek gıpta ettiler.

Neyse evlat, uzatmayalım, bileziği sedef bir kutuya koyup vardım kumaş tüccarı Yasef'in evine. Bilezik götürüyoruz ama yine de çekiniyor insan. Eve girmeden mahalleyi bir kolaçan ettim, baktım kimse yok, çaldım kapıyı. Floris açtı. Yüzünde çocukluğundan beri değişmeyen o tatlı gülümseyiş. İçeri aldı beni. Geniş taş bir bahçeden geçtik. Vakit iğde zamanı, her yer mis gibi kokuyor. Arada kan kırmızısı iri güller. Evde de başka kimse yok... Sonra... Sonrasını tahmin edersin. Ateş bacayı sarınca insan nerede duracağını bilemiyor. Başladık mı biz Floris'le buluşmaya. Neredeyse haftada bir ben Floris'teyim. Kocası kumaş tüccarı Yasef gün doğarken evden çıkıyor, ardından haydi, ben dalıyorum içeri. Güya kimseye görünmeden. Ama nasıl görünmezsin, Museviler çalışkan millet, tıpkı Yasef gibi sabah gün doğmadan herkes işinin başına geçiyor. İşe giden komşulardan biri görmüş bizi. Dediğim gibi Antep küçük yer. Dedikodu da baldan tatlı. Kısa sürede Yasef'in kulağına gitmiş bizim sevda. Yasef olgun adam. Karısı genç, güzel, kendisi yaşlı, üstelik karısını sevmekte ki, deliler gibi. Bize bulaşsa, bu memlekette azınlık. Ayıptır söylemesi, biz de delikanlılığımızın burcundayız. Burma bıyık, geniş omuz, yürüdük mü sokaklar titriyor. Ne yapsın Yasef? Oturup düşünmüş günler, geceler boyu. Anlamış ki, en iyisi bu kentten kaçıp gitmek. Akşam Floris'e, 'Ben bu kentten bıktım. Halep'te akrabalarım var, onların yanına taşınalım. Hem Halep'te daha çok para kazanırız. Sana daha güzel bir ev alırım,' demiş.

Ertesi gün Floris telaş içinde benim dükkâna geldi. Olanı biteni anlattı. Güzel gözlerini yalvarırcasına yüzüme dikerek, 'Benimle evlen,' dedi. 'Ben seni seviyorum. Yasef'i bırakıp burada kalayım. Bırakırım her şeyi. İstersen Müslüman da olurum...'

Evet demem için neredeyse elimi ayağımı öpecek. Ne diyeceğimi bilemedim. Floris'le evlenmeye kalksam, millet beni kınayacak. Müslüman olsa bile, kadın dul. Anam başımın etini yer. Öte yandan, bıraksam Floris gidecek... Bir süre onunla görüşmemeye karar verdim. Bir hafta sonra Floris yine dükkâna geldi. Evlenme bahsini hiç açmadı, sadece, 'Biz yakında gidiyoruz,' dedi. 'Görüşemezsek hakkını helal et.'

'Helal olsun,' dedim gözlerimi kaçırarak. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım. Delikanlı adamız, taşı sıksak suyunu çıkarırız... Yumruksa yumruk, bıçaksa bıçak, mahalle kavgalarında nam salmışız. Ama o gün Floris'in önünde başımız eğik kaldık. Çünkü ne yapacağımı bilemiyordum. Kendimden emin değildim, duygularımdan emin değildim. Ama hayatın beni beklemeye hiç niyeti yoktu. Yasef bir ay geçmeden, karısını aldığı gibi tuttu Halep'in yolunu.

İlişkimizi bilenler, 'Kurtuldun,' dedi. Önce ben de böyle düşündüm. 'Kurtuldum,' dedim kendi kendime. Anam bana bir Türk kızı bulurdu, evlenir giderdim. Yaşıtlarım nasıl ev, yuva kurdularsa, ben de öyle yapardım. Kendimi işime gücüme verdim. İlk iki hafta böyle geçti. İki haftanın sonunda bir gün İshak Amca'nın evinin önünden geçerken, pencereden biri bana bakıyormuş gibi geldi. 'Floris,' diye mırıldandım. Yoksa Floris, kocasını bırakıp Antep'e mi gelmişti? Kapıyı çalıp soramıyorum da. Akşamı zor ettim. Eğer Floris baba evine geldiyse mutlaka anam bilirdi. Güneş batar batmaz tuttum evin yolunu. Anam mutfakta yemek pişiriyor. Hemen yanaştım yanına, 'Ya ana, bugün İshak Amcalardan çıkan bir kadın gördüm. Floris sandım,' diyecek oldum.

Anam ters ters baktı bana.

'Floris kocasının yanında,' dedi. 'Artık el âlemin namusuyla uğraşma...'

Anladım ki anam da öğrenmiş bizim meseleyi. Ama umurumda değildi, demek Floris değilmiş diye geçirdim içimden. Bunu söyler söylemez de bir ateş düştü içime. O akşam bir meyhaneye gittim. İçmeye başladım. Hem içiyor hem de, 'Ben ne bok yedim de Floris'i bıraktım,' diye dövünüyorum. Ama olan olmuştu. Floris artık yoktu. Bana düşen de fikrimden, yüreğimden onu çıkarmaktı. Söylemesi kolay, gel de yap. Gün günden daha zor geliyor. Aklımı kaçıracağım, her köşe başında, her kapının önünde onu görüyorum, kulaklarımda hep onun sesi çınlıyor. Anam durumun farkına varmış, beni bu kara sevdadan kurtarmak için falcılara, cinci hocalara, büyücülere gidiyor. Evin her köşesi; pencerenin pervazı, kapının arkası, yatağın altı muska doldu. Tabii hiçbir işe yaramıyor. Hocaların yazdıkları olmayınca, bu kez de, 'Ben seni evlendireceğim,' diye tutturdu anam.

Sanki kendi başımızı yaktığımız yetmezmiş gibi, bir de el kızının başını yakacağız. Sonunda anamı karşıma alıp ciddi bir konuşma yaptım.

'Ben kimseyle evlenmem, bu işi aklından çıkar,' dedim.

Ağladı, sızladı ama bana kız aramayı da bıraktı. Bana gelince, Floris'siz yaşamaya ancak altı ay dayanabildim. Anamın yalvarıp yakarmalarına aldırmadan, iki dükkânı da küçük kardeşime teslim edip, yanıma yüklüce bir para alarak düştüm Halep'in yoluna.

Halep'te Yasef'in dükkânını bulmak zor olmadı. Pazar yerindeki en büyük dükkânlardan biri. Becerikli adam Yasef, hemen tanınmış, esnafa sevdirmişti kendini. Yasef'i gizlice izleyerek evini öğrendim. Ertesi gün, tıpkı bir zamanlar Antep'te yaptığım gibi sabah erkenden evin önünde beklemeye başladım. Yasef evden çıkınca bir süre izledim onu. Evden iyice uzaklaşınca geri döndüm. Sokağı kolaçan ederek kapıya yaklaşmaya başladım. Yirmi-otuz metre kala, birden esmer bir delikanlı gördüm. Allah için kaş göz, boy pos; yakışıklı çocuk. O da benim gibi temkinli gözlerle çevresini süzüyordu. Önce bir şey anlamadım. Geçip gitmesi için yavaşladım. Ama delikanlı gitmedi, Floris'in kapısına yöneldi. Belki de Yasef'in bir akrabasıydı. Bir şey söylemeye gelmişti, kapıdan söyleyip gidecekti. Hemen soldaki ara sokağa daldım, kendimi gizleyerek izlemeye başladım. Delikanlı tıpkı bir zamanlar benim Antep'te Floris'e giderken yaptığım gibi etrafı kolaçan ettikten sonra kapıyı çaldı. Çok beklemedi, kapı açıldı. Floris'in başı görünüp kayboldu. Delikanlı aralanan kapıdan hızla içeriye süzüldü. Gözlerime inanamadım. Bu delikanlı onun sevdalısı mıydı? Öylece kalakaldım. Sonra kendimi kandırmaya çalıştım. Belki bir satıcıdır, mal satmaya gelmiştir diye düşündüm. Eğer öyleyse, hemen çıkardı. Ama çıkmadı, tam iki saat içerde kaldı. Evden çıkıncaya kadar orada bekledim.

O gidince bu kez ben yaklaştım eve. Çaldım kapıyı. Floris açtı. Beni görünce şaşırdı ama hiç sevinmişe benzemiyordu.

'Niye geldin?' diye sordu soğuk bir tavırla.

'Biliyorsun neden geldiğimi,' dedim üzüntüyle.

'Bilmiyorum, nereden bileyim,' dedi.

'Seni unutamadım,' dedim. 'Gelirsen Antep'e götüreceğim. Seninle evleneceğim.'

'Çok geç,' dedi umursamaz bir tavırla, 'ben seni unuttum.'

Sanki başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü.

'Konuşalım,' dedim.

'Konuşacak bir şey yok,' dedi.

Baktım ısrar etmek faydasız, baktım Floris çıkarmış beni gönlünden, kaldığım hana geri döndüm. Sabaha kadar düşündüm. Ona hak verdim. Ben çok geç kalmıştım.

Ortalık ışıyınca çıktım handan. Halep'te ne kadar çiçekçi varsa hepsini dolaşıp cebimdeki paranın tümüyle çiçek aldım... Kırmızı güller, karanfiller, laleler, aklına ne kadar kırmızı çiçek geliyorsa... Yanımda çok para olduğunu söylemiştim. Aldığım çiçekler o kadar fazlaydı ki, taşımak için üç at arabası gerekti. Üç at arabası kırmızı çiçeği Floris'in evinin önüne götürdüm. Çiçeklerin hepsini Floris'in kapısına yıktım. Sokak kıpkırmızı oldu... Sokağın kırmızısı duvarlara, pencerelerin camlarına, gelip geçen insanların yüzüne vurdu... Sonra sevdiğim kadını Halep'te öylece bırakıp Antep'e döndüm."

Öyküsünü bitiren yaşlı adamın gözleri dolmuştu. Başını salladı.

"İşte böyle evlat," dedi. "Sevda kötüdür, diyorsak, boşuna değil."

Sadece yaşlı adamın gözleri dolmamıştı, neredeyse ben de ağlayacaktım.

Kendimi toparladıktan sonra, "Bravo dede," dedim heyecanla. "Çok güzel bir şey yapmışsın... Aşk zaten bir yere kadar. Sonuna kadar sürmüyor. Ama sen çok güzel bitirmişsin..."

Yaşlı adam bana yanıt vermedi. Anlattığı hikâyeden yorulmuş gibiydi, bakışları dışarıda akmakta olan tarlalara takılmıştı yine.

Ben ise yol arkadaşıma başka gözlerle bakıyordum artık. Yolculuğun başında keşke yanıma hiç oturmasa dediğim adam, benim için bir tür Anadolu bilgesi olup çıkmıştı. Ama kendi dünyasına öyle dalıp gitmişti ki, cesaret edip yeni sorular soramıyordum. Otobüsümüz ilk molasını vermek üzere bir dinlenme tesisinin önünde duruncaya kadar ikimiz de sessiz kaldık. Aşağı inerken ona yardım ettim. O tuvaletteyken bizim otobüsümüzün muavini yaklaştı yanıma. Dudaklarında pis bir gülümsemeyle sordu:

"Gene ne anlatıyor Vakkas Dede?"

"Adı Vakkas mı?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim. "Onu tanıyor musun?"

"Tanımaz mıyım abi, onu Antep'teki bütün otobüs şoförleri, muavinler tanır."

"Öyle mi? Nereden tanıyorsunuz?"

"Vakkas Dede biraz sıkıntılıdır. Takıntılı adam yani. Memlekette en fazla bir ay kalabilir, sonra kendini yolculuklara vurur."

"Tuhaf,' diye mırıldandım. "Neden böyle yapıyor?"

"Abi, adamın başından çok iş geçmiş..."

Biliyorum, diyecektim ki muavin fırsat vermeden anlatmayı sürdürdü:

"Vakkas Dede, gençken bir Yahudi karısını sevmiş. Kadın evliymiş. Kocası durumu çakınca, Vakkas'tan kurtulmak için evini Halep'e taşımış. Bizimki bırakır mı peşlerini. Hadi, o da Halep'e. Ama kadın yüz vermemiş bizimkine. Vakkas Dede'nin gururu kırılmış tabii. Basmış kadının evini. Çektiği gibi kasaturasını, kapının önünde hem kadını, hem kocasını delik deşik etmiş. Vebali yalanı söyleyenin boynuna, sokak kızıla kesmiş. Günlerce kandan arınamamış sokak."

Öylece kalakalmıştım...

"Ya sonra?" dedim.

"Sonrası, kendi de iflah olmamış. Kadını gerçekten seviyormuş. Kafayı yemiş. Antep'te duramaz olmuş. Kendinden mi, öldürdüğü kadının hayaletinden mi bilinmez, kaçmaya başlamış."

Muavine başka bir şey soramadım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Az sonra dermansız ayaklarını sürüyerek Vakkas Dede geldi yanıma. Ona da hiçbir şey sormadım. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım. Açık bir çay ısmarladım.

"Sağ olasın evlat," dedi.

Çayını içerken onu izledim. Bu yaşlı adamın hiç de katile benzer bir yanı yoktu, ancak çok dikkatli baktığınızda, sevdiği kadını öldürdükten sonra, ellerinin kanını gözyaşlarıyla yıkamaya çalışan çaresiz bir adamın ezikliğini görebilirdiniz onun yıpranmış yüzünde.

Aşk Çözümsüz Bir Problemdir

Salona girdiğimde yemeğe başlamışlardı. Ellili yaşlarını çoktan geride bırakmış arkadaşlarımı rahatsız etmemek için herkesi kibarca selamlayıp, uzun masada, sessizce yer aramaya başladım. Ama yine de onların, "Geç kaldınız Raif Bey... Hanımdan izin almak zor mu oluyor?" diyen sataşmalarından kendimi kurtaramadım. Ben de onlara şaka yollu takılıp çevreye bakınırken, sonunda masadaki tek boş iskemleyi gördüm. Konaktan bozma salonun ahşap zeminini gıcırdatarak iskemleye yürüdüm. Gözlerim bir an boş iskemlenin yanında oturan kişiye takıldı. Duraksadım, yanılıyor muydum? Yoo, bu gerçekten de bizim Numan'dı. Yanında oturan, eski sıra arkadaşı Erol'la keyifli bir sohbete tutuşmuştu. Dikkatle inceledim; hayır, yüzündeki neşe yapmacık değildi. Gerçi sağ yanına inen felcin etkisi tümüyle geçmiş değildi; gülerken yüzü biraz çarpılıyor, elini rahatça kullanamıyordu ama iki yıl önceye göre çok daha iyi görünüyordu.

"Allah Allah, ne olmuş bu adama?" diye sevinçle söylenmekten kendimi alamadım.

Karısı Müge, genç asistanıyla kaçtığından bu yana, yani iki yıldır Numan bu yemekli toplantıların hiçbirine katılmamıştı. Oysa on yıl önce, lisedeki sınıfımızın tümü erkek olan mevcudunun bir araya toplanması fikri ilk ondan gelmişti. Üstelik bu, düşüncede kalmamış, Numan'ın o bitmek bilmez enerjisi sayesinde, üç ayda bir tekrarlanan yemekli toplantılara dönüşmüştü.

Müthiş bir adamdı Numan. En basit olayları bile sıradışı kılmasını bilir, gündelik yaşamın sıkıntılarını kolayca birer keyif anına çevirirdi. Mesela çoğumuz için geçiştirilmesi zorunlu olan yemek meselesi onun için yaşamın en önemli etkinliğiydi. Şahane yemek pişirirdi, hem de sadece Türk yemeklerini değil, Endonezya'dan Guatemala'ya kadar farklı kültürlerin farklı yemeklerini yapar, sofrasına konuk olan herkese hiç tatmadığı lezzetler sunardı. İtiraf etmeliyim ki, masa adabını çoğumuz ondan öğrenmişizdir. İstanbul'daki ünlü lokantaların, meyhanelerin hepsini dolaşmıştı. Hangi mevsimde nerede, ne yeneceğini, ne içileceğini ayrıntılarıyla bilirdi. Balık kadar, şarap konusunda da uzmandı. Uzmanlığı sadece yeme içmeyle sınırlı değildi. Çiçek konusunda da bir botanikçi kadar olmasa da epeyce bilgi sahibiydi. Evinin geniş salonu adeta bir kışlık bahçeyi andırıyordu. Ama asıl uzmanlık alanı hiç kuşkusuz kadınlardı. Yerli yabancı, benim diyen çapkını sulu götürür, susuz getirirdi. Oysa hiç de yakışıklı bir erkek sayılmazdı; kısa boyluydu, kiloluydu. Ama kendisine çok iyi bakardı, iyice kırlaşmış düz saçlarını her zaman normalden biraz daha uzun bırakır, küçük çenesini süsleyen kırçıl sakalına büyük özen gösterirdi. Hafif ama etkili bir koku kullanırdı. Onun aynı elbiseyi üst üste iki gün giydiğini hiç görmedim. Ama bunlar, çoğu genç ve güzel olan pek çok kadını cezbetmek için yeterli miydi? Bilemiyorum. Bildiğim tek şey, Numan'ın kadınlardan yana hep şanslı olduğu, hiç sevgilisiz kalmadığıydı.

Bizler meslek yaşamına atıldıktan sonra birer ikişer dünyaevine girerken o evlenmedi, neredeyse yılda bir sevgili değiştirerek uçarı yaşamını sürdürdü. Ona imrenmesem de kadınları nasıl etkilediğini merak etmekten kendimi alamazdım. Yemekli toplantılarımızın birinde dayanamayıp, "Yahu Numan, kadınları kendine nasıl bağlıyorsun?" diye sordum.

Keçi sakalının kırçıl tüylerini keyifle okşayarak, "Ben matematikçiyim oğlum," dedi. "Kadınları çözülmesi gereken birer problem olarak ele alırım. Her problem farklı bir yaklaşım gerektirir. Ben onlara farklı yaklaşırım. Mesleğimi kötü yaptığım da söylenemez. Yani senin anlayacağın, yeryüzünde Numan kardeşinin çözemeyeceği kadın yoktur."

Kadınlar üzerindeki etkisinden o kadar emindi ki, sözlerinde en küçük bir kararsızlık yoktu. Söylediklerine tamamen inanıyordu, sadece o mu, ben de inanıyordum. Çünkü onca yıllık yaşamında bir kere bile kadınlar tarafından reddedildiğini görmemiştim. Bundan sonra da göreceğimi sanmıyordum.

Ama yanılıyordum, Numan da yanılıyordu. Onun da çözemeyeceği biri vardı. Adı Müge'ydi, bizimkinin gözde öğrencilerinden biriydi. Daha görür görmez kızın güzelliğinden etkilenmişti Numan. Hemen harekete geçmiş, her zaman yaptığı gibi önce problemi doğru tanımlamaya çalışmıştı. Kız ona son derece karmaşık bir kişilik, olağanüstü biri gibi görünmüştü; oysa yalnızca güzeldi. Belki tek özelliği, oğlanlarla erken yaşlarda çıkmaya başladığından, tüm masum görünüşüne karşın gönül işlerinde bizimkinin sandığından daha usta olmasıydı. Sanırım Numan'ın kafasını da kızın bu niteliği karıştırmıştı: O saf görüntünün altında, aslında deneyimli bir kadının yatıyor oluşu. Yani Numan problemi doğru anlayamamıştı, böyle olunca da doğru sonuca bir türlü ulaşamıyordu. Doğru sonuca ulaşamayınca da hırslanıyor, kendini tümüyle bu işleme adıyordu. Sizin anlayacağınız, olaylar çokbilinmeyenli bir denklem gibi birbirine bağlanıyor ve bizim Numan daha önce hiç davranmadığı gibi hareket etmeye başlıyordu. Önce kendine duyduğu o büyük güveni kaybetti, sonra kadınlarla arasına mesafe koydu, tabii Müge için. Çünkü artık öteki sevgilileriyle ilişkisini kesmeye başlamıştı. Bunu yapmasının nedeni tümüyle mesleki bir alışkanlıktı. Kendisinin de söylediği gibi, Numan için her kadın bir problem demekti. Müge ise çözülmemiş bir problem. Yani onu çözmeden yaşamına devam edemezdi. Onu aklında, yüreğinde taşımaya, bu probleme gerektiğinden fazla yaklaşmaya başladı. Yaklaşınca da sayıların gerçek anlamını okuyamaz, işaretleri göremez oldu. Problem gitgide daha da çözümsüz bir hale geliyordu. Profesyonel bir matematikçi, eğer çözümü yoksa problem de yoktur, deyip işin içinden sıyrılırdı. Ama bizimki bunu kendine yediremedi. Onun çözemeyeceği problem, elde edemeyeceği kadın yoktu. Bu nedenle yaşamının en büyük hatasını yaptı. Probleme sahip olmak istedi. Evet, evliliğin ateşli düşmanı, yılların müzmin bekârı Numan, kendisinden yirmi yaş genç

öğrencisi Müge'ye evlenme teklif etti. Kızın ailesi bu evliliğe karşı çıksa da, şımarık büyütülmüş evin tek kızı Müge teklifi kabul etti.

Numan, düğüne çağırmak için yanıma geldiğinde, bir arkadaş olarak onu uyarmak istedim. Ne yalan söyleyeyim, ben daha çok Numan'ın bu evliliği bozabileceğinden kuşku duyuyordum. O nedenle de Numan'a öğüt vermeye kalktım.

"Bak Numan, evlilik ciddi iştir. Artık uçarı davranışları bırak," dedim. "Karın çok genç, bu senin üzerine daha fazla sorumluluk yükler. Eğer sorumluluklarını yerine getirmezsen evlilik yürümez."

Hayret, ilgiyle dinledi beni.

"Hiç merak etme," dedi. "Müge'yi o kadar çok seviyorum ki, başka hiçbir kadını gözüm görmüyor. Artık sadece onun için yaşayacağım..."

Böyle düşünmesine sevindim. Artık orta yaşını geçmiş arkadaşıının sonunda makul bir adama döndüğüne, genç karısıyla sorunlar olsa bile evliliği yürütebileceğine inandım.

Evliliklerinin ilk ayları bu inancımı pekiştirir gibiydi. Bizimki mutluluktan uçuyordu. Yepyeni bir enerjiyle donatılmış, birkaç yaş gençleşmiş görünüyordu. Açık konuşmak gerekirse, biraz da kıskanarak izliyordum onu. Benim karım daha şimdiden yaşlanmaya başlamışken, onun böyle kızı olacak yaşta biriyle evlenmesi içimde bir hasetlik uyandırmıştı. Ancak ne benim hasetliğim ne de Numan'ın mutluluğu uzun sürmedi. Daha üçüncü ayın sonunda genç karısıyla aralarında tatsız olaylar başladı. Müge o kadar geçimsiz biri olmuştu ki, bizim yanımızda bile Numan'la tartışmaktan, her fırsatta onu iğnelemekten çekinmiyordu. İlginç olan, Numan'ın tüm bunlar karşısında fazla tepki göstermemesi, adeta sessiz kalmayı kabul etmesiydi. Bu durumu biz erkek arkadaşları içimize sindiremesek de, eşlerimiz farklı değerlendirmeler yapıyorlardı. Benim karım sesini uyarı tonuna getirerek, "Kendinden genç kadınla evlenirsen işte böyle olur," diyordu. Güya eleştirilen Numan'dı ama mesajın sahibi bendim. Bak arkadaşını gör de genç kızlara aklını takma, demeye getiriyordu.

Ama bazı arkadaşlarımızın eşleri ise Numan'a imreniyor, "Bakın da biraz kibarlık öğrenin, adam karısının üzerine titriyor," diyorlardı.

Biz arkadaşları ise bir yandan Numan'a kızıyor, bir yandan da ona gıptayla bakmayı sürdürüyorduk. Ancak Numan'ın o eski neşeli, havai hali giderek yerini düşünceli, kederli bir tavra bırakıyordu. Onu böyle görünce bizim de içimizde karmaşık duygular oluşuyordu. Gözünü kıskançlık bürüyen kimi arkadaşlarımız, "Oh, iyi oldu Numan'a," diyorlardı. "Onun yüzünden az mı laf yedik kanlarımızdan."

Aralarında benim de bulunduğum birkaç arkadaş ise Numan için kaygılanıyorduk. Birkaç kez onunla yeniden konuşmayı denedik, ancak ne benim ne de başka bir arkadaşının yanında konuyu açmaya yanaşmadı.

"Senin bir sorunun var," dediğimizde inkâra kalkıştı.

"Sadece yorgunum, iyi bir tatile ihtiyacım var," deyip geçiştirdi. Öteki arkadaşlarımı bilmem ama ben yorgunluktan daha önemli bir mesele olduğunu seziyordum. Olanı biteni öğrenmek için ne yazık ki çok beklemeyecektik.

Kötü haberi aldığımızda Numan bir haftadır hastanede yatıyordu. Sağ tarafına inme inmişti. Hemen hastaneye koşturdum. Yatakta onu öyle görünce içim parçalandı. Konuşmaya, onu rahatlatmaya çalıştım. Konuşmak istemedi, bomboş gözlerle yüzüme bakmakla yetindi. Sanki çevresinde neler olup bittiğini görmüyor gibiydi. Kız kardeşi gözleri dolarak anlattı olanları. Karısı, Numan'ın oğlu gibi sevdiği, genç asistanına âşık olmuştu. Numan bunu duyduğunda çıldırmış, karısıyla sıkı bir kavga etmişlerdi. Ancak sonra geri adım atmış, karısından ayrılmaya dayanamadığı için olanları sineye çekmiş, bu yasak ilişkiye göz yummayı seçmişti. Ama genç âşıklar onun kadar hoşgörülü değillerdi. Kız bir gün gelmiş, Numan'ı onursuzlukla suçlayarak artık onunla bir arada oturamayacağını söylemişti. Numan yalvarmış yakarmış, kız dinlemeyerek genç sevgilisinin evine koşmuştu. Numan, asistanının evine gitmiş ama onu içeri almamışlardı. Dairenin önünden ayrılmayan Numan'ı sonunda apartmanın kapıcısı zorla atmıştı dışarı. Yıkılmış halde evine dönen Numan bir iki gün ortalıkta görünmeyince meraklanan yakınları evine gitmişlerdi. Zili çalmışlar, içeriden ses gelmeyince bir çilingire açtırmışlardı kapıyı. Ve benim sevgili arkadaşımı her zaman oturduğu berjer koltuğa yığılmış bir halde bulmuşlardı.

Hastaneden çıktıktan sonra da bizimle görüşmemeyi sürdürdü Numan. Telefonlarımıza çıkmadı, davetlerimizi geri çevirdi. Sadece bize değil, bütün dünyaya küsmüş gibiydi. Belki de kendisine küsmüştü. Bizimle görüşmeyerek kendisini cezalandırıyordu. Onun için çok üzülüyordum, karım da çok üzülüyordu ama arada bir, "Kendinden yirmi yaş küçük bir kızla evlenirsen olacağı budur," diye iğnelemekten de vazgeçmiyordu.

Numan artık hiç kimseyle görüşmez diyerek, onun bu depresif halini kabullenmeye başlamıştık. Ama Numan sürprizleri severdi, işte bakın, tam da ondan umudu kestiğimiz anda, bizimki üstelik eskisi kadar neşeli olarak yeniden dönmüştü aramıza. Mutlulukla gülümseyerek ona yaklaştım. Beni fark edince ayağa kalktı.

"Şükür kavuşturana," diye sarıldım aşk gazisi arkadaşıma.

"Şükür şükür," diyerek, o da eski günlerdeki gibi dostça sarıldı bana. Sonra, sağ elini güçlükle kaldırarak boş iskemleyi gösterdi.

"Kimseyi oturtmadım, burası senin."

"Sağ ol," dedim, iskemleye geçerken. "Çok iyi görünüyorsun."

"İyiyim iyiyim. Biraz zor oldu ama sonunda problemi çözdüm."

Yavaş hareketlerle iskemlesine yerleşirken söylemişti bunları. Bir delikanlı gibi çapkınca göz kırpmayı da unutmayarak.

Bana kalsa bu konuyu açmakta zorlanırdım ama mademki o açmıştı, artık ben de görüşümü söyleyebilirdim.

"Çok sevindim. Aslında o bir problem bile değildi. Sen abarttın..."

"Olabilir," dedi. "Ama unutma, neyin problem olduğuna her matematikçi kendisi karar verir."

Onun yine böyle kendinden emin konuşmasına nasıl sevindiğimi anlatamam. Biraz da bu yüzden takılmakta hiç sakınca görmedim.

"Seninki pek doğru bir karar olmamıştı," diyecek oldum.

"Belki değildi ama çözdüm işte," dedi. Yüzüne rahat bir gülümseme yayılmıştı. "Biraz uzun sürdü ama sonunda çöz-

düm. Üstelik izlediğim yol da, bulduğum sonuç da en doğrusu."

"Bilimde en doğru yoktur," diye takıldım.

"Haklısın ama aşkta var," dedi.

İşte şimdi kızmaya başlamıştım. Adam aşk yüzünden felç geçirmiş, ölümlerden dönmüş, hâlâ ondan bahsediyordu.

"Bırak artık şu aşkı meşki," dedim. "Başına gelenleri görmüyor musun? Sana uygun birini bulalım, evlen."

Yüzüme anlayışla bakarak, tatlı tatlı gülümsemeyi sürdürdü. Onu etkilediğimi düşünerek sözlerime devam ettim.

"Deli dolu sevdalar bizim gibi insanlar için değil. Bizler için en doğru yol makul birini bulup evlenmek, bir yuva kurmak, çoluk çocuğa karışmak."

"Yanılıyorsun," dedi, yüzündeki gülümsemeyi değiştirmeden. "Başka bir yol daha var."

Merakla sordum:

"Neymiş o yol?"

"Yeniden âşık olmak." Gözlerinde bir parıltının yanıp söndüğünü gördüm. Tam karşı çıkmaya hazırlanıyordum ki, işaretparmağını hafifçe sallayarak ekledi. "Ama doğru kişiye."

Neler söylüyordu bu herif? Hiç mi ders almamıştı yaşadıklarından.

"Yeniden âşık olduğunu söylemeyeceksin değil mi?" dedim. Sesim azarlarcasına sert çıkmıştı. Ama Numan hiç aldırmadı.

"Evet," dedi, doğal bir tavırla. "Yeniden âşık oldum. Yirmi yaşında, dünyalar güzeli bir kıza."

Kendimi daha fazla tutamadım:

"Yahu Numan, sen deli misin? Başına gelenleri ne çabuk unuttun?"

Dinginliğini hiç bozmadı.

"Unutmadım ama bu seferki başka. O bildiğin kızlardan değil."

"Değilmiş," dedim sıkıntıyla başımı sallayarak. "Seni bırakıp giden eski karın Müge için de aynı şeyi söylemiştin."

Bir an gözleri acıyla dolar gibi oldu ama kendini çabuk toparladı.

"Hayır, inan bana Esra çok farklı biri. Öyle tatlı bir kız ki. Görsen sen de seversin."

Bu adam eceline susamıştı. Yalvaran gözlerle bakarak, "Numancığım artık yaşlandın... Bırak bu işleri..." dedim.

"Gerçek aşkı bulmuşken, nasıl bırakırım?" dedi hayretle. "İnsan hayatında kaç kere âşık olabilir?"

"Seni anlamıyorum," dedim.

"Anlayacaksın," dedi, titreyen sağ elini bileğimin üzerine koyarak. "Yarın seni Esra'yla tanıştıracağım. Onu görünce beni anlayacaksın."

Hayretler içinde yüzüne baktım. Herhalde felçten sonra, damarlarında arıza kalmış, beynine kan gitmemeye başlamıştı. Bırakın aynı yanlışı tekrarlamasını, bir de sanki marifetmiş gibi kızı benimle tanıştıracaktı.

Kesin bir tavırla başımı salladım:

"Teklif ettiğin için sağ ol ama istemem."

"Gelmelisin," dedi. "Sen benim en yakın arkadaşımsın. Onunla mutlaka tanışmalısın."

Adam ciddiydi, ama benim böyle anlamsız işlere ayıracak vaktim yoktu. Onun ölümcül hatasını tekrarlaması bir yana, yirmi yaşında bir kızla ben ne konuşacaktım?

"En yakın arkadaşını yıllarca aramadın. Şimdi küçük bir kızla tanıştırmak için yanında mı taşıyacaksın?" diyerek sıyırmaya çalıştım.

"Haklısın. Ne desen haklısın. Büyük eşeklik yaptım. Aramadığım için çok özür dilerim. Ama biliyorsun çok kötü durumdaydım. O yüzden..."

Bunları söylerken boynunu bükmüştü. Tıpkı lise yıllarında olduğu gibi yine o çocuksu, masum ifade oturmuştu yaşlı yüzüne. Direncim kırılmaya başladı. Belki de durumumu sezdiğinden, "Ne olur, yarın benime gel," diye yalvarmaya başladı. "Onunla tanışmalısın. Sandığın gibi biri değil. En az senin benim kadar olgun bir insan."

Yirmi yaşıda bir kız nasıl olgun olabilir, diye düşündüm ama o kadar inanıyordu ki söylediklerine, onu kıramadım.

"Yanında çok kalmayacağız ama."

"Tamam," dedi, sesindeki sevinç hissedilmeyecek gibi değildi. "İstediğin an kalkarız."

Ertesi gün ikindi vakti Beşiktaş'ta buluştuk. Kucağında yedi adet bordo gülle durakta beni bekliyordu. Geldiğimi görünce yüzü aydınlandı.

"Çok teşekkür ederim geldiğin için. Son anda vazgeçip gelmezsin diye korktum."

"Doğruyu yaptığımdan hâlâ emin değilim," dedim sıkıntıyla, "Haber verdin mi bari kıza?"

"Gerek yok. Ne zaman gidersem gideyim, o memnuniyetle karşılar beni."

Yok bu felcin etkisiydi. Kesin felcin etkisiydi. Çünkü Numan o kadar nazik bir adamdı ki, önceden haber vermeden, randevu almadan kimsenin yanına gitmezdi.

"Tamam anladık seni memnuniyetle karşılarda, ömründe hiç görmediği bir adamı da memnuniyetle karşılamaz herhalde."

"Merak etme, o kadar çok bahsettim ki, seni tanıyor sayılır." Sonra sır veriyormuş gibi kulağıma fısıldadı. "Onu kızdıracak tek şey..." Çenesiyle, kucağındaki gülleri gösterdi: "Şu güller var ya, onları unutmamdır. Ona çiçeksiz gidersem vay halime! Bunun dışında, benden gelen her mihneti mutlulukla kabul eder."

"Umarım öyledir," dedim.

Beni dinlemedi bile, bir delikanlının ivecenliğiyle dönüp yoldan geçen taksiyi durdurdu.

Bindiğimiz taksi Boğaz'a ilerlemeye başladı. Trafik sakin sayılırdı. Yol boyunca hiçbir şey konuşmadık. Numan hülyalı gözlerle denizi seyrediyordu. Anlaşılan sevgilisiyle buluşacak olmanın heyecanını yaşıyordu beyefendi. Ben ise aklımı Esra'ya takmıştım. Bu nasıl bir kızdı ki, babası, hatta dedesi yaşında, üstelik felçli bir adamı kendine sevgili seçiyordu. Numan'ın eski karısı Müge'yi anlamak kolaydı. Kariyer peşinde olan bir öğrencinin, yaşlı da olsa üniversitede hatırı sayılan bir profesörle evlenmesi ahlaki açıdan doğru sayılmasa bile makul karşılanabilirdi, ama yirmi yaşında bir kızın, şu haliyle bizim Numan'ı sevmesi, işte bu akıl alır şey değlidi.

On dakika sonra Numan'ın işaretiyle taksi Aşiyan'a kıvrıldı. Anlaşılan Esra da önceki eşi Müge gibi zengin bir ailenin kızıydı. Belki bizim Numan gibi yaşlı bir adama takılarak değişik bir fantezi yaşamak istiyordu. Aklımdan bunlar geçerken, Numan taksicinin omzuna dokundu.

"Biz burada inelim."

İndik. Numan, dudaklarında mutlu bir gülümsemeyle, "Beni izle," diyerek yandaki mezarlığa yöneldi.

Bir an mezarlıkta ne işimiz var, diye şaşırdım. Ama sonra burada karmaşık bir yapılaşma olduğunu göz önüne alarak, herhalde kızın evine mezarlığın içinden kestirme bir yol vardır, oradan geçeceğiz diye düşündüm.

Numan benden birkaç adım önde, felçli bacağını sürüyerek, hevesle ilerliyordu. Onun bu hali hoşuma gitmiyor da değildi doğrusu. Aylar sonra onu böyle mutlu, böyle coşku içinde görmek ne güzeldi. Öte yandan, kuşkulu düşünceler, sevincimi gölgelemeyi de sürdürüyordu. Ya bu kızdan da bir darbe yerse? Ya bu da, tıpkı eski karısı gibi, yaşlı arkadaşımdan bıkıp kendine uygun birine giderse? Neyse, şu anda kötü ihtimalleri düşünmenin bir anlamı yoktu. Numan'ı izleyerek, uzun boylu servilerin, gümrah kestane ağaçlarının, hoş kokulu manolyaların serinlettiği mezarlığın huzur verici sessizliğine bıraktım kendimi. Beyazlı kahverengi mermerlerden, özel taşlardan yapılmış mezarların arasından geçerek ilerledik. Numan iri gövdeli bir kestane ağacının altında, bir mezarın önünde durdu. Soluklanmak için durduğunu sandım. Ama elindeki çiçek buketini mezarın üzerine koydu. Mezarın üzeri kuru güllerle kaplıydı. Anlaşılan son zamanlarda birileri sık sık gül getiriyordu bu mezarın ölüsüne. Şaşkınlıkla olanları anlamaya çalışırken, yoksa, diye geçirdim aklımdan, yoksa... Hayır canım, bu olamazdı.

Numan ise yaşadığım şaşkınlıktan habersiz, sanki çok yakın biriyle dertleşir gibi, yumuşak, fısıltılı bir sesle mezardaki ölüyle konuşuyordu.

"Sana en yakın arkadaşımı getirdim Esra," diyordu. "Hani hep bahsederdim ya, bizim Raif..."

Sanki bir genç kızın saçlarını okşar gibi elleri şefkatle mermer mezar taşının üzerinde dolaşıyordu.

Gözlerim merakla, Numan'ın okşadığı mermerin üzerine kazınmış harflere kaydı. Tüylerim ürpererek, Esra Çınar, 1978-1998 yazısını okudum. Mezar taşının ortalarına konulmuş porselen bir resimden esmer güzeli genç bir kız hüzünlü gözlerle bana bakıyordu. Açıklama bekleyen bir yüzle Numan'a döndüm. Gözpınarlarındaki ıslak parıltıları o zaman gördüm.

"Sakın beni deli sanma," dedi boynunu bükerek, "ne yapayım, aşksız olmuyor."

Aşk Bir Cinayettir

Başı kucağımdaydı, gözleri bana, yalnızca bana bakıyordu. Ben sırtımı duvara vermiş, ayaklarımı açarak yere oturmuştum; onun dizleri usulca bükülmüş, parmakları gömleğime sımsıkı yapışmıştı. Bej rengi bluzunun sol göğsünde kırmızı bir leke vardı, anbean açan bir çiçek gibi gitgide koyulaşıyordu. Kumral saçlarından birkaç tel birleşip perçem halinde geniş alnına düşmüştü. Kadife perdenin aralığından sızan gün ışığı bu küçük perçemi kendi suyunda süzüp saman sarısına boyuyordu. Bu küçük perçeme dokundum, sanki onun yüreğine, gülümseyişine, bakışına dokunur gibi. Ne başını öfkeyle geriye çekti ne de küçümseyen bir gülümseyiş belirdi henüz rengini yitirmeyen dudaklarında. Tıpkı güzel başı, ince bedeni gibi, küçük perçemini de uysalca bana bıraktı, istediğim gibi sevebileyim diye. Şaşırdım, çünkü bu ilk kez oluyordu.

Kahverengi gözbebekleri her zamankinden daha iri, daha derin, daha anlamlıydı. O koyu kahverengilikte, kirpiklerinin gölgeleri arasında gizlenen birini görür gibi oldum. Hayal görüyor olmalıydım. Şaşkınlıkla yeniden baktım. Hayır, hayal filan görmüyordum; yer yer sarı beneklerin belirdiği o tatlı kahverengilikte gerçekten de bir adam vardı. Dehşetten çarpılmış bir yüzle sevgilimin gözbebeklerinden bana bakıyordu, irkildim. Adamın orada oluşu değil, yüzündeki dehşetti beni irkilten. Panik içinde elimi yüzüme götürdüm, alnımı, kaşlarımı, burnumu yokladım, hepsi sağlamdı, yerli yerindeydi. Kalkıp aynaya baksam... Bakışlarım kucağımda

yatan sevgiliye kaydı. Hayır hayır, onu bırakamazdım. Hem de gözleri ardına kadar bana, yalnızca bana bakarken, hem de ona dokunuşuma karşı çıkmazken. Bu büyülü anı bozup aynaya koşamazdım. Yüzüm çarpılmış, rengim kaçmış, tenim al kanla yıkanmış olsun fark etmezdi, sevgilimi böyle bırakamazdım.

Belki de adamın yüzündeki ifadeyi yanlış okumuşumdur, diyerek o canım kahverengiliğe yeniden daldım. Dikkatle bakınca yanıldığını anladım. Adamın yüzündeki ifade dehşet değil, acıydı. Yoğun bir pus gibi, elimle dokunabilecekmişim gibi, katı bir acı. Anlayamadığım, onun da bana büyük bir dikkatle bakmasıydı. O anda gözlerindeki yaşları fark ettim. Ağlamıyormuş gibi sessizce akıyordu yaşlar.

"Niye ağlıyorsun?" diye sordum.

Yüzündeki acıya bir de şaşkınlık eklenmişti şimdi.

"Bir de soruyor musun?"

Şaşkınlık sırası bana gelmişti.

"Neden sormayayım ki?" dedim.

"Farkında değil misin?" dedi öfkeli bir sesle.

"Neyin farkında değil miyim?" dedim, başımı sallayarak.

"Onu öldürdün!"

Bir an adam kayboldu, sevdiğim kadının dudaklarındaki gülümseyiş olanca tatlılığıyla serildi gözlerimin önüne. Bedenin ağırlığını hissettim bedenimde. Ellerimle ipeksi saçlarına dokundum.

"Saçmalıyorsun," diye mırıldandım kendinden emin bir tavırla, sevgilimin gözlerindeki yabancıya. "Onu öldürmedim."

Bakmaktan hiç bıkmayacağım o saydam kahverengilikte, adamın acıyla kıvranan yüzü yeniden belirmişti.

"Kendini böyle kandıramazsın," dedi. Sesi çok derinlerden geliyormuş gibi boğuk çıkıyordu.

"Ne kandırması? Sen neden söz ediyorsun?" diye söylendim.

"Böyle yaparak bu işten sıyrılamazsın."

"Bir şeyden sıyrılmaya çalıştığım filan yok," dedim. "Şurada sakin sakin sevgilimle oturuyordum ki sen çıkıverdin ortaya."

"Sakin sakin mi oturuyordun?" diye acı bir alayla söylendi adam.

"Evet, işte gördüğün gibi o da kucağımda."

"O halde sevgilinin kalbini dinlesene," dedi.

Gülümsedim.

"Gerek yok ki, dinlemeden de ben onun kalbinin vuruşunu duyabiliyorum."

"Korkuyorsun değil mi?"

"Neden korkayım canım?"

"Neden olacak, gerçekle yüzleşmekten korkuyorsun."

"Hayır, korkmuyorum," diye bağırdım.

"O zaman elini atardamarının üzerine koy," dedi.

Adamın böyle emreder gibi konuşması canımı sıkmıştı.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," dedim sert bir sesle. Ama o benden daha çok öfkelenmişti.

"Allah kahretsin," diye bağırdı, "aslında her şeyin farkındasın, değil mi?"

"Bulmaca gibi konuşmayı bırak," dedim ben de ona çıkışarak, "neyin farkındaymışım?"

"Bir katil olduğunun. Onu öldürdüğünün..."

Elim sevdiğim kadının saçlarına dokunmuştu yeniden. Yüzünde gümüşi bir parlaklık oluşmuştu. Bu beyazlık o kadar yakışmıştı ki, onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. Gözlerim aşağıya kaydı, bluzundaki leke giderek koyulaşıyordu.

"Beni anlamıyorsun," diye mırıldandım. "Anlamanı da beklemiyorum zaten."

Adam yeniden belirdi gözlerimin önünde.

"Asıl sen beni anlamıyorsun. Sadece beni değil, içinde bulunduğun durumu da anlamıyorsun. Az önce birini, birini değil, yaşamda en çok sevdiğin insanı öldürdün."

"Beni anlamadığını söylemiştim," dedim başımı sallayarak. Başımı sallayınca sevdiğim kadının bedeni de benimle birlikte sarsıldı. Sakinleştim, sarsıntının sevgilimin canını yakmasından korkuyordum. Sağ elimle usulca yanağına dokundum.

"O çok mutsuzdu," diye mırıldandım. "O yaşamının sınırına gelmişti. Hiçbir şeyden tat alamaz olmuştu. Onun mutsuzluğuna dayanamazdım."

"Yalan!" diye haykırdı adam gizlendiği bakıştan. "Onun kendine göre bir dünyası vardı."

"Nasıl bir dünyaymış bu?" diye sordum. Alaycı bir gülümseme dudaklarımı yakmaya başlamıştı. "Kimler vardı o dünyada?"

"Ailesi," diyecek oldu.

"Nefret ederdi," dedim, lafını ağzına tıkayarak. "O sık sık sözünü ettiği abisini bile sevmezdi."

"Arkadaşları," diye atıldı.

Boş versene dercesine elimi salladım.

"Hepsini kıskanırdı." Adam duraksayınca ardı ardına sıralamayı sürdürdüm. "İşi yoktu, amacı yoktu, yaşamdan ne beklediğini bilmiyordu. Bu yüzden sıkılıp dururdu."

"Ama aşkları vardı," dedi adam, üzüntüsünü aşan canlı bir sesle. "Aşka önem verirdi."

Gözlerim sevdiğim kadının belki yüzlerce kez öptüğüm ama öpmekten yorulmadığım, bıkmadığım, her tadışımda farklı duygularla kıvrandığım, henüz pembeliğini yitirmemiş yarı aralık dudaklarına kaydı. Eğilip yeniden öpecektim ki, gömleğindeki büyüyen leke gözüme çarptı.

"Haklısın," dedim bakışlarımı büyüyen koyu renkli lekeden alarak. "Aşk, onun için her şeydi."

"Onun kocaman bir yüreği vardı," dedi adam, düşüncesini benimsemiş olmamdan cesaret almıştı. "Aynı anda seni, onu ve ötekini sevecek kadar büyük bir yürek."

"İşte bunda yanılıyorsun ahbap," dedim. "Belki birkaç kişiyi yüreğine sığdırabilirdi ama o kimseyi derinlemesine sevemezdi. Yüreği o kadar olgunlaşmamıştı henüz."

"Kıskandığın için böyle söylüyorsun," dedi adam meydan okurcasına. Gizlendiği kirpiklerin gölgesinden açığa çıkmıştı.

"Kıskandığım doğru ama söylediklerimin bununla ilgisi yok," diye açıkladım; ellerim hâlâ sevdiğim kadının saçlarındaydı, uzaktan uzağa parfümünün kokusu geliyordu burnuma. Bedenini bedenimde hissederek konuşmayı sürdürdüm.

"Aşkları var, derken haklıydın, çünkü yaşamda tutunacağı başka hiçbir şeyi yoktu. Ama işin acı tarafı, aşkı yaşayacak cesareti yoktu. Bir insana bağlanmanın tehlikelerini göze alamayacak kadar korkaktı, bencildi. Bu yüzden hep yedekte birilerini tutardı. İlişkilerini hep üçüncü kişiler üzerinden sağlama bağlardı. O aşkın peşinde değildi, eğlencenin peşin-

deydi. Oysa aşk ve eğlence aynı değildir. Hatta eğlence, hafiflik aşkı öldürür."

"Yani o aşkı öldürmesin diye, sen onu öldürdün," dedi. Gergin sesindeki alaycı tını hissedilmeyecek gibi değildi.

"Taktın şu öldürmeye," dedim, yüzü bana hiç de yabancı gelmeyen adamı bıkkın bir tavırla süzerek. "Anla artık, bu sözcük durumu açıklamıyor. Ben onu öldürmedim. Ona bir yaşam armağan ettim."

"Aşkla sınırlanmış bir yaşam," diye mırıldandı adam alaycı bir tavırla.

"Aynen öyle," dedim buruk gülümseyişine aldırmadan. "Neredeyse iyilik ettim diyeceksin," dedi adam hayretle gözlerini açarak.

"Evet, iyilik ettim," dedim, soğukkanlı bir tavırla. "Böylece sevgilim, en çok önem verdiğini söylediği duygu için öldü."

Gözlerim yine sevdiğim kadının yüzüne kaymıştı, pencereden yansıyan ışık şimdi sağ kulağını aydınlatıyordu. Henüz benden bıkmadığı günlerde, uzun uzun seviştiğimiz öğle sonlarında, şakayla dişlerimin arasına aldığım minik kulakmemesinin ucundaki gümüş küpe güneşte parıl parıl yanıyordu.

"Peki neden ötekiler değil de sen?" diyen adamın sesiyle geldim kendime. "Neden ötekiler değil de sen öldürdün onu? Seni bırakıp gittiği için mi?"

"Beni bırakıp gitmedi," diye düzelttim, sevdiğim kadını incitmekten korkarcasına gözlerimle okşarken. Sonra gözlerimi kaçırarak ekledim: "Beni ötekilerle birlikte istiyordu."

"Ya sen?" diye sordu. Yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti, beni anlamaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Yalnızca benim olmasını istiyordum," diye itiraf ettim.

"Bencilce değil mi?" diye suçladı ama kızgınlığı geçmişti, yüzünde aptallığa yaklaşan bir masumiyet vardı.

"Aşktan daha büyük bir bencillik yoktur," diye mırıldandım bilgiç bir dalgınlıkla. "Ve bencilliğimiz olmasa yaşam çok tatsız olurdu."

Gözlerinde ona hiç de yakışmayan kurnaz bir ışık yandı söndü.

"Ama yalnızca bencillik de yaşamı tatsız hale getirebilir," dedi.

"Haklısın ama bu aşk için geçerli değil."

"Neden, öteki sevgilileri senin kadar bencil olmamayı başarabilmişler," diyerek beni kışkırtmayı denedi adam.

"Çünkü benim kadar sevmiyorlardı onu," dedim. Haklılığımdan hiç bu kadar emin olmamıştım.

"Sen delisin," dedi, kendime güvenim onu zıvanadan çıkarmıştı. Ama birden sesi güçsüzleşti, neredeyse ağlamaklı bir hal aldı. "Ama ben acı çekiyorum. Hem de senin işlediğin bir cinayet yüzünden. Dayanılır gibi değil bu. Hiç değilse çek git artık buradan."

Onun korkudan sararmış benzine, ürkek gözlerine acıyarak baktım.

"Birazdan gideceğiz," dedim. Bakışlarım kucağımdaki sevgiliye kaymıştı, usulca eğilip soğuk alnına sıcacık bir öpücük kondurdum. "Az sonra üçümüz birden gideceğiz buradan."

"Ne demek istiyorsun?" diye kekeledi adam.

"Bekle," diye mırıldandım, sağ elimi sevgilimin üzerinden aşırarak, bacaklarımın arasında bütün ağırbaşlılığıyla beklemekte olan tabancaya uzanırken. "Az sonra ikimizin de acısına bir son vereceğim."

"Ne yani," diye mırıldandı, dudaklarında tamamlanmamış aptal bir gülümsemeyle, "kendine de mi anlamlı bir yaşam arınağan edeceksin?"

Onun kaygı verici gülümsemesini ben tamamladım.

"Benim anlamlı bir yaşamım vardı zaten," dedim. Sevgilimin alnı kadar soğuk olan tabancanın namlusunu şakağıma dayarken, tartışmanın sona erdiğini ilan eden sözlerimi mırıldandım: "Ama yıkıldı. Yerine daha güzelini koyabilirim sanmıştım, olmadı. Artık kendime yeni bir yaşam armağan edebileceğimi sanmıyorum. Ben sadece kendimi öldüreceğim."

Kadife perdeden sızan gün ışığı kaybolmuş, oda kararmaya başlamıştı. Tetiğe uzanan elimin ağırlaştığını hissettim. Ama umurumda değildi, çünkü sevgilim gözlerini dikmiş, bana, yalnızca bana bakıyordu.

Aşk Bir Düellodur

Güneş nihayet döndü. Turuncu bir uçurtma gibi usulca binaların çatısına doğru alçalmaya başladı. Ama hâlâ parlaktı, hâlâ parıltılar oluşturarak delikanlının siyah saçlarında gezinmeyi sürdürüyordu. Delikanlı, lisenin arka bahçesini çevreleyen alçak duvarın üzerine oturmuştu. Orta boyluydu, zayıftı, henüz on altısındaydı. Esmerdi, kahverengi gözleri vardı. Saçlarını kulaklarını örtecek kadar uzatmıştı. Oysa uzun saç ona hiç yakışmıyordu. Ancak gençlerin hepsi uzun saç bırakıyordu ve bizim delikanlı uzun saçın kendisine yakışmadığının farkında bile değildi. Tıpkı, şu anda günün akşama döndüğünün farkında olmadığı gibi.

Delikanlı başını kaldırıp okulun beton ve camdan oluşan hantal binasına baktı. Bakışları üçüncü kattaki bir pencereye kilitlendi. Burası kendi sınıfıydı, arkadaşları dersteydi. Bir an onların yanında olmayı düşledi. Matematik dersi olmalıydı. Matematik hocasının otoriter ama içten sesi kulaklarında çınladı. Otoriter sesin ne kadar güven verici olduğunu düşündü. Bir an yüreğindeki ağırlık, damarlarındaki gerilim azalır gibi oldu. Kalkıp gitmek istedi. Kalkıp okula girmek, sınıfa çıkıp, "Geç kaldım, derse girebilir miyim hocam?" demek istedi. "Derse girebilir miyim hocam?" demenin rahatlığını hissetti. Ama bu çok sürmedi. Aklına üşüşen düşünceleri, dedesinin ekinlerine dadanan güvercinler gibi hoyratça kovdu, matematik hocasının güven veren sesini evdeki yaşlı radyonun düğmesini çevirir gibi kıstı, arkadaşlarının görüntülerini

sınıftaki karatahtayı temizler gibi sildi zihninden. Eğilip kemerinin arasına sıkıştırdığı bıçağa baktı. İçi ürperdi. İçinin ürpermesini bastırmak için olsa gerek, elini uzatıp bıçağın sapına dokundu. Bıçağın sapı ıslaktı, şaşırdı. Elini bedenine sürdü, terden sırılsıklam olduğunu fark edince rahatladı.

Bakışlarını yeniden okula çevirdi. Bu kez kendi sınıfına bakmadı. İkinci kattaki başka bir pencereye yöneldi. Bu sevdiği kızın sınıfıydı. Sevdiği kızla aynı sokakta oturuyorlardı. Onu okula başlamadan çok önce görmüştü. Ne zaman sevmeye başladığını ise bilmiyordu. Sevmek ne demek diye sorsalar, belki bunun yanıtını da veremezdi. Ama o kızı sevdiğini biliyordu. Belki çok çok önceden, doğduğundan beri bu kızı seviyordu. Söze gereksinim duymayan bir sevgiydi onunkisi. Böyle düşünüyordu. Belki düşünmüyordu da böyle yaşıyordu. Başka türlüsünü öğretmemişlerdi. Tek bir imada bulunmadan, tek bir söz etmeden, açıklamaya gerek duymadan... O kız zaten yaşamının bir parçasıydı. Şu binaların çatılarına inen güneş gibi, sokağı gibi, arkadaşları gibi, okulu gibi. Güneşe, evinin bulunduğu sokağa, arkadaşlarına, bu okula sevgisini açıklamış mıydı ki, ona da açıklasın. Delikanlı kendini bildi bileli böyle düşünmüştü, kendi haline bıraksalar böyle düşünmeye devam edecekti. Sabahları erkenden kalkacak, kızın evden çıkmasını bekleyecek, sonra tek söz etmeden peşi sıra yürüyecekti. Uzaktan, fark edilmeden, bakışlarının ağırlığını kıza hissettirmeden. Bir çiçeğe bakar gibi uzaktan uzağa sevecekti kızı.

Ama bırakmadılar. Kendi yaşlarında biri çıkıverdi karşısına... Başka okuldan gelmişti çocuk, başka bir şehirden. Sarışındı, saçları büklüm büklümdü. Gözleri açık renkti, mavi mi, yeşil mi, bir türlü anlayamamıştı. Sevdiği kızla aynı sınıftandı çocuk. Olsun, kendisi de kızla aynı sokaktan değil miydi? Böyle düşündü kızla oğlanı ilk kez birlikte gördüğünde. İkinci kez gördüğünde ise büyük bir haksızlığa uğramış gibi hissetti. Birileri ona ait bir şeyi çalıyormuş gibi. İşin tuhafı, kendisine ait olduğunu düşündüğü şey, durumundan hiç de rahatsız görünmüyordu. Aksine, sarışın çocuğun yanında pek bir mutlu yürüyor, yüzü al al yanıyor, dudaklarından gülümseme eksik olmuyordu. Bunu anladığında en kötü duyguyu hissetti: Kıskançlık. Yemeden içmeden kesildi, gözü dersleri

görmez, eli kalem tutmaz oldu. Öğretmenlerinden önce sıra arkadaşı fark etti durumu. Böylece gizi açığa çıktı. Sıra arkadaşı gözü kara bir çocuktu, daha önemlisi, kan kardeşiydi. Sarışın çocuğu bir kenara çekip dövmeyi önerdi. Bir neden bulurdu nasıl olsa. Bizimki yediremedi kendine.

"Yok, onunla ben hesaplaşacağım. Mademki bana ait olanı aldı, hesabı bana ödemeli. Erkekçe olmalı her şey: yüz yüze, eşitçe. Kavgayı bileği, yüreği sağlam olan kazanmalı."

Sevindi arkadaşı bizimkinin böyle düşündüğüne.

Ertesi gün okul çıkışında beklediler sarışın çocuğu. Yanlarına çağırdıklarında şaşırmadı çocuk. Demek ki o da fark etmişti bizimkini. Niye çağrıldığını biliyordu. Korkmadan, eğilmeden bükülmeden, dimdik geldi çocuk bizim iki kafadarın yanına. Bizimki, "Sen..." dedi oğlanın yeşil mi, mavi mi olduğunu hâlâ kestiremediği gözlerine bakarken. "Sen..." Gözlerini kaçırarak sürdürdü sözlerini. "Benim sevdiğim kıza nasıl sarkıntılık edersin?"

Çocuk, bizimkinin gözlerinin içine bakarak konuştu:

"Ben kimseye sarkıntılık etmem. O kız benim arkadaşım. Eğer bir meselen varsa onunla konuşmalısın."

Bizimkinin kaşları çatıldı.

"Ben seninle konuşuyorum. O kızın peşini bırakacaksın." Sarışın çocuğun da kaşları çatıldı, alnının ortasında kalın bir damar belirdi.

"Bırakmayacağım."

Bizimki sarışın çocuğun üzerine yürüdü.

"O zaman dövüşürüz."

Geri adım atmadı sarışın çocuk. Yazgısını kabullenmiş birinin dinginliği içinde karşıladı rakibinin sözlerini.

"O zaman dövüşelim."

İki gün önce olmuştu bu konuşma. İki gün önce üçüncü dersin teneffüsünde kantinde konuşmuşlardı. Kimseye fark ettirmeden, iki arkadaş gibi kendi aralarında. Bugün okulun çıkışında buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Zil çaldıktan sonra okulun arkasındaki bostanlara gidilecekti. Sadece ikisi, kimse gelmeyecekti yanlarında... En yakın arkadaşları bile karışmayacaklardı kavgaya. Güçlü olan kazanacaktı, cesur olan...

Yeniden bıçağın kabzasına dokundu. Aslında bıçak demeyişlerdi, silah yoktu konuşmalarında. Açıkça söylenmese de

belli ki yumruk yumruğa bir kavga olacaktı. Yine de almıştı bıçağı yanına. Bu yüzden, öğleden sonra okula bile gitmemişti. Evden çıkarken ağabeyinin av çantasından gizlice almıştı bıçağı. İyi de yapmıştı. O gök gözlü oğlana nasıl güvenebilirdi? Bakarsın, toplayıp gelmiş arkadaşlarını... Gerçi çocuk öyle kalleş birine benzemiyordu. Ama bundan emin olamazdı. Yok yok, tedbirli olmakta yarar vardı. Bıçağın yanında olması iyiydi. Birden düşünceleri yön değiştirdi. Yoksa... Yoksa kendine mi güvenemiyordu? Hadi canım, olur muydu öyle şey? Böyle kaç kavgaya katılmıştı. O sarı saçlı, kız bakışlı hanım evladından mı korkacaktı? Bunlar aklından geçerken çaldı okulun zili. Bizimki toparlandı. Bıçağı belinin arka taraflarına doğru kaydırdı, montunun önünü kapayarak rakibini beklemeye başladı. Aradan birkaç dakika geçince, belki de korkar gelmez diye geçirdi içinden. Gelmezse sevineceğini hissetti. Keşke gelmese diye düşündü. Sonra böyle düşündüğü için kendine kızdı. Gelmezse, onu okulda bulur, herkesin içinde rezil ederdi. Tam bunları düşünürken gördü onu. Sanki bir arkadaşıyla buluşmaya geliyormuş gibi rahat, güvenli adımlarla ona doğru yürüyordu. Yaklaşınca içten, sıcacık baktı çocuk. Bizimki hemen astı suratını; korkuyor da ondan diye düşündü. Onu böyle görünce çocuk da ciddileşti.

"Geldin mi?" dedi bizimki.

"Geldim," dedi çocuk, "nereye gideceğiz?"

Başıyla arkadaki bostanları gösterdi bizimki.

"Kimsenin göremeyeceği bir yere."

"Tamam," dedi çocuk. "Gidelim."

Yürümeye başladılar. Okulun arka bahçesinden çıktılar, evleri uzaktaki gecekondu bölgesinde olan birkaç çocuk da onlarla birlikte atladı okulun arka duvarından. Ancak elli metre kadar sonra çocuklar kendi yollarına gittiler. Bizim iki düellocu yalnız kalmıştı. Sadece ikisinin sığabileceği dar bir patikadan bostanlara vurdular. Yan yana gidiyorlardı. Daha şimdiden birbirlerini kollamaya başlamışlardı. Az sonra patikanın yanında küçük bir dere belirdi. Dere yer yer taşmış, patikanın toprağını sürükleyip götürmüştü. Gözucuyla sarışın çocuğa baktığından olsa gerek, ayağı kaydı bizimkinin. Neredeyse dereye düşecekti. Sanki düşmanı değil de yakın bir arkadaşıymış gibi, ani bir hareketle yakaladı onu sarışın çocuk.

Bizimki önce saldırıya uğradığını sandı, ancak çocuk elinden tutup yukarı çekince utandı. Sakarlığından, düşmanının yardımına muhtaç hale gelmesinden. O anda daha kötü bir şey oldu. Ayağı kaydığında kemerin baskısından kurtulan bıçak pat diye ayaklarının arasına düşüverdi. Sarışın çocuk atik davranarak eğilip bıçağı aldı. Bizimkinin yüreği ağzına geldi. Kendini korumak için toparlandı. Ancak çocuk masum bir ifadeyle bıçağı ona uzattı.

"Bıçakla mı dövüşecektik?"

Bizimkinin yüzü kıpkırmızı oldu. Yer yarılsa da içine girsem diye düşündü.

"Yok yok," diyerek aldı bıçağı. "Bıçak bizim için değil. Bıçakla dövüşmeyeceğiz."

Çocuğun açık renk gözlerindeki kuşku kaybolmadı. Bizimki bıçağı elinde şöyle bir tarttı. Bıçağı tartarken kendi düşüncelerini de tartmış olmalıydı ki, birden elindeki silahı kaldırıp boz bulanık akan dereye attı. Sarışın çocuk önce şaşırdı, sonra memnun gülümsedi. Bizimki açıklama yapmaya gerek duymadı. Kendinden emin bir tavırla rakibine bakıp, "Yürüyelim," dedi sadece.

Marul ekili bir bostanın hemen kenarındaki yaşlı dut ağacının altına geldiklerinde durdu bizimki. Yeterince sakin mi diye çevresine bakındı. O durunca sarışın da durmuştu.

"Burası mı?"

Bizimki sabah evden çıkarken yanına aldığı kitapları ağacın dibine koymadan önce, "Burası," dedi.

Sarışın da çantasını dut ağacının dibine, bizimkinin kitaplarının yanına bıraktı. Şimdi ikisi de ayakta, ikisi de karşı karşıyaydı. Bir süre amaçsızca birbirlerini süzdüler. İlk sahneye çıkan tiyatro oyuncuları gibi ellerini, kollarını nereye koyacaklarını, bedenlerini nasıl kullanacaklarını bilemiyor gibiydiler. İlk adım bizimkinden geldi.

"Başlayalım."

"Başlayalım," dedi sarışın.

Bizimki yumruklarını sıktı, ama tuhaftır, içinde öfke yoktu. Haftalardır bu çocuğa karşı beslediği kin usuldan esmeye başlayan akşam rüzgârının önünde savrulup gitmişti sanki. Ne var ki bazı şeylerin dönüşü yoktu. Madem buraya kadar gelmişlerdi, madem bu çocuk onun sevdiği kıza asılıyordu,

bu kavga olacaktı. Ayaklarının üzerinde yaylanarak çocuğa yaklaştı. Çocuk da onun gibiydi; gözlerinde öfkenin, nefretin kırıntısı yoktu. Sanki boks maçına hazırlanan bir boksör gibi sakindi. Bizimki rakibini kızıştırmak için olsa gerek, "O kızı bırakacaksın," dedi.

"Bırakmayacağım," dedi çocuk.

Bizimki, "Bırakacaksın," diyerek üzerine atladı çocuğun. Sarışın çocuk yana çekildi ama kendini kurtaramadı, ikisi birlikte yere düştüler. Birbirlerine vuramıyorlardı ama üste çıkmaya çalışıyorlardı. Böylece marul ekili bostanın içine yuvarlandılar. Bostan yeni sulanmıştı, giysileri, elleri, yüzleri, saçları çamura bulandı. Çamur biraz kızdırdı onları. Bizimki üstte olduğu bir anda, tokat yumruk karışımı bir darbe indirdi çocuğun yanağına. Çocuk da hemen verdi yanıtını. Üstelik sağlam bir sağ yumrukla. Bizimki geriye doğru savrulur gibi oldu ama kendini çabuk toparladı. Karşılık vermek istedi, ancak o kadar yakındılar ki doğru dürüst vuramadı. Yeniden birbirlerine sarılıp bostanın içinde yuvarlanmaya başladılar. Neredeyse bostanın ortalarına gelmişlerdi ki, kulaklarında ramazan topu gibi gümbürdeyen o davudi sesi duydular.

"Ne yapıyorsunuz lan burada?"

Daha ne oluyor demelerine bile fırsat kalmadan, ayı pençesi gibi iki el, kulaklarından yakaladı onları. Başlarını kaldırdıklarında dev gibi bir adamın öfkeden ateş gibi yanan gözleriyle karşılaştılar.

"Mahvettiniz lan bostanımı!" diye uludu adam. Bostanına daha fazla zarar gelmesin diye olacak, "Ne lan bu bostanın hali?" diye bağırarak, bizim iki âşığı kulaklarından çekiştirerek yaşlı dut ağacının altına kadar sürükledi.

"Kimsiniz siz lan?" diye sordu dev. Daha onlar yanıtlamadan, ağacın altındaki kitapları gördü. "Demek liselisiniz."

Daha çok çekti kulaklarını. Bizimkilerin canı daha çok yandı.

"Utanın lan, bir de tahsil görüyorsunuz. İnsan biraz emeğe saygılı olur."

Bizimkilerin çıtı çıkmıyordu. Adam dikkatle baktı suratlarına. Kulaklarını bırakıp bir bizimkinin, bir de çocuğun suratına okkalı iki tokat yerleştirdi.

"Siktirin gidin!"

Bizimkiler kulaklarını tutarak uzaklaştılar adamın yanından. Ama fazla gidemediler, kitapları ağacın altında kalmıştı. Adam, daha ne duruyorsunuz, dercesine öfkeyle baktı onlara. Sarışın çocuk başıyla kitapları gösterdi.

"Kitap mitap yok, gidin babanız yenisini alsın. Şu marulların haline bakın, cezasını çekeceksiniz."

Sarışın çocuğun gözleri doldu.

"Abi yapma, babam beni öldürür."

Bizimki yalvarmıyordu. Yalvardığı için kötü kötü baktı çocuğa, sonra dönüp yürümeye başladı. Sarışın çocuğun korkaklığı ortaya çıkmıştı işte, arkadaşına anlatabileceği bir hikâyesi vardı artık. Belki bir gün sevdiği kıza da anlatırdı bunu. Yüz metre kadar gittikten sonra aklı başına geldi. Akşam eve kitapsız gittiğinde babasına ne cevap verecekti? Üstelik her tarafı çamur içindeydi. Kulağı ateş gibi yanıyordu. Kim bilir nasıl kızarmıştır. Kızarıklık geçerdi de, kitapları nasıl açıklayacaktı? Durdu, geriye baktı. Sarışın çocuğun adama yalvarmayı sürdürdüğünü gördü. Adam hâlâ sert sert bakıyordu çocuğa. Ama birden eliyle, gel al işareti yaptığını gördü. İçten miydi, yoksa çocuğu yakalamak için mi yapıyordu, emin olamadı. "Gitme!" diye seslendi içinden, "gitme!" Sarışın çocuk onu duymadı tabii, duysa da dinler miydi, orası belli değildi. Çocuk, yaşlı ağaca yaklaştı, eğildi, çantasını aldı. Hayret, adam ona hiç dokunmadı. "Ben de dönüp alsam," diye geçirdi bizimki. Ama kendine yediremedi. "Yavaşça yürüyeyim," dedi. "Şu oğlan gittikten sonra dönüp alırım." Yavaşça yürüdü, sarışın çocuk hızlı yürümüş olmalıydı. Kısa zamanda geldi yanına. Adam yerine koymadığını belli etmek için dönüp bakmadı bile çocuğa. Ama çocuk soluk soluğa yanına gelince, "Dursana," dedi.

Bizimki başını çevirdi. Çocuğun onun ders kitaplarını da almış olduğunu gördü. Şimdi de ona uzatıyordu işte. Kafası karıştı. Bir an almasam diye geçirdi ama babasının çatılmış kaşlarını, ateş püsküren gözlerini anımsayınca aldı kitaplarını.

"Sağ ol," dedi. "Sağ ol ama bu iş bitmedi."

Gülümsedi sarışın çocuk.

"Evet," dedi, "biliyorum, bitmedi."

Aşk Bir Yanılsamadır

Arabanın içinde iki kişiydiler: Ceren ile Cihan. Arabayı Cihan kullanıyordu, Ceren'in gözleri delikanlının üzerindeydi. Topu topu birkaç saat kadar ayrı kalacak olmalarına rağmen, sanki günlerce uzak kalacaklarmış gibi özlemle bakıyordu sevgilisine. Cihan'ın bakışları apartmanların arasında uzanan, yer yer yamalarla onarılmaya çalışılmış asfalt yoldaydı ama genç kızın kendisine baktığını biliyordu. O da arada bir dönüp Ceren'e bakıyordu; taptaze bir sevgiyle, henüz örselenmemiş bir heyecanla. Sonunda geldiler. Araba hastanenin önünde durunca, Ceren daha fazla dayanamayıp sımsıkı sarıldı Cihan'a. Genç adam, bütün bedeniyle kucakladı Ceren'i, bir süre öylece kaldılar. Sonra Cihan biraz çekildi, Ceren'in alnına bir öpücük kondurdu. Genç kız bununla yetinmedi, sabırsızlıkla dudaklarını Cihan'a uzattı. Cihan, genç kızı geri çevirmedi; incitmekten korkarcasına usulca öptü kendisine sunulan dudakları. Ama Ceren, sanki incitilmek istiyor gibiydi, Cihan'ın altdudağını ağzına alarak tutkuyla öptü. Cihan bu istekli öpüşe yanıt vermekte gecikmedi. Kendilerini kaybedip birbirlerinin ağzında kayboldular, arkalarında duran aracın sürücüsü sertçe kornasına basmasaydı, belki daha da sürdüreceklerdi. Korna sesi iki sevgiliyi irkiltti. Ayrıldılar. Cihan dönüp arkalarındaki aracın sürücüsüne, "Tamam tamam, patlamadın ya!" dedi. Ama arabasını da kenara çekmekten geri durmadı. Arkadaki arabanın sürücüsü öfkeyle başını sallayarak hızla geçti yanlarından. Adamın kendileri-

ne küfrettiğini düşünen Cihan da elini sallayarak, "Eşşoğlu eşek," diye bağırdı uzaklaşan arabanın arkasından.

"Boş ver hayatım," diyerek yatıştırmaya çalıştı onu Ceren. Genç adamın hâlâ havada duran elini yakaladı. Avuçlarının arasına alarak şefkatle öptü. "Canını sıktığına değer mi?"

"Birazcık beklese kıyamet kopar sanki," diye söylendi Cihan, ama sakinleşmeye başlamıştı. Genç kız, hâlâ avuçlarının arasında duran sevgilisinin ellerine baktı. Cihan'ın en beğendiği yeri elleriydi. Evet, kapalı yerlerde ela, açık havada yeşil olan gözlerini de beğeniyordu, durgun bir deniz gibi uzanan kumral saçlarını da... Ama elleri başkaydı. Hiç düşünmeden kendini bu uzun parmaklı, bu güçlü, bu biçimli ellere teslim edebilirdi. Etmişti de hem de defalarca, hem de hiç pişmanlık duymadan, hem de zevk içinde kıvranarak. Bir an bu ellerin yeniden bedeninde dolaştığını hayal etti. Gözleri hülyalandı, bedenini bir ateş bastı, kalbi heyecanla atmaya başladı, ancak bu çok sürmedi, gündüz gözüyle gördüğü düş sevgilisinin sesiyle dağıldı:

"Gitmen gerek psikiyatr hanım, yoksa Tamer Hoca çok kızacak."

Cihan haklıydı, gitmeliydi. Ama önce genç adamın dudağına bir öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Bakışları yeniden Cihan'ın sağ eline kaydı, bu şahane eli bir kez daha öptü. Sonra biraz daha beklerse hiç inemeyecekmiş gibi hızla kapıyı açıp çıktı. Arabadan inince hemen uzaklaşamadı. Kapının dışında durup bir anlığına sevgilisine baktı, sevgilisi de ona bakıyordu. Aynı özlemle, aynı istekle, aynı sevgiyle... Sonra Cihan, o güzel, o güçlü eliyle, hoşça kal, diyerek aracı hareket ettirdi. Araç gittikten sonra da hemen ayrılmadı Ceren. Bir süre öylece baktı uzaklaşan sevgilisinin ardından. Sonra geç kaldığını hatırlayarak apar topar hastaneye koşturdu.

İçerde Profesör Tamer'in asık suratı karşıladı onu.

"Nerede kaldın?" Ceren'in açıklamasına fırsat vermeden bir güzel payladı. "Arkadaşların hepsi odalara dağıldılar, bir tek sen kaldın."

"Tamam hocam, hemen giriyorum, hangi oda..."

"Yedi numara, adamcağız seni bekliyor olmalı."

"Özür dilerim," diyerek aceleyle yedi numaralı odanın yolunu tuttu Ceren.

Yedi numaralı odayı bulmak zor olmadı, birinci kattaki ilaç kokan koridorun hemen sonundaydı. Yüzünde malıcup bir ifade, kapısını açıp içeri girdi. Ama mahcubiyeti boşunaydı, çünkü odada kimsecikler yoktu. Bir an ne yapacağını bilemeden odanın tel örgüyle kaplanmış tek penceresine, önünde ve arkasında iki iskemle bulunan eski püskü masaya, masanın üzerindeki içi su dolu sürahiye, iki boş bardağa baktı. Geçip otursa mıydı? Ya yanlış odaya geldiyse? Hayır canım, yedi numaralı oda dememiş miydi Tamer Hoca? Belki de hoca yanılıyordu? Hocaya sormak üzere dışarıya çıkmaya niyetlenirken kapı açıldı. İçeri bir adam girdi, arkasından da bayan hastabakıcı.

"Geldiniz mi?" dedi hastabakıcı. "Kusura bakmayın, ben koğuşları gezmek zorundaydım da o yüzden geciktik..."

"Önemli değil," dedi Ceren, hâlâ ayakta dikiliyordu. Birden kendisini ev sahibi gibi hissetti. "Buyurun..." dedi.

Hastabakıcı kadın üzerine alınmadı, adama döndü:

"Geçsene," dedi. "Şu iskemleye otur."

Adamın iri kestane rengi gözleri kederli, meraklı ama daha çok utangaç bir ifadeyle bakıyordu. Mevsim ilkbahar olmasına rağmen başına ucuz, mavi bir bere geçirmiş, bere geniş alnını yarı yarıya kaplamıştı. Adamın elleri önünde kenetlenmişti, çekingen adımlarla, gösterilen iskemleye yanaştı. Ceren'in sıkıp sıkmayacağından emin olmasa gerek, elini uzatmak istemedi. Ama Ceren bunu yapması gerektiğini düşündüğü için adama elini uzattı. Tamer Hoca, iletişim önemlidir, demişti çünkü. Ceren'in kendisine uzanan elini gören adamın gözlerinden keder de, utangaçlık da kalktı, dudaklarına çocuksu bir gülümseme yayıldı. Ceren'in uzanan elini aceleyle, biraz da acemice sıktı.

"Buyurun, şöyle oturun," dedi Ceren.

Adam iskemleye oturdu, ellerini dizlerinin üzerine koyup başını hafifçe yana eğdi. Hastabakıcı Ceren'e dönerek, "Ben çıkıyorum," dedi. "İhtiyaç duyarsanız koridorun başındaki odadayım."

"Tamam, teşekkür ederim," dedi Ceren.

Hastabakıcı odadan çıkarken Ceren de masanın arkasındaki iskemleye yerleşti. Not defterini, kalemini çıkararak önündeki rapor kâğıdına gerekli bilgileri yazdı. Başını kal-

dırdığında, adamla göz göze geldi. Adam hemen kaçırdı bakışlarını.

"Evet," dedi Ceren gülümsemeye çalışarak. "Ben Ceren Narmanlı."

Adam ezik bir ifadeyle baktı Ceren'e ama kendi adını söylemedi. Ceren açıkça sormak zorunda kaldı:

"Adınızı, soyadınızı söyler misiniz?"

"Muhsin," dedi adam. "Muhsin Uysal."

İsmi yazdıktan sonra adama baktı Ceren. Adam gülümsemek istedi, beceremedi. Ceren de gülümsemedi. Yanlış anlaşılmaktan korkuyordu. Tamer Hoca, hastayla aranızdaki ilişkinin sınırlarını net çizmelisiniz, derdi.

"Evet Muhsin Bey," dedi Ceren. "Kısaca hayatınızı anlatır mısınız?"

"Anlatırım," dedi Muhsin ama söze bir türlü başlayamadı. Kahverengi gözleri sıkıntıyla kısılmıştı.

"Evet," dedi Ceren. Adam daha da sıkıldı. Soğuk soğuk terlemeye başladı... Ceren adamı sıkıştırmamak için sabırla bekliyordu ama adam sonunda cesaret edip söyleyebildi.

"Şey, şu arkadaki pencere... Pencereyi açabilir misiniz?"

Ceren dikkatle baktı adama...

"Siz iyi misiniz?"

"İyiyim iyiyim... Biraz havaya ihtiyacım var."

"Hemen açıyorum," diyerek kalktı Ceren. Arkasındaki pencerenin kanadını ardına kadar açtı. Serin, taze bir rüzgâr hemen doluverdi içeriye.

Muhsin dakikalardır su altında oksijensiz kalmış gibi derin derin içine çekti serin havayı. Kendini iyi hissedince de, "Sağ olun," dedi.

"Rica ederim, benim için de iyi oldu. İçerisi havasızmış." Yeniden önündeki kâğıda baktı. "Kendinizden bahsetmenizi istemiştim..." Adamın yüzü yine sıkıntıyla kararmaya başlamıştı. "İsterseniz," diye yardımcı olmaya çalıştı Ceren. "Ben tek tek sorayım, belki böyle daha rahat yanıtlarsınız."

Adamın sıkıntısı tümüyle kaybolmadı ama gözlerinde umut dolu ışıltılar belirdi.

"Yanıtlarım..." dedi.

"Peki Muhsin Bey, ne zaman, nerede doğdunuz?"

"1969 yılında, Keşan'da."

"İlkokulu nerede okudunuz?"

"Keşan'da okudum. Cumhuriyet ilkokulu. Bizim evin hemen arka sokağındaydı. Yürüyerek gider gelirdim, ilk gün babam götürmüştü beni. Çok korkmuştum. Okulun bahçesi kocamandı, çocuklar siyah önlüklüydü, öğretmenler asık suratlıydı. Babamla birlikte geri dönmek istedim. Ama babam hemen kulağımdan yakaladı beni. Eğer okula gitmezsem kemiklerimi kıracağını söyledi. Babam beni küçükken çok döverdi. Ben babamdan çok korkardım. O, okulda kalacaksın, deyince kaldım. Ağlaya ağlaya bahçenin bir köşesinde kaldım. Sonra alıştım... Sonra arkadaşlarım oldu... Sonra öğretmen beni çok sevdi. Benim yazım çok güzeldi. Matematik dersinde zayıf alırdım ama yazım çok güzeldi..."

"İlkokuldan sonra?.."

"İlkokuldan sonra öğretmenim babamı yanına çağırdı. 'Bu çocuk güzel resim çiziyor, onu sanat okuluna yolla,' dedi. 'Bu çocuktan çok iyi teknik ressam olur,' dedi. Öğretmen daha bir sürü şey dedi. Babam, öğretmenin söylediklerini dinledi, dinledi. Başını salladı. 'Tamam yollarız,' dedi ama yollamadı. Beni Fikret Usta'nın yanına çırak verdi."

"Fikret Usta kim?"

"Fikret Usta..." diye tekrarladı Muhsin. Ceren'in Fikret Usta'yı tanımamasına şaşırmış gibiydi. Şaşkınlığı uzun sürmedi, soruyu hemen yanıtladı. "Fikret Usta, Keşan'ın en iyi terzisiydi. Bir gün babamla yolda giderken onunla karşılaştık. Daha ben ilkokul dördüncü sınıftayım. Fikret Usta benim ellerime baktı. 'Bu çocuktan iyi terzi olur. Sen bunu benim yanıma yolla,' dedi. Babam, Fikret Usta'nın söylediklerini dinledi. Başını salladı. 'Tamam yollarım,' dedi. İlkokul bitince de beni Fikret Usta'nın yanına yolladı..."

Muhsin bunları anlatırken Ceren'in bakışları adamın ellerine kaymıştı. Birden irkildi. Sanki karşısında sevgilisinin elleri vardı. Adamın elleri tıpkı sevgilisininkiler gibi muhteşem bir güzelliğe sahipti. Şamdanlardaki mumlar gibi pürüzsüz, ince, uzun parmaklar, güçlü ama kaba olmayan avuçlar, ne kalın ne ince, elin öteki parçalarıyla kusursuz bir uyum sağlayan bilekler... Bıraksalar dakikalarca bu elleri seyredebilirdi. Ama Muhsin'in sesiyle dalgınlığından kurtuldu.

"Su, biraz su içebilir miyim? Verdikleri ilaç susuzluk yapıyor da."

"Tabii," dedi Ceren, "buyurun."

Muhsin ayağa kalktı, beceriksiz hareketlerle sürahiyi kaldırıp bardağı suyla doldurdu. Kadehteki suyu gürültüyle kana kana içti. O suyunu içerken Ceren hâlâ Muhsin'in ellerine bakıyordu. Muhsin elindeki bardağı yeniden masanın üzerine koyup iskemlesine oturuncaya kadar ellerine bakmayı sürdürdü Ceren. Muhsin iskemlesine oturunca, Ceren de bakışlarını adamın ellerinden kaçırarak sordu.

"Sonra," dedi Ceren, "Fikret Usta'nın yanında ne oldu?"

"Bir şey olmadı! Ben terziliği öğrendim. Elim yatkınmış, önce kalfa oldum, sonra usta..."

Ceren'in bakışları yine Muhsin'in ellerine kayacak gibi oldu, belki de kendine engel olmak için sordu:

"Usta olunca kendi dükkânınızı açmak istemediniz mi?"

"Yok," dedi, "askere gitmeden kendi dükkânını açmak olur mu? Hem Fikret Usta ne der bu işe? Dükkân açmadım ama yaşımız geldi, askere gittim..." Duraksadı. Neyi anlatacağını kestiremiyordu. Sağ elini sol avucunun içine almış, habire sıkıyordu.

"Tamam, askere gittiniz," dedi Ceren, "peki askerlik nasıl geçti?.."

"Askerlik iyiydi... Arkadaşlarım arada bir, 'te be kapçık ağızlı,' diye bana takılırlardı ama askerlik iyiydi. Orada da milletin söküğünü, yırtığını dikerdim. Arkadaşlarım beni severlerdi. Bir tek çavuş... Kara Çavuş... İşte o, beni hiç sevmezdi. Niye bilmem, hiç sevmezdi. Bir keresinde öteki çavuşları da toplayıp çok kötü dövdü beni. Hem de koğuşun ortasında, herkesin gözünün önünde... Ben düşüp bayılmışım. Gözümü revirde açtım. Çok iyi bir doktor üsteğmenim vardı.

'Sana ne oldu?' dedi.

'Ranzadan düştüm,' dedim.

'Yalan söyleme, seni dövmüşler,' dedi.

'Yok komutanım,' dedim, 'ben ranzadan düştüm.'

'Korkma, şikâyetçi ol. Ben senin arkandayım,' dedi.

'Ben kimseden şikâyetçi değilim,' dedim. Çünkü doktor üsteğmen gidecekti. Ben şikâyetçi olursam, Kara Çavuş beni yine koğuşun ortasında dövecekti. Ben şikâyetçi olmadım. Doktor üsteğmenim iyi adamdı. Bana hap verdi, merhem verdi. Yaralarım iyileşti ama kafama bir ağırlık geldi. Doktor

üsteğmenim, Kara Çavuş'u çağırdı, konuştu. Kara Çavuş da bir daha dokunmadı bana... Ama benim kafamdaki ağırlık gitmedi. Doktor üsteğmenim, komutanımla konuştu.

'Muhsin iyi değil, onu terhis edelim,' dedi.

Komutanım kabul etmedi.

'Hava değişimine yollayalım, dinlensin gelsin,' dedi.

Doktor üsteğmenim vazgeçmedi.

'Bu çocuğun durumu iyi değil, terhis edelim,' dedi.

Bu sefer komutanım, 'O zaman kurul raporu getir,' dedi.

Doktor üsteğmenim beni hastaneye gönderdi. Beni kurula çıkardı. Kuruldakiler bana baktılar. Kendi aralarında konuştular. Ben ne konuştuklarını duymadım. Sonra yine bana baktılar. Bir hafta sonra da beni terhis ettiler..."

Muhsin birden sustu. Kahverengi gözleri donuklaşmış, kamburu çıkmış, adeta boynu içine çekilmişti.

"Askerden sonra?.." diyerek onu yeniden konuya döndürdü Ceren.

"Askerden sonra," diyerek ayıldı Muhsin. "Askerden sonra Keşan'a döndüm. Zaten dönmek zorundaydım. Gülsüm beni bekliyordu."

"Gülsüm? O kim?"

Adam bakışlarını kaçırdı, yanıtlamadan önce yutkundu. "Gülsüm benim karımdı..." diyebildi sonunda.

"Nasıl yani, askere gitmeden önce evlenmiş miydin?"

"Yok, sonra evlendim. Askere gitmeden önce sözlenmiştik. Askerden dönmemi bekliyordu."

"Nasıl tanışmıştınız?"

Yine duraksadı Muhsin. Aradığı sözcükler odanın bir yerlerine gizlenmiş de onları bulmak istiyormuş gibi bakınmaya başladı. Bakışları Ceren'inkilerle karşılaşınca, "Sokakta," diye açıkladı. "Bizim evin sokağında değil ama Fikret Usta'nın dükkânının bulunduğu yerde. Evleri, Fikret Usta'nın dükkânının karşısındaydı. Sokaktan gelip geçerken görürdüm onu. O da beni görmüş... Sonra pencereye çıkmaya başladı, ben de dükkânda onun penceresini görecek yere otururdum. Öyle tanıştık işte..."

Sözlerini tamamlarken masum bir ifade belirmişti Muhsin'in yüzünde. Adamın hikâyesi hoşuna gitmeye başlamıştı Ceren'in.

"Güzel miydi Gülsüm?" diye sordu.

Genç bir kız gibi kızardı yüzü Muhsin'in.

"Güzeldi ya," diye mırıldandı. "Kınalı saçları vardı, bal rengi gözleri vardı, ince uzun bir boynu vardı..."

"Ona güzel olduğunu söyler miydiniz?"

Muhsin'in mahcup gülümseyişi bütün yüzüne yayıldı, dişsiz ağzı ortaya çıktı.

"Söylerdim ya..."

"O ne derdi?"

"Yalancı, derdi, inanmadığından değil, güzel olduğunu bilirdi. Bilirdi, gene de duymak isterdi. Bir daha söylemem için yalancı derdi."

"O da sizi yakışıklı bulur muydu?"

"Bilmem, bulurdu herhalde." Bakışları ellerine kaydı. Işıldayan gözlerini Ceren'e çevirerek ellerini uzattı.

"En çok ellerimi severdi. 'Ellerin ne kadar güzel... Ellerin ne kadar sıcak,' derdi... 'Ellerin ne kadar güçlü,' derdi. 'Ellerin yanağıma değince bütün yorgunluğum geçiyor,' derdi. 'Başımın ağrısı geçiyor,' derdi. Gülsüm'ün sık sık başı ağrırdı. Ama ben dokununca geçerdi. Gülsüm ellerimi öper, 'Canımı bu ellere teslim edeceğim,' derdi."

Ceren, şaşkınlıkla Muhsin'in yüzüne bakakalmıştı. Cihan için düşündüklerinin bir başka kadın tarafından, bir başka erkek için dile getirilmiş olmasına inanamıyordu.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu merakla. "Ne zaman evlendiniz?"

"Askerden dönünce," dedi adam. "Fikret Usta istedi Gülsüm'ü bana. Ailesi razı olmadı baştan. Ama Gülsüm, ben Muhsin'den başkasına varmam, deyince onlar da seslerini çıkarmadılar... Biz de evlendik..."

Ceren'in dudaklarına rahat, geniş bir gülümseme yayılmıştı. Sonu mutlu biten aşklara bayılırdı.

"Çocuklarınız oldu mu?" diye sordu.

"Oldu," dedi Muhsin. "Evlendiğimiz yıl ikizler doğdu."

"Hem de ikiz ha. Kız mı, erkek mi?"

"Kız. Annelerine çok benzerlerdi."

"Kaç yaşındalar şimdi?"

Muhsin bakışlarını kaçırdı, başını öne eğdi. Yanlış bir şey mi söyledim diye düşündü Ceren. Üstelemedi.

"Peki sonra kendi işyerinizi mi açtınız?"

Muhsin'in ürkekliği geçti.

"Açtım," dedi, "Fikret Usta ölmeseydi açmayacaktım. Ama o ölünce açtım. Keşke açmasaymışım. Olmadı. Her şey kötüye gitti. Eski müşteriler gelmedi. İş yapamadım. İkizler okula başlamıştı. Sonunda dükkânı kapatıp bir konfeksiyon atölyesinde çalışmaya başladım. Kıt kanaat geçiniyorduk ama yine de mutluyduk... Ta ki Hüsmen, karıma göz dikinceye kadar."

"Hüsmen de kim?"

"Kim olacak, bizim ev sahibi."

"Karınıza mı göz dikti?"

"Dikti ya... Ama ben aldırmadım. Gülsüm'ün gözü benden başkasını görmez, dedim. Görse de Gülsüm namusludur, benden başka erkeğe bakmaz, dedim..."

Muhsin'in gözlerinden karanlık bir bulut geçti.

"Baktı mı?" diye sordu Ceren.

Derinden bir iç geçirdi Muhsin.

"İnsan açgözlü bir yaratık," dedi. "Ben fakirim, Hüsmen zengin ya. Gülsüm onu seçti. Seçmekle kalsa iyi. Gelip bana, 'Senden soğudum, ben Hüsmen'le gideceğim,' dese, hemen kabul edeceğim. Ne yapalım, bir başkasını sevmiş, deyip onu boşayacağım. Ama demedi."

Muhsin yine susmuştu, başını öne eğmiş, gözlerini ellerine dikmişti.

"Ne yaptı peki?" diye sormak zorunda kaldı Ceren.

"Ne yapacak," diyerek başını kaldırdı Muhsin. "O kel Hüsmen'le birlik olup beni nasıl öldüreceklerini planlamaya başladı. Beni ve kızlarımızı..."

Ceren şaşkınlık içinde kalmıştı.

"Ciddi misiniz?"

"Ciddiyim tabii. Gece boyunca fısır fısır konuşmalarını duyuyordum. Hüsmen sabırsızlanmıştı.

'Yeter artık, onu bırak bana gel,' diyordu. Gülsüm temkinliydi.

'Önce, Muhsin'i öldürmem lazım,' diyordu. 'Ben iki erle birlikte olamam. Ancak biri öldükten sonra ötekinin yatağına girerim,' diyordu."

"Çok garip, neden sizi öldürmek istemişler ki?"

"Çünkü Gülsüm benden korkuyordu. Onlara engel olacağımı düşünüyorlardı."

"Ya çocuklar... Bir anne, kendi çocuklarını öldürmeyi nasıl düşünebilir?"

"Hüsmen onun aklına giriyordu. 'Ben bir tek seni istiyorum,' diyordu. 'Ha bir kişi, ha üç kişi. Cinayet cinayettir,' diyordu. Gülsüm önceleri, 'Çocuklarımı öldüremem,' diye karşı çıkıyordu ama o kel herif ağzından girdi burnundan çıktı, Gülsüm'ü ikna etti."

"Siz bir şey yapmadınız mı? Polise gitmediniz mi?"

"Polise gittim ama bana inanmadılar. Hüsmen zengin, hepsini satın almış. Ama ben biliyorum ki, bir gece uyurken Hüsmen beni ve kızlarımı öldürecek. Bu yüzden geceleri uyumamaya başladım. Uyuyormuş gibi yapıp karımın sevgilisini içeri almasını bekliyordum. Ama adam gelmiyordu. Gece uyumuyorum ya, sabahları işyerinde uyukluyordum. Sonunda ustabaşı durumu fark edip beni işten attı. Gülsüm'e söylemedim. İşe gider gibi çıkıyorum, gidip parklarda uyuyorum. Akşamları da yatakta gözlerimi kapayıp Hüsmen'in eve girmesini bekliyorum. Sonunda beklediğim an geldi. Kurban Bayramı'nın birinci gününün gecesiydi. Bayram ziyaretlerimizi yapmış, evimize gelmiştik. Çok da yorgunum ama uyumamam gerektiğini biliyorum. Yine de dayanamayıp sızmışım. Bir gürültü duyarak uyandım, gözümü açtım ki, Gülsüm yatakta yok. Ben de kalktım, baktım dış kapıya gidiyor, ben de arkasından süzüldüm. Kapıya gelince, 'Hüsmen geldin mi?' diye seslendi.

Önceden anlaşmışlar, o gece bitirecekler işimizi.

Hüsmen kapının dışından ses verdi.

'Geldim, hadi aç kapıyı da içeri gireyim.'

Gülsüm tam kapıyı açacak, üzerine atladım. Ellerimle gırtlağına sarıldım. Gülsüm can havliyle, 'Hüsmen yetiş,' diye bağırmaya çalıştı. O bağırdıkça ben boynunu sıktım... O bağırdıkça boynunu sıktım... Ellerim güçlüdür, bir çırpındı, iki çırpındı, sonra ruhunu teslim etti."

Ceren'in tüyleri diken diken olmuştu. Bakışları Muhsin'in ellerine kaydı. Gülsüm'ün o çok sevdiği ama aynı zamanda ölümüne neden olan, o uzun parmaklı, biçimli ellere baktı bir süre. Kendi sevgilisini, Cihan'ı düşündü. Aklına gelen

kötü düşünceleri hemen kovdu. Kiminle kimi kıyaslıyordu. Cihan hayatta böyle bir iş yapmazdı. Ama ikisinin elleri nasıl da güzeldi, nasıl da birbirine benziyordu. Ceren'in aklından bunlar geçerken, Muhsin konuşma zorluğunu geride bırakmış, iştahla anlatmayı sürdürüyordu. Artık ne bakışlarında mahcubiyet kalmıştı ne yüzünde eziklik.

"Hüsmen kapının önünde çırpınıp duruyordu. Gülsüm'ün sesi kesilince mutfağa koştum, bıçağı kaptım. Dönüp kapıyı açtım, ailemizi parçalayan adam karşımda duruyor... Neresi gelirse saplamaya başladım..."

"Ya çocuklar?.." diye yutkundu Ceren. "Onlar ne yaptılar?"

Acıyla başını salladı Muhsin.

"Onu hiç sormayın," dedi Muhsin. Gözleri dolu dolu olmuştu... "Çocuklarım... Kızlarım hiçbir şey duymadılar, çünkü anneleri olacak zalim kadın, yavrularımı ilk akşamdan zehirlemişti. Hemen hastaneye koşturdum ama çok geçti. Onları kurtaramadım..."

Muhsin'in gözlerinden yaşlar akınaya başlamıştı. Ceren yıkılmış bir halde adama bakıyordu. Çantasından kâğıt mendil çıkarıp Muhsin'e uzattı. Adam mendili alıp gözyaşlarını sildi.

"Çok kötü olaylar yaşamışsınız," dedi Ceren. "Allah kimsenin başına vermesin, gene iyi dayanmışsınız..."

"Dayanamadık ki doktor hanım, dengemizi bozduk işte."

"Sizin yerinizde kim olsa dengesi bozulurdu."

"Öyle olurdu, değil mi?"

Muhsin kuruladığı kirpiklerinin arasından baktı Ceren'e. Burnunu çekerek sordu:

"O zaman beni neden bırakmıyorlar? Neden burada tutuyorlar? Ben ilaçlarımı düzenli olarak alıyorum. Bana ne söylerlerse yapıyorum. Beni neden dışarı bırakmıyorlar?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğim, size söz. Elimden gelen her türlü yardımı yapacağım size."

"Sağ olun," dedi Muhsin. "Ben doktorları hep sevmişimdir zaten. Bizim doktor üsteğmen de çok iyiydi, siz de çok iyisiniz."

Ceren odadan çıkınca, kendisi gibi psikiyatr olacak öteki öğrencilerin de hastalarla görüşmelerini tamamlayıp salona gelmiş olduğunu gördü. Duyduklarının etkisini henüz üze-

rinden atamamış bir halde arkadaşlarının arasına katılırken, Tamer Hoca çıktı karşısına.

"Nasıl geçti konsültasyon?" diye sordu.

"İlginç bir hastayla görüştüm. Ama sanki iyileşmiş gibi..."

Tamer Hoca'nın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"İyileşmiş gibi mi? Yedi numaralı odadaydın, değil mi?" diyerek elindeki dosyayı karıştırdı. Bulduğu sayfaya baktıktan sonra, "Hastanın ismi Muhsin Uysal mı?" diye sordu.

"Evet, soyadı gibi son derece uysal bir insan. Derin bir depresyon geçirmiş ama şimdi iyi görünüyor..."

Tamer Hoca önündeki sayfayı okuduktan sonra, "Demek iyi görünüyor ha," diye mırıldandı. Sesinde alaycı bir ton vardı. Ceren, hocasının ne demek istediğini anlamamıştı. Tamer Hoca elindeki kâğıdı Ceren'e uzattı.

"Al da bak iyileşmiş hastanın durumuna," dedi.

Ceren dosyayı aldı, içinden, buna ne gerek var, adam her şeyi anlattı zaten diye geçiriyordu. Ama Tamer Hoca'yı kızdırmamak için söylediklerini yaptı. Bir köşeye çekilip ayaküzeri, elindeki sayfaya göz attı. Dosyada şunlar yazıyordu:

> Muhsin Uysal. Bir zamanlar büyük bir aşkla sevdiği karısını ve ikiz kızlarını elleriyle boğarak öldürdü. Sesleri duyup yardıma gelen üst kattaki ev sahibini de bıçakladı. Ev sahibinin, karısıyla aşk yaşadığını, kızlarının da adamı baba olarak kabul ettiklerini, bu nedenle kendisini öldüreceklerini düşünüyordu. Gerçekte ne karısının bir başkasıyla ilişkisi vardı ne de çocukları ev sahibine baba demeye hazırlanıyorlardı. Yaşananlar sadece Muhsin Uysal'ın zihnindeydi. Muhsin Uysal paranoyak şizofrendi.

Ceren olduğu yerde sendeledi. Düşmemek için en yakın iskemleye çöktü. Kendine gelmesi için dakikalarca oturması gerekti. Yeniden ayağa kalktığında midesi bulandı. Kendini güçlükle tuvalete attı. Tuvalette kusmaya başladı. Çıkarınca biraz rahatlamıştı. Yüzünü yıkadı, ensesini ıslattı. Dışarı çıktığında herkes toparlanmış gidiyordu. Tamer Hoca yeniden yanına geldi.

"Ne oldu, betin benzin atmış?"

Hayır, dalga geçmiyordu, gerçekten de Ceren için kaygılanmış gibiydi.

"Bir şey yok hocam," dedi Ceren, "sabah kahvaltı yapmamıştım da..."

"Tansiyonun düşmüştür, tuzlu bir ayran iç..." Ayrılırken, hatırlamış gibi döndü. "Ha unutmadan, raporunu yarın istiyorum."

"Tamam hocam," dedi Ceren. O anda cep telefonu çalmaya başladı. Baktı, Cihan arıyordu. Bir an ne yapacağını bilemedi. Açmazsa olmazdı.

"Alo Cihan... Ben iyi değilim, şu görüşmeyi ertelesek mi?"

Cihan kaygılandı...

"Ne oldu hayatım, neyin var?"

"Tansiyonum düştü herhalde... Eve gidip dinleneceğim."

"Ben hastaneye çok yakınım, seni götüreyim."

"Hayır hayır..." dedi Ceren. "İstemiyorum. Kendim gideceğim."

Sesi o kadar kararlıydı ki, ısrar etmedi Cihan.

"Nasıl istersen," diyebildi.

"Böyle daha iyi olacak," diyerek kapattı Ceren. Yine başı dönmeye başlamıştı. Bir iskemleye çöktü. Durumunu fark eden bir hastabakıcı su getirdi. Suyunu içti. Kendini daha iyi hissedince kalktı. Çıkış kapısına yürürken, "Bu rastlantı," dedi kendi kendine, "sadece bir rastlantı." Böyle düşününce rahatladı. Hastaneden çıkınca birden karşısında Cihan'ı gördü. Gelme demesine rağmen çocuk merak edip onu almaya gelmişti, bir an sevinir gibi oldu. Ama Cihan ben buradayım dercesine o muhteşem ellerini sallayınca o bulantı yeniden oturdu midesine. Nasıl olur da sevdiği adamla o katilin elleri birbirine bu kadar çok benzeyebilirdi. Cihan olanlardan habersiz, ellerini sallamayı sürdürüyordu. Olduğu yerde durdu Ceren. "Bu kadarı rastlantı olamaz," diye geçirdi aklından. "Bu bana verilmiş bir işaret." Derin bir ürküntü dalgası sardı bedenini. Birden panikledi, yaptığı hareketin sonuçlarını düşünmeden geri dönüp koşmaya başladı. Ceren'in davranışına hiçbir anlam veremeyen Cihan arabasında öylece kalakalmıştı.

Aşk Bir Özentidir!

Haberi okuduğumda gözlerime inanamamıştım. Nail Bey'in bir adamı öldürdüğünü yazıyordu. Hem de bir zamanlar müdürlüğünü yaptığı tutukevinde yatan eski bir hükümlüyü.

Tutukevi müdürü deyince, astığı astık, kestiği kestik biri gelmesin aklınıza. Nail Bey tam bir gönül adamıdır. Bizim tanışmamız da benim tutukluluğum sırasında olmuştu. Yazdığım bir yazıdan dolayı iki ayımı tutukevinde geçirmek zorunda kalmıştım. Kitaplarımın bazılarını okumuştu. Cezayı veren o olmamasına rağmen bir yazar olarak benim tutukevine girmemden sanki kendisi sorumluymuş gibi benden defalarca özür diledi. Bu durumdan utanç duyduğunu söyledi. Bana asla bir mahkûm gibi davranmadı. Dizüstü bilgisayarımı getirmeme, yazılarımı yazmama izin verdi. Yasalar izin verse, tutukevi yerine geceleri beni evine götürmekten bile çekinmezdi. Nitekim eşi Leyla Hanım'la da tanıştırdı beni. İkisiyle de dost oldum. Cezamı tamamladıktan sonra da görüşmelerimiz sürdü. Yayımlanan her kitabımdan onlara da gönderdim. Tutukevinde yaşanan olayları eksen alan romanım için tutuklularla görüşme yapmama izin verdi.

O iki aylık tutukevi günlerinin tek olumlu yanı, Nail Bey gibi bir insanı tanımış olmamdı. Hayır, yalnızca bana karşı iyi davranmıyordu. Tüm tutuklulara karşı son derece hoşgörülü, adil, anlayışlı bir tavrı vardı. Kaldığım iki ay boyunca kimseye şiddet uygulattığını görmedim. Tutuklulara kabaca

davranan iki gardiyanı gözümün önünde azarlamaktan çekinmedi. Dostluğumuz iyice ilerledikten sonra cesaret edip sordum:

"Kusura bakmayın ama Nail Bey, neden tutukevi müdürü olduğunuzu anlamıyorum. Siz öyle bir insan değilsiniz. Kişiliğiniz böyle bir iş için hiç uygun değil."

Gülümsedi.

"Haklısınız... Bırakın insanların kapatılmasını, bir kanaryanın kafeste tutulmasına bile gönlüm dayanmaz aslında. Ama birinin de bu işi yapması lazım." Bir sır verir gibi, elime usulca dokunarak açıkladı. "Öte yandan, pek seçeneğim de yok. Eve ekmek götürmek lazım..."

Anlıyordum. O da sevmediği halde, para için bu mesleği yapmak zorunda kalan insanlardan biriydi. Ancak itiraf etmediği bir şey vardı: Zamanla bu işi sevmeye başlaması. Çünkü alışılmışın dışında bir tutukevi müdürü yaratmıştı. Yani bu görevi yapan birçok kişi gibi işine uyum göstereceğine, işini kendine uydurmuştu. Nail Bey mahkûmları birer düşman olarak görmüyordu, adeta onlarla kardeş gibiydi, yalnızca benim yattığım yerde değil, görev yaptığı tutukevlerinin hiçbirinde ne büyük bir isyan ne de ölümle biten bir kavga olmuştu. Nail Bey'in yumuşak, dingin, iletişime açık kişiliği, öteki tutukevlerinde sıkça görülen bu türden vahşi uygulamaların olmasını engellemişti. Ama şimdi gazeteler Nail Bey'in işlediği cinayeti yazıyorlardı. Bu nasıl işti, anlayamamıştım. Aslına bakarsanız bu, Nail Bey'in beni ikinci kez şaşırtmasıydı. İlk şoku, eşi Leyla Hanım'dan boşandığında yaşamıştım. Gerçi aralarında büyük bir aşk yoktu ama son derece güzel bir ilişkileri vardı. Nail Bey, Leyla Hanım'dan hep övgüyle, saygıyla bahsederdi. Ama bir gün ne olduysa olmuş, Leyla Hanım'dan ayrılmaya karar vermişti. Rastlantı bu ya, o günlerde yeni kitabının kokteyline çağırmıştım Nail Bey'i, yalnız gelmişti.

"Eşiniz yok mu?" diyecek oldum.

"Biz ayrılıyoruz," dedi.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

"Üzüldüm," dedim. "Çok iyi anlaşıyordunuz."

Belli ki o da üzgündü.

"Öyle ama bazen anlaşmak yetmiyor..."

"Hemen karar vermeseydiniz," dedim. Aslında neden ayrıldıklarını merak ediyordum ama açıkça soramıyordum.

"Olan oldu. Bazı yazarların da dediği gibi, geçmişe bakıp sızlanmanın anlamı yok. Artık geleceğe bakmak lazım."

Son derece kendinden emin konuşuyordu. Kararını yeniden düşünmeye, boşanmaktan vazgeçmesini sağlamaya çalışmak boşunaydı. Hem eşiyle arasında neler geçtiğini kim bilebilirdi? Belki çok utanç verici bir olay yaşamışlardı. Belki karısı onu aldatmıştı. Olabilir miydi? Leyla Hanım hiç de öyle bir kadına benzemiyordu ama insan hali... Belki de Nail Bey aldatmıştır karısını. Bu daha uzak bir olasılıkmış gibi geliyordu bana. Ne olursa olsun, o zamanlar bu iki iyi insanın ayrılmasına üzülmüş, dahası çok şaşırmıştım. Şimdi Nail Bey bir kez daha şaşırtıyordu beni. Hem de öncekinden çok daha ağır bir şekilde: Korkunç bir cinayet haberiyle.

Nail Bey tutukevine konulunca onu görmeye gittim. Onu görmeye gittim çünkü kendimi borçlu hissediyordum. Öte yandan, Nail Bey gibi nahif bir adam -ki mahkûmlar adını karınca ezmez Şevket koymuşlardı- nasıl olur da böyle korkunç bir cinayet işler sorusunun kafamda oluşturduğu merak da beni tutukevine çekiyordu.

Tutukevinin kapısından girerken tuhaf duygular içindeydim. Çünkü Nail Bey iki yıl kadar bu tutukevinin müdürlüğünü yapmış, ben de kendisini bu binada birkaç kere ziyarete gelmiştim. Kaderin cilvesine bakın ki, bir zamanlar yöneticisi olduğu bu tutukevinde şimdi mahkûmlardan biri olarak yatıyordu.

Nail Bey'le görüşmek eskisi kadar kolay olmadı. Uzun kuyruklara girdim, üzerim defalarca arandı, dakikalarca beklemek zorunda kaldım. Sonunda Nail Bey'in sevimli yüzü tel örgülerin ardından göründü. Beni görünce mavi gözleri önce şaşkınlıkla açıldı, sonra kederle buğulandı.

"Geçmiş olsun Nail Bey," dedim.

"Sağ olun. Buraya kadar niye zahmet ettiniz?"

"Ne zahmetiymiş... Sizin benim için yaptıklarınızın yanında..."

Övülmeyi hiç sevmezdi. Sanki zor durumda olan benmişim gibi ilgiyle, merakla sordu.

"Ee nasılsınız bakalım? Yazı çizi işleri nasıl gidiyor?"

"İyidir iyidir. Yeni bir romana başladım..."

"Kusura bakmayın, son romanınızı okuyamadım. Fırsat olmadı..."

"İsterseniz yollarım," dedim.

"Çok sevinirim..."

"Başka ne ihtiyacınız varsa, lütfen çekinmeyin..."

"Teşekkür ederim. Bir ihtiyacım yok. Burası kendi evim gibi. Eski mahkûmlar sahip çıktılar bana. Elimi sıcak sudan soğuk suya sokturmuyorlar. Kendimi koğuş ağası gibi hissediyorum..."

"Siz de onlara çok yardım etmiştiniz zamanında..."

"Bizimki yardım değil, görevdi..."

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonunda dayanamayıp sordum:

"Nail Bey nasıl oldu bu iş? Bir yanlışlık mı var? Yoksa iftira filan mı?"

Mavi gözleri utançla gölgelendi.

"İnanamıyorsunuz değil mi? Ben de inanamıyorum aslında..."

Usulca başını salladı. "Yanlışlık filan yok. Gazetede okuduklarınızın hepsi gerçek. Gerçekten birini öldürdüm..."

"Çok üzüldüm... Nasıl oldu?"

"Oldu işte... Yaptık bu yanlışlığı... Başımıza bu da geldi sonunda..."

"Nail Bey yanlış anlamayın ama..."

Anlamak ister gibi baktı yüzüme.

"Merak ediyorsunuz," dedi.

Suçüstü yakalanmışım gibi tedirgin oldum, hemen bakışlarımı kaçırdım.

"Yok dostum, hiç bakışlarınızı kaçırmayın. Yerinizde olsam ben de merak ederdim. Hem size anlatmayacağım da kime anlatacağım."

Yanlış anlamasından korktum.

"Bakın, bu konuyu bir roman, öykü malzemesi gibi gördüğümü sanmayın lütfen..."

Gülümsedi.

"Öyle de görebilirsiniz. Bunda bir sakınca yok. Hem belki başımdan geçenleri okuyanlar benim düştüğüm hataya düşmezler..."

Anlatacağım demişti ama hemen başlayamadı. Önce bir sigara yaktı. Mahpushane işi bir ağızlığın ucuna taktı sigarasını. Ağızlığa baktığımı görünce, "Ee içerisinin raconuna uymalıyız, değil mi?" diye mırıldandı. Sigarasından birkaç nefes çektikten sonra, "Her şey mahkûm mektuplarını okumamla başladı," diyerek hikâyesini anlatmaya koyuldu. "Aslında mektupları okumak benim görevim değildi, ayrıca insanların özel yaşamlarını öğrenmeye hakkım olduğunu düşünmüyordum. Ancak ben okumasam da biri mutlaka okuyacaktı. 'Ben okursam belki onları daha yakından tanırım,' diye düşündüm. Ancak mektupları okumaya başlayınca tam bir hayal kırıklığı yaşadım. Yazılanlar o kadar sıradan, o kadar basitti ki, mahkûmların ruh halleri hakkında bilgi edinmek şöyle dursun, tutukevimizdeki gerçek durumu bile yansıtmıyorlardı. Evet, hepsinde büyük bir özlem vardı, hepsi bir an önce özgürlüklerine kavuşmak istiyorlardı ama bunları o kadar yavan, o kadar kuru sözcüklerle yazıyorlardı ki... Oysa mektupları yazan mahkûmlarla yüz yüze konuştuğumda sorunlarını, dertlerini daha iyi anlıyordum. Neredeyse mektupları okumaktan vazgeçecektim ki, tutukevine yedi siyasi mahkûm nakledildi. Sizi tenzih ederim ama siyasi mahkûmlar bizim için dert demektir. Bazen haklı, bazen haksız nedenlerle sık sık protestolara başvururlar. Açlık grevleri, işgaller yaparlar. Hiçbir hapishane müdürü siyasi mahkûm istemez. Gerçi son dönemde mafya, çete davasından gelenler daha baskın çıktı, siyasi mahkûmları mumla aratır oldu ya... Ben eski dönemden bahsediyorum. Neyse efendim, siyasi mahkûmların nakli sonunda gerçekleşti. Sessiz, sakin, makul adamlara benziyorlardı. Hemen hepsi okumuş yazmış çocuklardı. Onların naklinin gerçekleştiği gün, İzmir'deki tutukevinden bir mektup geldi. Mektubu Feride Ernaslı adındaki bir mahkûm yazmıştı. Mektup, tutukevimize nakledilen mahkûmların en genci olan Yaşar Kelkitli'ye yazılmıştı. Kadın çok önceden atmıştı mektubunu. Yaşar tutukevine gelir gelmez eline geçsin diye. Belki de bu ince davranış nedeniyle hemen mektubu açıp okumaya başladım.

Bir tanem,

Yine o yalnız anlardan biri. Radyoda kederli bir şarkı... Dışarıda karanlık bir gece başlıyor... Uzaklarda huzursuz bir

hayvan gibi homurdanan şehir... Radyodaki şarkı özlemle dolduruyor geceyi. Gece tıpkı benim gibi iç geçiriyor. Özgürlük yasak bana, sen yasaksın... Anılarınla oyalıyorum kendimi... Özleminle oyalıyorum. İyi ki özlemin varmış diyorum, yoksa dayanamazdım, ya aklımı kaçırır, ya kendimi öldürürdüm diyorum... İşin kötüsü bu düşüncelerimi arkadaşlarımla paylaşamıyorum. Biliyorum anlamayacaklar, biliyorum hemen devrimci mücadele diyecekler. Ama ben devrimci mücadeleyi sevdiklerim için yapıyorum. Sevdiklerimin başında ise sen geliyorsun. Senden uzakta seni daha iyi anlayabiliyorum. İnan bana, sen gerçekten başkasın. Dur, hemen karşı çıkma. Evet, bütün yoldaşlarımız iyidir, inançlıdır. Ama sen gerçekten başkasın. Senin insanlığın, senin özverin, senin cesaretin... Şimdi çok daha iyi anlıyorum bunları... Sen olmazsan, sana duyduğum sevgi olmazsa, bütün bu çekilenlerin ne anlamı kalır. Mavi gözlerin geliyor aklıma... Gözaltına alınmamızdan bir gün önce... Balıkçı tekneleriyle kaplanmış kıyıda... Bana bakışını hatırlıyorum. Derin, acı, keder dolu bir bakış. Sanki iki gün sonra tutuklanacağımızı biliyormuşsun gibi... Ama ellerinin sıcaklığı sanki hâlâ üzerimde. Bir de bana sarıldığında, yüzünden yayılan kolonya kokusu. Bu kolonya meselesi de ilginç... Eskiden kolonya kokularını sevmezdim, şimdi dışarıdan her kolonya geldiğinde alıp dokunuyorum. O günkü kokunu yeniden duyabilir miyim diye. Sana daha satırlar dolusu yazmak isterdim. Ancak Nermin yanıma geliyor. Biraz meraklı. Şimdi neler yazdığımı soracak. Ama ben sana yazdıklarımı kimseyle paylaşmak istemiyorum. O yüzden mektubumu bitirmek zorundayım. Hoşça kal bir tanem... Hoşça kal, hayatımın anlamı.

Konuşur gibi yazıyordu kadın ama sözcüklerinde öyle yoğun bir anlam vardı ki, tutku yüklü bir sevgi beliriyordu karşınızda. Mektubu okurken saygı, hayranlık ve kıskançlık karışımı duygular hissettim. Evet, kıskançlık da hissettim. O yaşa gelmiştim ama hiçbir kadın bana böyle bir mektup yazmamış, böyle güzel sözler söylememişti. Benim eski eşim Leyla'yı bilirsin... İyi insandı, bana karşı hep saygılı davrandı, sorumluluklarını hep yerine getirdi. Ama iki insanın bir ömür boyu birlikte yaşaması için bunlar yeterli mi? Feride adındaki mahkûmun mektuplarını okuyunca bunun yeterli olmadığını anladım."

"Leyla Hanım'ı da bu yüzden mi boşadınız?" diye kestim Nail Bey'in sözünü.

"Sayılır ama aslına bakarsanız, ben değil, Leyla beni boşadı."

İtiraz edecek oldum. "Anlatacaklarımı dinlerseniz öyle olduğunu anlarsınız," diyerek sürdürdü sözlerini.

"Mektup o kadar etkilemişti ki beni, bunu yapmanın yanlış olduğunu bile bile bir fotokopisini aldım. Sonra da mektubun Yaşar Kelkitli'ye verilmesini söyledim. Fotokopiyi de eve götürdüm, çekmeceme gizlice kilitledim. Ertesi gün tutukevine gidince, ilk işim, 'Yaşar Kelkitli mektup verdi mi?' diye sormak oldu. Evet, vermişti. Yaşar'ın mektubunu da aynı heyecanla aldım elime.

'Güzel Sevgilim,' diye başlıyordu mektup.

> Tutukevine gelir gelmez mektubunla karşılaşmak beni nasıl mutlu etti anlatamam. Oysa kapıdan girerken nasıl da bir gariplik, bir yabancılık çökmüştü içime. Ama mektubun bütün karamsar duyguları silip süpürdü. İçim aydınlandı, yaşama sevincim yenilendi. Sen böylesin işte. İşin gücün mutluluklar icat etmek. En kötü anlarda, en kısıtlı zamanlarda bile ne yapıp eder, böyle incelikler, böyle güzellikler yaratırsın. Senin yalnızca zeytin karası gözlerini, bir çocuk gibi yalansız gülümseyişini değil, aynı zamanda zekânı, duyarlılığını da seviyorum. Sen olmasaydın, ben de bu dört duvara, bu yaşamdan koparılmışlığa dayanamazdım. Arkadaşlarımızın bizi anlayamayacağından korkuyorsun. Bence bu korkun boşuna. Onlar da bizim gibiler. Onların yaşamına da yön veren temel duygu aşk. Evet, memleket aşkından, insanlık aşkından bahsediyorum. Bizim aşkımızı, inancımızdan, kavgamızdan soyutlayamayız ki... Yani sen bu kavgada olmasaydın, aklını, bedenini insanlığın daha güzel bir dünya kurma uğraşına vermeseydin, ben sana âşık olur muydum, bilmiyorum. Çünkü ben seni bu kavganın içinde tanıdım, bu kavganın içinde sevdim. Senin de beni aynı şekilde sevdiğini sanıyorum. Hatırlarsan bunu birkaç kez dile de getirmiştin. 'Ben senin bakışlarındaki cesareti, yüzündeki kararlılığı, aklının yumuşaklığını seviyorum,' demiştin. Belki biz öteki arkadaşlarımızdan daha şanslıyız. Çünkü büyük aşkımızın içinde, kendi kişisel aşkımızı da bulduk. Bu muhteşem bir duygu. Ama dünyada onca yoksulluk varken, insanlar acımasızca öldürülüyorken,

sadece kendi aşkımız için yaşamak bana çok doğru gelmiyor. Sakın yanlış anlama, bu sözlerimden seni idealimizden daha az sevdiğim gibi sonuçlar çıkarma. Kavgamız olmasaydı sen olmazdın, sen olmasaydın kavgamız benim için bu kadar anlamlı olmazdı.

Ben de senin gibi müzikle, anılarla, özleminle güzelleştiriyorum anlarımı. Seni düşünmek, beni bu dört duvarın arasından alıp güzel, özgür, mutlu dünyalara götürüyor, tabii seninle birlikte... Sen, gelecek güzel günlere olan inancımı tazeliyorsun. Bana yeniden okuma, yeniden yazma, yeniden konuşma, yeniden düşünme gücü veriyorsun... İyi ki varsın canım sevgilim...

Yaşar'ın sözleri Feride'ninkilere göre daha basitti, biraz daha politika kokuyordu ama aynı büyük sevgiyi, aynı tutkulu aşkı onun cümlelerinde de hissedebiliyordum. Onun mektubunun da fotokopisini aldım. Artık tutukevindeki en büyük ilgi alanım Feride ile Yaşar'ın mektuplarıydı. Onların mektuplarını okurken ruhumun acıyla, coşkuyla, kederle dolduğunu, daha doğrusu, bir ruhum olduğunu hissediyordum... Ve bu büyülü anlar bozulmasın diye bu küçük sırrımı kimseyle paylaşmıyordum. Ta ki Leyla evde sakladığım fotokopileri bulana kadar."

"Yoksa o da sizin kadar etkilendi mi?" diye sordum Nail Bey'e.

"Etkilendi ama tamamen başka bir şekilde. Feride'nin mektuplarının bana yazılmış olduğunu düşündü. Bu mektubun daha önce görev yaptığım cezaevlerinden birinde ilişki kurduğum bir kadın mahkûmdan geldiğini düşündü. Bana sormaya bile gerek duymadan İstanbul'a döndü."

"Feride mektuplarında sevgilisinin adını kullanmıyor muydu?"

"Ne yazık ki hayır. Bir tanem, sevgilim, canım, diye yazıyorlardı. Daha da kötüsü, Yaşar adındaki mahkûm benim gibi mavi gözlüydü. Feride bazı mektuplarında, çakır gözlüm diyordu. Leyla bunu okuyunca mektupların bana yazıldığından iyice emin oldu."

"Açıklamaya çalışmadınız mı?"

"Çalıştım, dinleyen kim? Ama ben de çok üstelemedim doğrusu. O iki mahkûmun ilişkisinin yanında, benim evlili-

ğim, yalnız kalmamak için bir arada yaşamak zorunda olan iki insanın beraberliği gibiydi. Böylece Leyla'dan ayrıldım. Artık mektupları evimde gönlümce okuyabilecektim. Okudum da, ancak altı ay sonra Bursa Tutukevi'ne tayinim çıktı. Tayin haberini aldığımda nasıl üzüldüğümü anlatamam. Ama ben bir devlet memuruydum, amirlerimin kararlarına uymak zorundaydım. Yüreğimi Niğde Tutukevi'nde bırakarak Bursa'ya gittim. Artık okuduğum mektuplardakine benzer bir aşkı bulmaya adamıştım kendimi. Ama aşk aramayla bulunmuyor. Birçok kadınla tanıştım, arkadaşlıklar kurdum, hatta birinde aradığım kadını bulduğumu sandım. Adı Nimet'ti. Şairdi, belki siz okusanız beğenmezdiniz, bana göre güzel şiirleri vardı. O da beni beğenmişti. Buluşmaya, yemeğe çıkmaya, birlikte sinemaya, tiyatroya gitmeye başladık. Ama bir ayın sonunda Nimet Hanım'ın bana göre olmadığını anladım. Güzel sözcüklerle yazıyordu, hatta Feride'den daha güzeldi sözcükleri, cümleleri daha anlamlıydı ama eksik olan bir şey vardı. Ne derseniz, tam olarak yanıtlayamayacağım. Duygu mu, samimiyet mi, sahicilik mi, bilmiyorum. Feride gibi değildi. Nimet Hanım'dan sonra da ilişkilerim oldu ama yaşamım boyunca ne o iki politik mahkûmun yaşadığına benzer bir ilişki yaşayabildim ne de o mektupları yazan Feride gibi bir kadın bulabildim."

Nail Bey susmuştu. Ama hâlâ bu cinayeti neden işlediğini anlatmamıştı. Başını kaldırıp sabırsız bakışlarımla karşılaşınca kaldığı yerden anlatmayı sürdürdü.

"Böylece emekli oldum. Elime toplu para geçince de, güzel bir tatil geçirmek istedim. Bodrum'da bir tatil köyünde yer ayırttım. Tatil köyüne giriş yaptığım akşam uzun boylu bir adam geldi yanıma.

'Merhaba Nail Bey,' dedi.

Yüzü tanıdıktı ama çıkaramamıştım.

'Beni tanımadınız,' dedi adam gülümseyerek, 'ben Yaşar, hani Niğde Tutukevi'nde siz müdürken...'

Evet, oydu. Karşımda, yaşamım boyunca imrendiğim, dünyanın en şanslı adamı duruyordu.

'Oo merhaba Yaşar Bey,' dedim heyecanla, 'nasılsınız? Burada ne yapıyorsunuz?'

'Teşekkür ederim. İyiyim. Burası benim. Nasıl, odanızdan, hizmetimizden memnun musunuz?'

'Çok memnunum.'

'Bu akşam biraz yoğunum ama yarın akşam yemeğinde davetlimsiniz. İtiraz istemem.'

İtiraz eden kim? Sonunda o mektupları yazan kadını, Feride'yi görme fırsatı bulacaktım.

'İyi olur, eski günlerden konuşuruz,' dedim.

Ertesi akşam restorana girdiğimde garsonlar muhteşem bir masa gösterdiler bana. Karşımda kıpırtısız bir deniz uzanıyordu, masanın üzerinde ne ararsanız vardı; deniz ürünlerinden peynirlere, salatanın her türlüsünden soğuk et çeşitlerine kadar her şey vardı. Ama ne Yaşar ne de hayranlık duyduğum sevgilisi ortalıkta görünüyordu. Beklemeye başladım. Çok geçmeden Yaşar gelip karşımdaki iskemleye kuruldu. Feride daha sonra gelecekti herhalde. Kısa bir hoşbeşten sonra rakı kadehlerimizi doldurmaya başladı. Neden Feride'yi beklemiyordu? Yakışık almaz diye sormadım. Bu arada Yaşar başından geçenleri anlatmaya başlamıştı. O tutukevindeyken örgütleri dağılmıştı. Yaşar da tutukevinden çıkınca, babasından kalan mirasla bir otel kiralamış, işini geliştirerek bu tatil köyünü satın almıştı. Mahkûmluğu sırasında en iyi davranışı benden gördüğünü anlatarak, beni hep takdir ettiğini söylüyordu. Ama ben bunları değil, Feride'nin neden gelmediğini merak ediyordum. Sonunda dayanamayıp sordum:

'Sizin bir sevgiliniz vardı,' dedim. 'Mektuplar yazardı size... Galiba İzmir Tutukevi'ndeydi.'

Kötü bir anıyı hatırlamış gibi gölgelendi Yaşar'ın yüzü.

'Feride,' diye mırıldandı. Mırıldanmaktan çok, ağzındaki pisliği tükürür gibi kötü bir sesle söylemişti kadının adını.

'Evet, Feride... Ne yapıyor o şimdi?'

'Bilmiyorum,' dedi. Hepsi bu, 'bilmiyorum'. Rakısından bir yudum aldı, yüzündeki anlamı değiştirdi. Yeniden gülümseyerek, iştahla yeni bir tatil köyü daha yapmaya başladıklarını anlatmaya koyuldu. Ama ben onu dinlemiyordum, aklım Feride'deydi. İçkinin verdiği cesaretle yeniden aynı konuya döndüm.

'Affedersiniz, aklım hâlâ eski sevgilinizde kaldı. Birbirinizi çok seviyordunuz, nasıl ayrıldınız?'

Yaşar'ın neşesi yeniden, kaçtı. Rakısından bir yudum daha aldıktan sonra, 'Yalanmış' dedi. Duygusuz, ruhsuz bir sesle konuşuyordu. 'Hepsi yalanmış.'

'Nasıl yalanmış?'

Israr etmem üzerine, ne demek istiyorsunuz, der gibi baktı yüzüme. Açıklamak zorunda kaldım.

'Kusura bakmayın. O dönem gelen mektupları okumakla görevliydim. Sizinkileri de okuyordum. O kadar güzellerdi ki...'

Gözlerinde ilk kez hüzün dolu bir ifade belirdi ama çok sürmedi, başını sallayarak, 'O mektuplar da yalanmış. Bizi bir arada tutan şey birbirimize olan uzaklığımızmış. Hapishaneden çıkınca ne aşkımız kaldı, ne birbirimize olan bağlılığımız.'

Anlayamıyordum, anlayamayınca da merakım daha çok artıyordu.

'Yani ikiniz de hapisten çıkınca ilişkiniz bitti mi?' diye sordum.

Boş vermiş şekilde güldü.

'Çok daha önce, Feride hapisten çıktığında bitmişti. Evet, o benden önce çıkmıştı hapisten. Avukatlarımızdan birinin yanında çalışmaya başladı. Adamla işi pişirmişler. Bana da yaşama uyum göstermeye çalışıyorum diye yazıyordu. Meğerse yeni aşkına uyum sağlamaya çalışıyormuş. Ben içerideyim ya, hiçbir şeyden haberim yok. Umutla bir an önce dışarı çıkmayı bekliyorum. Feride'ye kavuşacağım günleri iple çekiyorum. Çıkınca öğrendim olanı biteni. Yıkıldım. Keşke içeriden hiç çıkmasaydım diye düşündüm...'

Yaşar bunları anlatırken, sanki ihanete uğrayan benmişim gibi yüreğim sıkışıyor, soğuk soğuk terliyordum. Bir yandan da bunların gerçek olamayacağını, o satırları yazan kadının bunları yapamayacağını geçiriyordum kafamdan. Bu adamın parayı bulunca Feride'yi terk ettiğini, şimdi de kadın hakkında yalanlar uydurduğunu düşünüyordum. Yaşar'ın güneş yanığı, sağlıklı yüzüne, besili gövdesine kaydı gözlerim. Evet evet, öyle olmalıydı. İçeride yatmak onu ehlileştirmişti, kavgasına, arkadaşlarına elveda deyip, bir zamanlar savaştığı tarafa geçerek iş dünyasına atılmış, epeyce başarılı olmuştu. Şimdi de karşıma geçmiş, kendi vicdanını rahatlatmak için o

zavallı kadına iftiralar atıyordu. Yaşar ise kafamdan geçenlerden habersiz, anlatmayı sürdürüyordu.

'O zamanlar gençtim. Bastım avukatlık bürosunu. Avukata iki tokat çaktım. Feride'nin de suratına tükürdüm.'

Yaşar'ın sözleri birer çekiç darbesi gibi iniyordu kafama ama merakla dinlemeyi sürdürüyordum.

'Çarpıp çıktım avukatın kapısını. Öylece bıraktım ikisini utançlarıyla baş başa...'

Göz göre göre yalan söylüyordu ama yüzüne vuramıyordum. Açığım yakalamak için sordum:

'Peki, Feride açıklamaya çalışmadı mı?'

'Neyi açıklayacak Müdür Bey?' diye gürledi Yaşar. 'Karının yaptığı kahpelik.'

Yaşar işi küfre vardırınca, artık dayanamadım. Ama nezaketi de elden bırakmayarak, 'Öyle demeseniz Yaşar Bey,' dedim, 'ne de olsa eski sevgiliniz...'

'Bırakın Allah aşkına,' diyerek sağ elini havada savurdu. 'O zaman gençmişiz, görememişiz. Kadın gerçekten orospuymuş.'

Yaşar giderek daha da ağır konuşuyordu. Uğruna evliliğime son verdiğim, bütün ömrümü onun gibi birini aramakla geçirdiğim kadına düpedüz fahişe diyordu.

'Yanlış konuşuyorsunuz!' dedim.

Sesim biraz sert çıkmıştı. Yaşar sanki ayılmış gibi kuşkuyla yüzüme baktı.

'Onu neden savunuyorsunuz?' diye sordu.

'Savunmuyorum... Yani sizi o kadar seven, o güzel mektupları yazan biri...'

Yaşar sözlerimi işitmiyor gibiydi, karşımda kaskatı kesilmişti. Mavi gözlerini bir bıçak gibi yüzüme dikmiş, kafasında kendi yorumunu geliştiriyordu.

'Sizi de etkilemiş,' diyerek başını salladı. 'Yoksa... yoksa, o karı sana da mı verdi?'

Zavallı Feride yetmezmiş gibi şimdi bana karşı da kabalaşmaya başlamıştı. Artık geri adım atmanın anlamı yoktu.

'Onun hakkında böyle konuşamazsın,' diye sertçe çıkıştım.

'Yattın onunla değil mi?' diyerek başını sallamayı sürdürdü.

'Saçmalamayın, ben kimseyle yatmadım,' diye bağırdım.

'Sen kime bağırıyorsun?' diye uludu Yaşar. 'Artık hapishanede değiliz. Öyle her önüne geleni azarlayamazsın!'

'Sen de Feride Hanım hakkında öyle konuşamazsın.'

'Konuşurum ulan!' diyererek ayağa kalktı Yaşar. 'Asıl sen onun hakkında konuşamazsın!'

Yaşar benden oldukça iriydi, bir hayli de genç. Ne yapacağımı bilemeden masadaki bıçağı kaptım. İşte tam o anda üzerime atladı. Elimdeki bıçağı ben mi sapladım, yoksa Yaşar üstüne mi düştü, bilemiyorum. Ama zavallı adamın göğsüne saplandı. Olacak olmalı işte. Bıçak kalbi parçalamış, adamcağız orada ölüverdi."

Nail Bey bir süre sustu. Bitirdiğini düşünürken yeniden anlatmaya başladı.

"Avukatım, kaza olduğunu söylemeliyiz, diyor. Siz aslında adamı öldürmeyi düşünmüyordunuz, sadece kendinizi savunmaya çalışıyordunuz, diyor... Belki haklı. Bıçağı kendimi korumak için elime almıştım. Ama Yaşar'a o kadar kızmıştım ki, o anda onu öldürmeyi istemiş de olabilirim... Bilmiyorum..."

Nail Bey, kararsız gözlerini yüzüme dikti.

"Siz ne dersiniz? Bu bir kaza mı, yoksa cinayet mi?"

"Bana kalırsa bal gibi kaza..." dedim. "Daha doğrusu, meşru müdafa..."

"Avukatım da öyle söylüyor," dedi sanki kendisini ikna etmek istermiş gibi. Ama vicdanı hiç rahat değildi. Yanlış yaptığını düşünüyordu, üstelik sadece Yaşar'ı öldürerek değil, bir başkasının aşkına özenip evliliğini yıktığı için, bu yüzden de belki cezalandırılmak istiyordu.

Yeniden yüzüne baktım. Başına gelenleri kabullenmiş birinin dinginliği içindeydi. Evet, ne yapacağından emin değildi ama büyük bir yıkım ya da pişmanlık da okunmuyordu mavi gözlerinde. Belki de evliliğini bitirdiği için pişmanlık duymuyordu. Belki de başkasının aşkına özenerek başlattığı aşk arayışından memnundu. Aradığı kadını bulamasa da, umut etmek bile yetmişti ona. Belki de onu rahatsız eden, bir insanı öldürmüş olmasıydı sadece...

Aşk Bir Ütopyadır

Hafiften bir müzik çalınıyor kulağıma. Parçayı çıkaramıyorum ama ezgisi sarıp sarmalıyor benliğimi. Kapalı gözkapaklarının altındaki gözlerim mutlulukla ağır ağır kıpırdanıyor. Aynı anda denizin serinliğiyle nemlenmiş ince bir rüzgâr İrina'nın yumuşacık dudakları gibi alnımda, yanaklarımda şefkatle gezinmeye başlıyor. Gözlerimi açıyorum, perdemin aralığından süzülen sabah güneşinin arsız ışıkları merhaba, diyor. Gülümsüyorum; kendime, içimi dinginlikle dolduran müziğe, denizden gelen esintiye, odamı aydınlatan bal rengi ışığa, yeni günün getirdiği güzelliklere, yaşamın bana sunduğu bu olağanüstü ana gülümsüyorum. Sanki güzel bir düşteymişim gibi derin bir mutluluk var içimde. Yaz sabahlarını severim, son bir aydır daha çok seviyorum. Çünkü İrina tatilde. İrina'nın tatilde olması demek, her sabah sahilde onu görebilmem demek, her sabah ona gülümseyebilmem, günaydın, diyebilmem, şanslıysam dokunabilmem demek. İçimde İrina'yla karşılaşabilmek hevesi, aceleyle yatağımda doğrulurken ayakucumda dikilen Cuma'yı görüyorum.

"Günaydın!" diyor renksiz, duygusuz sesiyle.

"Günaydın," diyorum ona da gülümseyerek. O gülümsemiyor ama ben gülümsediğini düşünüyorum. Hatta metal yüzünün esnediğini, dudaklarının hafifçe açıldığını bile görebiliyorum.

Cuma'nın boyu tamı tamına bir metre kırk santim. Kenarları yirmi beş santim uzunluğunda bir küpten oluşan ba-

şının yan yüzlerinde ikişerli ışıktan, toplam sekiz gözü var. Işıklar isteklerime vereceği yanıtlara göre renk değiştiriyor; sizin de tahmin edebileceğiniz gibi olumsuz kırmızı, belirsiz sarı, olumlu yeşil. Başının pek büyük olmamasına bakıp aldanmayın. O başın içinde yerkürenin gelmiş geçmiş bütün bilgileri saklı. Cuma öteki türdeşleri gibi, Sokrates adındaki ana bilgisayara bağlı. Yeryüzünde olan bitenler Sokrates'e anında kaydediliyor. Günlük haberlerden tutun da bilimsel buluşlara, teknolojik gelişmelere, felsefi tartışmalara, sanatsal araştırmalara, yeni yazılmış romanlara, şiirlere, öykülere; yani aklınıza bilgi adına ne geliyorsa... Sokrates de bu bilgileri evdeki robotlara aktarıyor. Böylece bilginin demokratik kullanımı gerçekleşmiş oluyor. Yani Cuma yalnızca pratik ihtiyaçlarımı karşılamakla kalmıyor, aynı zamanda yeryüzünün en gelişmiş ansiklopedisi, en zengin kütüphanesi, en iyi haber kaynağı olarak da bana hizmet veriyor.

Cuma'nın bedeni bir silindir biçiminde. Bedeninde doksan derece aralıklarla yan yana uzanan yetmiş santim boyunda dört kol var. Bu kolların her birinin üzerinde dairemdeki dijital aletleri uzaktan kontrol etmeye yarayan düğmeler yer alıyor. Cuma bedeninin altına yerleştirilen tekerleklerle hareket ediyor. Tekerleklerin yanındaki küçük vinçler, Cuma'nın merdivenlerden ya da engebeli zeminlerden rahatça geçebilmesini sağlıyor.

Aslında insan görünümlü bir robot da seçebilirdim kendime. Ama bir makinenin insan görünümünü alması bana ürkütücü geliyor. Bu yüzden Cuma'yı siyaha yakın grilikteki metal ve parlak plastikten yapılma bu dış görünümüyle seviyorum.

Cuma adını ben koydum. Evet, Daniel Defoe'nun *Robinson Crusoe* adlı ünlü yapıtındaki Cuma adlı karakterden esinlenerek. Kimi dostlarım bu davranışımı züppece buluyor. Ama ben artık çok uzaklarda kalmış olan kölelik dönemini hiçbir zaman unutmamamız gerektiğini düşünüyorum.

"Kahvaltıda ne istersiniz?" diye soruyor Cuma.

Bu soru beni iki nedenle sinirlendiriyor. İlki, makinelerin yaşamımızı kolaylaştırmalarına evet, ama küçük zevklerimizi elimizden almalarına kesinlikle hayır dediğim için. İkincisi

ise, kahvaltıyla kaybedecek zamanım olmadığı için. İrina'yı görmem kahvaltıdan çok daha önemli.

"Sana daha önce de söylemiştim," diye azarlıyorum. "Kahvaltıma karışma."

Cuma'nın yanıtı her zaman olduğu gibi son derece mantıklı.

"Özür dilerim ama bunu yapmamı istemiyorsanız programımı değiştirmeniz gerekir. Çünkü benim görevlerim arasında size kahvaltı hazırlamak da var."

Olmayan kaşlarının çatılmış olduğunu düşünüyorum.

"Merak etme, ilk fırsatta onu da yapacağım. Ama o zamana kadar kahvaltıma karışmasan iyi olur."

"Buna garanti veremem," diyor. Sonra bu çözümsüz tartışmayı uzatmamak için konuyu değiştiriyor. "Yine yüzecek misiniz?"

"Tabii yüzeceğim," diyorum yataktan kalkarken. "Her sabah yüzdüğümü bildiğin halde neden soruyorsun?"

"Kendinizi çok yoruyorsunuz. Her gün bu kadar yüzmek fazla."

"Sen kendi işine bak," diyerek banyoya yürüyorum.

"Benim işim sizsiniz. Sizin derdinizin yüzmek değil, sizi terk eden o kadını görmek olduğunu bilmediğimi de sanmayın."

Banyonun kapısını açacakken duruyorum.

"Bak sen, robotlar ne zamandır dedikodu yapmaya başladılar?"

"Ne dedikodusu? Benim programlarımın arasında sizin hakkınızda başkalarıyla konuşmak gibi bir aktivite yok. Uyurken sürekli onun adını sayıklıyorsunuz. O yüzden biliyorum İrina'yı. Hem bunca yıl polisiye roman yazdıktan sonra, 'İrina'nın Gülümseyişi' adlı o uzun şiire başlamış olmanız da kadını sevdiğinizi gösteren başka bir kanıt."

Söyledikleri doğru ama duygularımı bir robota açacak değilim.

"Canım kimi isterse, onu severim. Bu seni ilgilendirmez."

Konunun kapandığını belirtmek için, "Dışarıda hava nasıl?" diye soruyorum.

"Güneşli," diyor. Aynı anda metal kollarından birini pencereye doğru kaldırıyor. Kolunu kaldırmasıyla birlikte keten

perde aralanıyor. Parlak ışık gözlerimi alırken o açıklamasını sürdürüyor. "Karada sıcaklık yirmi yedi, deniz suyu ise yirmi iki derece."

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum, sonunda banyoya girecekken Cuma'nın sesi yine bana engel oluyor.

"Güneşlenmek ve yüzmek için mükemmel ama sizi sevmeyen bir kadını görmek için hiç de uygun değil."

Bu kadarı da fazla, kararlılıkla geri dönüyorum.

"Bana bak Cuma, haddini aşmaya başladın."

"Haddimi aştıysam özür dilerim. Ama sizi uyarmak görevim. Bunu yapmak zorundayım, çünkü benim doğam bu. Bunun için yapıldım."

Başımı sallayıp banyoya giriyorum. İşlerimi hallettikten sonra mayomu giyip, güneş gözlüğümü, kremlerimi, havlularımı toplarken Cuma yine yanımda bitiyor. Sanki az önce onu uyarmamışım gibi, "Hiç değilse çayı koymama izin verseydiniz," diyor, "döndüğünüzde hazır olurdu."

"Hayır!" diye bağırıyorum. "Hayır! Anlamıyor musun, dışarıda yiyeceğim. Merak ediyorsan söyleyeyim. İrina'yı seyrederken kahvaltı etmek çok hoşuma gidiyor. O muhteşem bedenini güneşin ışıklarına sunarken, ben de bir yandan çayımı yudumlayıp, bir yandan onun olağanüstü güzelliğini seyrediyorum. Bu bana büyük bir mutluluk veriyor. Anladın mı?"

"Anlamadım," diyor Cuma bütün içtenliğiyle. "Başka bir insanın bedenine bakarak nasıl büyük bir mutluluk duyulabilir ki? Zaten bütün yaşamınızı bir tek insana bağlamanızı, o size güldüğünde mutlu olmanızı, sizi görmezden geldiğinde kahrolmanızı da anlayabilmiş değilim. Yaşam o kadar zengin, o kadar güzel, o kadar fazla ilgi alanıyla dolu ki, bir insanın mutluluğunu bir başka insanın davranışlarıyla sınırlaması bana çok saçma geliyor..."

Çaresizlik içinde başımı sallıyorum.

"Zavallı Cuma," diyorum. "Sen anlayamazsın çünkü eksik yaratıldın. Çünkü sen sadece mantıksın. Duygunun zerresi yok içinde. Oysa insan mantık kadar duygudur. Yaşam yalnızca mantıktan oluşmaz, öyle şeyler vardır ki, hiçbir anlamı olmamasına rağmen bizi mutlu eder..."

"Sizin İrina'ya âşık olmanız gibi mi?"

"Evet, benim İrina'ya âşık olmam gibi... O yüzden anlamadığın konularda beni uyarmaya kalkma. Bu, senin kapasiteni aşar... Eğer beni uyarmaya devam edersen, seni iptal ederim."

"Korkarım bunu yapamazsınız," diyor. "Bensiz bu evde hiçbir alet çalışmaz."

"Kolayı var," diyorum gözlerimi yüzüne dikerek. "Yerine başka bir Cuma alırım."

"Benim gibi programlandıysa sonunda onu da iptal etmek zorunda kalırsınız."

Kan tepeme çıkıyor. Ama ne kadar kızarsam kızayım boşuna, bu metal yığınının soğukkanlılığını kaybetmeyeceğini biliyorum. Hiçbir şey söylemeden kapıya yöneliyorum. Cuma'nın kollarından biri kalkıyor ve kapı aralanıyor. Ben çıkarken arkamdan sesleniyor.

"Lütfen güneşte fazla kalmayın..."

Duymazdan gelerek ayrılıyorum evden. Sahile inen ak taşlarla döşeli sokağa çıkar çıkmaz öfkem dağılıyor. Sokağın iki yanındaki yüzyıllık kızılçamlardan yayılan reçine kokuları içimi açıyor. Geniş bahçeli, tek katlı komşu evlerin önünden geçerek ak taşların üzerinden mavi denize ilerliyorum. Kulaklarımda kızılçamların dallarında gezinen ince rüzgârın çıkardığı tatlı çıtırtılar ile dur durak bilmeden ötüşen kuşların neşeli şarkıları var. Sokağın sahille buluştuğu noktaya geldiğimde, bütün görkemiyle Haliç çıkıyor karşıma. Sağ tarafta sisler arasında Eyüp, tepede Fransız şairi Pierre Loti'nin kahvesi, sol tarafta bir zamanlar -sosyal sınıfların var olduğu günlerde- tütün işçilerinin oturduğu, şimdi botanik bahçesine dönüşmüş Balat semti.

Güneş gözlüklerimin arkasından İstanbul Boğazı'na doğru bir yay çizerek uzanan Haliç'e bakıyorum. Sular güneşin altında ışıl ışıl yanıyor. Haliç'e, Altın Boynuz adını verenler ne kadar da haklıymış, demekten kendimi alamıyorum. Eskiden, -insanoğlu teknoloji karşısında etik değerlerini oluşturmadan önce- Haliç bir çöp yığınıymış. Fabrikaların atıkları, kanalizasyonlar buraya akarmış. Değil burada denize girmek, burnunuzu tutmadan yanından geçmek bile çok zormuş. İstanbulluların Haliç'i kurtarması yüzyıllar sürmüş. İnanabiliyor musunuz, bir zamanlar bu görkemli güzelliğin

üzerinde köprüler varmış. Bir belgeselde izlemiştim; şekilsiz, çirkin, çelik ve asfalt yığınları; güzelim Haliç'e vurulan iğrenç prangalar. Neyse ki ulaşımı tümüyle havaya kaydıran İstanbullular üç yüz yıl önce o köprülerden kurtulmuşlar.

Sahile inince Haliç'in güzelliğinden daha büyüleyici bir görüntü düşüncelerimi değiştiriyor. O görüntü beyaz kumların parıltılı sulara kavuştuğu çizginin bir metre gerisinde oturuyor. İşte aradığım insan, işte güneşten düşmüş, altından bir damla gibi kumsalı şenlendiren güzeller güzeli İrina. Kumral saçları esmerleşmiş omuzlarına dökülüyor, uzun bacaklarını denize doğru uzatmış, sol eli gergin karnında, sağ elini yüzüne gölge etmiş, öylece yatıyor.

"İrina," diye mırıldanıyorum. "İrina." İlahi bir sözcük gibi tüm bedenimi titretiyor bu isim. "İrina, aşkım, sonsuz hasretim, en büyük ümitsizliğim, hiç dinmeyecek büyük acım."

Öylece durup onu izliyorum. Başını yana eğişi, saçlarının rüzgârda uçuşması, güneşin altında tıpkı Haliç gibi yanan çırılçıplak bedeni. Ne büyük ne küçük, diri, mükemmel göğüsler, iki uzun bacağın başladığı yerde o gizemli üçgen... Ve sanki bütün bu kışkırtıcı güzellikler ona ait değilmiş gibi insana masumca bakan yeşil gözler.

İrina'yla, "Üçüncü Binyıl Sona Ererken Polisiye Romanın Sorunları" başlıklı bir sempozyumda tanışmıştık. Konu gerçekten de ilginçti. Günümüzde suç o kadar azalmıştı ki, biz polisiye roman yazarlarına yazacak konu kalmamıştı. Ama İrina sempozyumda yaptığı konuşmayla bunun tersini kanıtladı. Belki cinayetler, hırsızlıklar, sahtekârlıklar sona ermişti ama insanın tutkuları, açgözlülüğü, bencilliği, öfkesi sona ermemişti. Hiçbir zaman da sona ermeyecekti. Çünkü insanoğlu bu güdüleri, bu duyguları yitirirse insanlığını da yitirirdi. Yani Cuma'dan farkı kalmazdı. Böyle olunca da insanın suç işlemesi kaçınılmazdı. Sorun suçun ne olduğunu belirlemekti. Eh, bu da biz polisiye roman yazarlarının yeteneklerine kalıyordu.

Onu tıpkı şimdi soluk almadan izlediğim gibi hayranlıkla dinlemiştim. Sonra kim olduğunu öğrendim. Uluslararası Nâzım Hikmet Üniversitesi'nde posthümanizm dersleri veriyordu. Sempozyumdan sonra yanına gittim. Kendimi tanıttım. Beni dostça karşıladı. Kitaplarımı okumuştu. Cesaret edip, nasıl buldunuz, diye soramadım. Ama o bazılarını

beğendiğini söyledi. Böylece yakınlaşmaya başladık. Aslında çekingen biri değilimdir ama nedense onun yanında dilim damağım kuruyor, elim ayağım birbirine dolaşıyordu. İrina ise çok rahattı. O kadar rahattı ki tanıştığımızın gecesi beni evine davet edip sabaha kadar sevişmekte hiçbir sakınca görmedi. Zavallı bedenim bitap düştüğünde yeryüzünün çeşitli yerlerinden toplanmış afrodizyak meyvelerle beni uyarıp yeniden üzerime atlıyordu. Önce bu ilişkiden ben de büyük mutluluk duymuştum ama sonra İrina için aşk değil, bir gönül eğlencesi olduğumu anladım. İrina âşık olmak için beni değil, bir kara delik uzmanı olan sevgili komşum Li'yi seçmişti. Li yılın dörtte üçünü galaksiler arasında kara delik arayarak geçirdiği halde, İrina onu ısrarla sevmeyi, hatta adamın eski sevgilisinden olan oğlu Abdul'un bakımını da üstlenmeyi sürdürdü. Ben ise bıkıp usanmadan, her fırsatta İrina'ya olan aşkımı dile geriliyordum. Çünkü onu bir türlü unutamıyordum. Ama İrina'nın umrunda bile değildim. Varsa yoksa, o düz saçlı, çekik gözlü, kısa boylu Çinli. Bir gün İrina'ya, "Li'de ne buluyorsun?" diye sordum.

"Bir şey bulmuyorum, sadece onu seviyorum. Li'yi beklemek, oğluna bakmak beni mutlu ediyor."

Tamam, bütün bunları anlayabilirdim ama İrina gibi genç, sağlıklı bir kadının yılın dörtte üçünü cinsel perhiz yaparak geçirmesini kavrayamıyordum. Daha doğrusu, İrina'nın bu durumundan yararlanıp onunla yeniden beraber olabilir miyim diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Pek soylu bir düşünce olmadığının farkındayım. Ama ne yapayım, onu her türlü çılgınlığı yapacak kadar çok seviyordum. Birlikte yemeğe çıktığımız bir gece, açıkça onunla sevişmek istediğimi söyledim.

"Artık evlilik kurumu olmadığına göre, Li'ye sadık kalman için bir neden de yok. Daha önce seviştik, bir kez daha olsa... Üstelik Li mantıklı adam. Senin gereksinimlerini karşılamana itiraz etmez. Sen sağlıklı bir kadınsın. Nasıl seviştiğini biliyorum. Kendine eziyet etme," diyecek oldum.

Anlayışlı bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

"Aslında amacım benimle sevişmek değil," dedi. "Beni kendine âşık etmek. Ama yanlış yoldasın. Güya bana âşıksın, oysa gerçe aşkın ne olduğu konusunda hiçir fikrin yok."

Hepsi bu, başka hiçbir şey söylemeden yanağıma tatlı bir öpücük kondurup gitti. Bana karşı o kadar şefkat dolu, ama kendi duygularından da o kadar emindi ki yeniden konuşmak boşuna çaba olacaktı. İşin kötü tarafı onu unutmak da mümkün değildi. Ben İrina'yı uzaktan izlemekle, arada bir merhabalaşmakla yetinmeye karar verdim. İnanın bana, bunları yapabilmek bile çok güzeldi.

"Hey büyük yazar!" diyen sesle dağılıyor düşüncelerim. Başımı çevirince kafeteryada bilgisayarının başında oturmakta olan Gabriel'le karşılaşıyorum. Gabriel yerkürenin azalan oksijen potansiyelini yeniden üretmeyi sağlayacak bir proje üzerinde çalışıyor. Güneşten ısrarla kaçırdığı beyaz, tombul kıçını ahşap bir iskemleye yerleştirmiş, hasır şapkasının altından yorgun ama muzip gözlerle bana bakıyor.

"Denize girmeyeceksen, ayakta dikilme, gel yanıma otur."

Bir an İrina'ya bakıyorum. Sevdiğim kadın çantasını açıp bir kitap çıkartıyor. Yanına gidip keyfini kaçırmanın anlamı yok. Çaresiz Gabriel'in davetini kabul ediyorum. Gönülsüz gibi göründüğüme bakmayın, Gabriel'le konuşmaktan zevk alırım. Çok ilginç biri. Yaşamak onun için çalışmak demek. Bakın, burada tatilde bile çalışmayı sürdürüyor. Aslında insanlarla arası pek iyi değildir, ama nedense benimle konuşmaktan keyif alıyor. Üstelik birçok konudan oldukça farklı düşündüğümüz halde.

"Merhaba. Nereye bakıyordun öyle?" diye soruyor, ben yaklaşırken.

"Hiiç," diyerek yanındaki iskemleye oturuyorum. "Denizin maviliğine dalmışım."

İnanmıyorum, dercesine ışıldıyor kahverengi gözbebekleri.

"Ben de İrina'nın şeftali rengindeki tenine baktığını sanmıştım."

"Hadi canım," diyorum, "bunu da nereden çıkarıyorsun?"

"Bak evlat," diyor Gabriel ciddileşerek, "kadınlarla uğraşmaya gelmez. Onları anlamak, ikna etmek, değiştirmek için harcanan emek boşa gider. Bir kadın seni ya sever, ya sevmez. Seviyorsa teşekkür edeceksin, sevmiyorsa boynunu eğip kaderine razı olacaksın. Başka türlü davranmak, direnmeye çalışmak boşuna."

Sanki binlerce aşk yaşamış gibi atıp tutması canımı sıkıyor.

"Benim kadınlarla sorunum yok ki," diyecek oluyorum.

"Peki o zaman neden mutsuzsun?" diye soruyor.

"Sadece biraz yorgunum," diyerek inkâr ediyorum." "Geç saatere kadar çalıştım da."

Gözlerini yüzüme dikerek başını sallıyor.

"Yorgun olan benim... Sen âşıksın..."

"Yanılıyorsun," diyorum gergin bir sesle, "âşık maşık değilim."

"Değilsen mesele yok. Ama eğer âşıksan bir an önce kurtul o duygudan. Çünkü insana mutsuzluktan başka bir şey vermez. Hele başkasını seven bir kadına âşıksan..."

Artık dayanamıyorum, "Ya Gabriel," diyorum, "hayatında kaç kez âşık oldun ki böyle ahkâm kesip duruyorsun?"

"Aşkı tanımam için illa da âşık olmam gerekmiyor... Aşk hakkında edindiğim bilgiler bu duyguyu yeterince tanımamı sağladı... Biraz da sen tanısan iyi olacak... Mutsuz olmaktan kurtulursun."

Bu sabah ne var böyle, diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Cuma'dan sonra Gabril de başladı aşk karşıtı nutuklara. Birileri beni düştüğüm durumdan kurtarmayı görev mi edindi ne? Aklımdan komplo teorileri geçerken, Gabriel sürdürüyor.

"Aşk geçici bir duygudur. Yaşanırsa iyi, ama yaşanmazsa çok daha iyi olur."

O böyle konuşurken, artık bir mask halini almış yüzüne bakıyorum. Gabriel'in yaşamda en önem verdiği iş kendi projesidir. Birçok konuda bilgi sahibidir, ama konu kendi projesine, yani yerkürenin tükenmekte olan oksijenini yeniden üretmeye gelince akan sular durur. Aslında haksız da sayılmaz, çünkü yerkürenin oksijeni artık canlılara yetmemeye başladı, yeniden üretilmezse, yakın bir gelecekte bütün canlılarla birlikte biz insanlar da yok olacağız. O nedenle Gabriel'e göre aşk meşk boş işlerdir. Önemli olan insan soyunun devamını sağamak için sorumlulukla çalışmaktır. Gabriel kendini dünyanın en anlamlı işini yapan adam olarak görür. Ama ilginçtir, dünyanın en anlamlı işini yaptığı için yaşamı en anlamlı olması gereken bu adam mutsuzdur. Bunu hiçbir

zaman itiraf etmese de onunla yarım saat geçiren herkes bizim şişko Gabriel'in kederini hisseder. Çünkü Gabriel, büyük projesinin içinde yapayalnızdır. Bir kedisi, bir köpeği, bir balığı, bir çiçeği bile yoktur. Daha da önemlisi kendisiyle yüzleşecek cesareti yoktur. Bu yüzden arada sırada, şimdi yaptığı gibi yaşamın anlamı üzerine atar tutar. Genelde onun böyle, ulu bir yaşam bilgesiymiş gibi konuşmalarını, hatta zaman zaman akıl vermeye kalkışmasını sineye çekerim. Ama sabah Cuma'yla yaptığım tartışmanın etkisinden midir bilinmez, bugün Gabriel'i kaldıramıyorum.

"Ya yanılıyorsan Gabriel?" diyorum. "Aşk mutsuzluk veren değil, aksine, yaşama tutunmamızı sağlayan, bizi dirençli kılan, bize umut veren bir duyguysa?"

Kendinden emin sırıtıyor.

"Hiç sanmıyorum. Aşk bizi yaşamdan koparır. Aklımızı çeler, işimizden gücümüzden alıkoyar. Yapmamız gerekenleri yapamayız. Mesela eğer ben ya da ekibimdekiler çaresiz bir aşka kapılsak, aklımızı, enerjimizi sevdiğimiz kadına adasak, şu oksijen üretme projesini tamamlayamayız. Tamamlayamayınca ne olur? İnsan soyu tehlikeye girer, aşkıyla meşkiyle yok olur. Önemli olan aşk değil, bizzat yaşamın kendisidir."

"Peki Gabriel, sen bugüne kadar yapman gerekenleri yaptın da ne oldu?"

Hiç duraksamadan yanıtlıyor dâhi komşum.

"Yaşam daha kolay, daha güvenli bir hale geldi. Tam değil, şu oksijen projesini de gerçekleştirirsem..."

"Onu sormuyorum," diyerek kesiyorum sözünü. "Senin için ne oldu diyorum? Günlük hayatından bahsediyorum. Kişisel yaşamından..."

Boş gözlerle bakıyor yüzüme.

"Nasıl yani?"

Artık kibarlığı filan bir yana bırakıp açıkça söylüyorum düşündüklerimi.

"Nasıl olacak? Kendine bir baksana Gabriel, sen mutlu bir adam mısın?"

Çıkışım onu şaşırtıyor ama hemen toparlıyor.

"Mutluyum tabii," diyor.

Üzüntüyle başımı sallıyorum.

"Kendini kandırma dostum," diyorum. "Sen mutlu falan değilsin. Tersine, sen çok mutsuz bir adamsın. Yaşamda zevk aldığın şey o kadar az ki, kendini sadece işine ve yemeğe vermişsin..."

"Ama..."

"Aması maması yok Gabriel, gerçekleri gör artık. Ömrün geçip gidiyor. Anladık, çok iyi bir bilimadamısın ama kendin için ne yaptın?"

"İnsanlık için yaptıklarım kendim için yaptıklarımdan ayrılmaz," diyecek oluyor.

"Boş ver bu hamasi lafları... Artık ikimiz de genç değiliz... Biraz rahatla... Bırak şu yapay oksijen projesini de, basit zevklerin tadını çıkar."

Gabriel kendini savunmaya çalışıyor...

"Ben hayatın tadını çıkarıyorum zaten..."

"Evet, sadece yemek yiyerek, proje hazırlayarak..." diyorum. Gözlerinin içine bakarak sürdürüyorum. "Bunları söylediğim için çok özür dilerim Gabriel ama birinin seni uyarması gerekiyordu. Yahu, ben sahile inmesem, akşama kadar tek başına oturacaksın burada... Lak lak yapabileceğin bir arkadaşın bile yok."

"Öyle bir arkadaş istemiyorum ki..."

"Hiç itiraz etme... Kaç yıldır seni gözlemliyorum. Yapayalnızsın... Yemeğini tek başına yiyorsun, tek başına yaşıyorsun... Bundan kurtul artık. Mesela kadınlarla ilgilen... Olabiliyorsan, ki bence sende çok büyük potansiyel var, âşık ol."

Benden bunları duymayı hiç beklemeyen Gabriel, eliyle alnındaki teri kurulayarak, "Öyle bir ihtiyacım yok ki..." diyor.

Kararlılıkla sürdürüyorum tezimi.

"Tabii var. Kimin olmaz ki... Aklın fikrin hep şu oksijen projesinde, biraz da kendine bak birader."

Gabriel'in gözlerinde tatlı bir ifade beliriyor...

"Benim için kaygılanıyorsun," diyor.

"Kaygılanıyorum," diyorum sözcüğün üzerine basa basa. "Mutlu olmak senin de hakkın. Hem insan kendi yaşamından zevk almazsa, öteki insanları da mutlu edemez... Ne kadar anlamlı, ne kadar önemli işler yaparsa yapsın, önce insanın kendisinin mutlu olması lazım."

Gabriel gözlerindeki tatlı ışığı yitirmeden iki elini yana açarak, "Ben mutluyum zaten," diye yineliyor. "Her insanın mutlu olma yöntemi farklı. Ben böyle mutluyum... Yeryüzündeki en anlamlı projelerden birinin başındayım. Projem başarıya ulaşırsa, yerküremizdeki yaşam sonsuza kadar sürecek..."

"İyi de, bu sadece senin projen değil ki, herkesin projesi..."

Anlamıyor, yüzüme bakıyor.

"Yani özel değil... Tamam, bu projeyi sen yarattın ama o artık herkesin..."

Yok, Gabriel anlamıyor. Anlaması için uygun sözcükler arıyorum...

"Yani... İnsanı mutlu eden şeylerin başında güdülerinin doyurulması gerekir. Ruhunun, benliğinin, egonun, adı her neyse... Kendini ötekilerden üstün görmek, buna inanmak gibi. Kendin için yalan söylemek, suç işlemek gibi... Kötülük yaptığını bile bile kötülük yapmak gibi... Saçma da olsa kendine öteki insanlardan farklı bir amaç, farklı bir yaşam seçmek gibi... Anla işte Gabriel... Evet, üzerinde çalıştığınız proje insanlığın kaç bin yıllık düşü ama insana daha basit, kendisinin olan amaçlar lazım..."

"Âşık olacak bir kadın..." diye küçümsedi Gabriel.

"Evet, âşık olacak bir kadın, yetiştirilecek bir çocuk, bir kedi, bir çiçek, yalnızlığını paylaşabilecek dostlar... Anlıyor musun?"

Gabriel'in bir an bile yüzümden çekmediği bakışları ağırlaşıyor...

"Anlıyorum... Ama biraz farklı düşünüyorum. Aşk, çocuk, sadece sana ait şeyler olmalı tabii. Bunlar insanlığın ortak projeleri için çalışınana engel değil. Hatta benim de olmalıydı. Belki kendimi işe fazla kaptırdım, o yüzden olmadı. Yani orada biraz haklısın..."

"Biraz mı?" diye itiraz edecek oluyorum, sağ elini kibarca kaldırarak beni susturuyor...

"Biraz, inan bana biraz. Senin de söylediğin gibi, her insanın kendi yaşam biçimini seçme hakkı var. Ben böyle yaşamayı seçiyorum... Bir sevgilim, sıkı dostlarım olsun ben de isterdim ama olmadı. Hem işimi yapıp, hem hayatımı yaşamayı başaramadım. Bu yüzden zaman zaman kendimi

yalnız hissediyorum. Doğru, dünyanın en önemli projesini yaratmak, yalnızlığı gidermiyor. Tanınmış olmak, saygı görmek güzel ama bunlar yalnızlığa çare değil. Dediğim gibi, sonuçta böyle yaşamaktan mutsuz değilim." Gülümsedi. "En azından senin kadar mutsuz değilim."

Hiç geri adım atmadan yapıştırıyorum yanıtı:

"Aşkı biraz tanısaydın, benim mutsuzluğuma gıpta ederdin..."

"Belki ama şimdi etmiyorum..." Duruyor, bakışlarını denize çeviriyor... "Belki de," diye sürdürüyor. "Belki de bunların hepsi alışkanlıkla ilgili. Nasıl alışırsan öyle yaşıyorsun..." Yeniden bana dönüyor. "Alışkanlıklar kolay terk etmiyor insanı. Şimdi, birden değişmeye karar versem, 'Arkadaşlar durun biraz, benim başka isteklerim var, artık basit amaçlardan zevk alma zamanım geldi,' desem, olmaz. Çünkü verilmiş sözler, planlanmış görevler var. Başarılı olacak mı bilmiyorum ama insanlığın gerçekten de bu projeye ihtiyacı var... Yani benim değişmem çok zor, hadi diyelim ki değiştim, çevremdekiler bunu kabul eder mi?"

"Önemli olan onların kabul etmesi değil, senin değişmeyi istemen..."

"Söyledim, bunu istediğimden bile emin değilim. Evet, bazen öteki insanlara özendiğim olmuyor değil. Mesela senin her sabah sahile inip kendinden geçmiş bir halde İrina'yı izlemen hoşuma gidiyor. Bakma az önce aşk üzerine atıp tuttuklarıma, senin İrina'ya duyduğun aşk beni de heyecanlandırıyor. Üstelik sonunda ne olacağını bile bile heyecanlanıyorum..."

"Ne olacakmış sonunda?" diye soruyorum.

"Bitecek... Öyle ya da böyle, her aşk biter. Uzmanlar azami ömrünü bile tespit etmişler..."

"Öyle diyorsun ama hayat da bitecek, güneş de soğuyacak..."

"Suni bir güneş yapabiliriz. İnan bana iş görür. Ama suni aşk olmaz..."

Haklı, suni aşk olmaz. Haklı, aşk bir gün bitecek. O yüzden, bitmeden önce bu aşkı doyasıya yaşamalıyım. Bakışlarım İrina'ya kayıyor. Sevdiğim kadın, kendini okuduğu kitabın akışına kaptırmış, varlığımdan habersiz, gözleri satırların üzerinde gezinmeyi sürdürüyor. Gabriel, İrina'ya baktığını

fark ediyor ama artık bana takılmıyor. O da benim gibi içine kapanmış... Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Gözlerimi İrina'dan uzakta tutmaya çalışarak denize bakıyorum. Söze Gabriel başlıyor yine...

"Neyse, bu konuyu boş verelim. Nasıl olsa çözemeyeceğiz. Söyle bakalım romanın yeni yıla yetişecek mi?"

"Yetişecek," diyorum konunun değişmiş olmasından duyduğum sevinci gizlemeden. "Üçüncü binyılın yayımlanan ilk kitaplarından biri olacak."

"Konusu ne?"

"Aşk, bu kez aşkı yazdım."

"Çıksın da okuyalım," diyor. Sonra gülümseyerek ekliyor: "Belki yaşamımı değiştirmeme yardımı dokunur."

Yine susuyoruz. Üzerimde bir bakışın ağırlığını hissediyorum. Hayır Gabriel değil, başımı çevirince uzaktan İrina'nın bana baktığını görüyorum. Ona baktığımı fark edince, elindeki kitabı kapatıp uzandığı yerden kalkıyor, bana doğru yürümeye başlıyor. Artık ne Gabriel ne de gizli mutsuzluğu umurumda. Bütün bedenim taptaze bir heyecan dalgasıyla titriyor. İrina'nın bana neler söyleyeceğini tahmin etmeye çalışıyorum. Belki de artık Li'den bıkmıştır. Belki de yine bana dönecektir, diye umutla geçiriyorum kafamdan. İrina yerkürenin bütün güzelliklerine meydan okuyan o muhteşem bedeniyle yaklaşıyor. O yaklaştıkça boğazım kuruyor, yüreğimdeki çarpıntı artıyor. Onun yaklaştığını Gabriel de görmüş olmalı ki artık konuşmuyor. İrina yaklaşıyor ama yüzünde ne bir gülümseme beliriyor ne de biçimli dudaklarından bir merhaba çıkıyor. Yanıma gelip uzun ince parmaklarıyla başıma vurmaya başlıyor. Ne tuhaf, başım bir metal gibi ses çıkarıyor. Hayır hayır, bu ses başımdan gelmiyor. Bu ses bizim Cuma'nın sesi.

"Başlığı çıkar, başlığı çıkar," diye beni uyarıyor. Ben daha farkına varmadan güzeller güzeli İrina, mutsuz komşum Gabriel, altın kumsal, tertemiz deniziyle Haliç kayboluveriyor. Kendimi ışığını yitirmiş yerkürenin bir çöp yığınına dönüşen metropollerinden İstanbul'daki dağınık evimde buluveriyorum. Daha ben ne oluyor, diye soramadan, "Vakit geldi," diyor elinde az önceki düşleri görmeme neden olan siber başlığı taşıyan Cuma. "Hazırlanmalısın."

Hâlâ tam olarak Cuma'nın neyi kastettiğini anlayabilmiş değilim.

"Hemen gitmeliyiz," diyor. "Teslim olmazsan, Birlik Polisleri buraya gelirler. Sorgu sual etmeden ateş etmeye başlarlar. Bu, ilaçla öldürülmekten çok daha acı verici."

Gözlerim Cuma'nın elindeki siber başlığa kayıyor. Son bir kez takmak istiyorum. Gördüğüm o güzel düşten sonra bir kâbusu andıran gerçek, tüylerimi diken diken ediyor.

"Biraz daha kalamaz mıyız?" diye mırıldanıyorum. Sesim öyle cılız ki, ben değil de başka biri konuşuyor gibi.

Cuma'nın metalik başı sağa sola dönüyor.

"Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun. On beş dakika sonra kırk yaşına gireceksin. Yeryüzünde kimsenin kırk yaşından sonra yaşama hakkı yok. O dakikadan sonra tükettiğin oksijen başkalarının hakkı."

"Aptal Gabriel başaramadı... Başarsaydı..."

"Başaracaktı," diyor Cuma, "kendisinden yirmi yaş küçük o kıza âşık olmasaydı. O kızı mutlu edeceğim diye, şişman bedeniyle on sekiz yaşında bir delikanlı gibi oradan oraya koşmaya başlayıp kalp krizinden ölmeseydi başaracaktı..."

Sesinde manidar bir ifade mi var, bana mı öyle geliyor. Neyse ne, umurumda bile değil.

"Gabriel'in de, sevgilisinin de Allah belasını versin..." diyorum. "Ben yaşamak istiyorum..."

"Senin yaşaman başkalarının ölmesi anlamına gelir. Bu büyük bir suç."

Suç olduğunu biliyorum ama ölmeye hazır değilim.

"Ama ben bir sanatçıyım," diyorum. "Sanatçılar özel insanlardır. Onlara bir ayrıcalık..."

"Küçülüyorsun," diyor. "Bu davranışlarının kaydedildiğini de biliyorsun. Gelecek kuşakların seni korkak, bencil biri olarak anmasına izin verme."

"Gelecek kuşakların canı cehenneme," diye uluyorum. "Ben ölmek istemiyorum."

"Üzgünüm. Sana yardım edemem," diyor başındaki kırmızı ışık gözlerimi alıyor. "Hem tam olarak ölmüş olmayacaksın ki. Organların hastalara verilecek. Bütün bedenin insanlığın hizmetinde kullanılacak. Yani insan soyunun geleceğinde yaşamım sürdüreceksin."

"Ben organlarımı kendi bedenimde seviyorum," diyerek ağlamaya başlıyorum. "Ben yaşayarak insanlığa hizmet etmek istiyorum."

"Romanlarını düşün," diyor Cuma. "Romanlarında yaşayacaksın. İnsanlar seni okuyacak, senin duygularını tanıyacaklar. Bundan daha büyük mutluluk olur mu?"

"Romanlarımı versem beni sağ bırakırlar mı?" diye soruyorum gözlerimden yaşlar akarken. "İsterlerse hepsini onlara veririm. Onları yazdığımı inkâr ederim. Onları, insanlığın ortak bilinci yazmıştır, demeye hazırım. Ne olur yaşamıma son vermeyin."

"Ya İrina? Onun seni böyle mi hatırlamasını istiyorsun? Sevdiğin kadının ardından, o bir korkaktı, zorunlu olanı gerektiği gibi göğüsleyemedi mi demesini istiyorsun?"

İstemiyorum tabii. İrina beni korkak, sorumsuz biri olarak bilmemeli. Ama ölmek de istemiyorum... Çaresizlik içinde yere çöküyorum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Ağladıkça rahatlıyorum. Korkum tam olarak geçmese de, Cuma'nın söylediklerini kavramaya başlıyorum. Eğer on beş dakika içinde hastaneye teslim olmazsam, Birlik Polislerinin gelip beni öldüreceklerini, üstelik tarihe korkak, bencil biri olarak geçeceğimi biliyorum. Bu erken ölümüm kadar yalın bir gerçek. Kendimi toparlamalıyım, diyerek gözyaşlarımı siliyorum.

"Tamam gideceğim," diyorum. "Ama son romanım..."

"Merak etme," diyor, "son romanın okura ulaşacak. O umut dolu bir roman. İnsanların bugün her zamankinden fazla umuda ihtiyaçtan var. Yazan umutsuz olsa bile, umut dolu romanlar insanlara direnme gücü verir."

Burnumu çekerek başımı sallıyorum.

"Nasıl da ahkâm kesiyorsun. Tabii sana göre her şey kolay, yaşamını yitirecek olan sen değilsin. Keşke ben de senin gibi bir metal yığını olsaydım," diye yakınmayı sürdürüyorum.

Cuma'nın kırmızı gözlerindeki rengin değişmekte olduğunu görüyorum. Sarı mı, yoksa yeşil mi, hayır hayır bu mavi. Puslu, kederli bir mavi. Şaşkınlık içindeyim. Cuma'nın programında mavi renk diye bir şey yok. Cuma ne düşündüğümden habersiz, "Aptal," diye çıkışıyor bana. Sesindeki metal tını kaybolmuş gibi. "Yalnızca bir an, tek bir an insan olmak için neler vermezdim. Şu senin yaşadığın korkuyu duymak

bile mutlu ederdi beni. Sen kırk yıl yaşadın. Evet, dünya karanlık, insan soyu çürüyor ama hâlâ umut var. İnsanlık hâlâ kurtulabilir. Gabriel'in ekibindekiler çalışmalarını sürdürüyorlar. Ama başarı için insan yaşamının sürekliliğini sağlamak lazım."

"Bu yüzden de benim kırk yaşımda ölmem gerekiyor değil mi?" diye sızlanıyorum manidar bir sesle.

"Evet, senin ölmen gerekiyor. Ama bunun için üzülmemelisin. Çünkü sen yaşadın. İrina'yı düşünsene. Âşık oldun, acı çektin, neşelendin, sevinç duydun, düşündün, yarattın. Yaşam cömert davrandı sana. Bununla yetinmeyi öğren. O kitaplarında yarattığın bilge tiplerden biri ol."

Şaşkınlıkla onun kederli mavi gözlerine bakakalıyorum. Ama bu çok sürmüyor mavi ışık yeşile dönüşüyor.

"Hadi," diyor güven vermeye çalışan bir tavırla. "Birlik Polislerinin lazer tabancalarını bedeninde denemelerine fırsat vermek istemiyorsan çabuk ol."

"Çabuk ol." Robotum ölüme hazırlanmam için, acele et, diyor bana. Bu hiç kolay değil ama beklemek, kaçmaya çalışmak daha korkunç. Çünkü bugüne kadar kimse kaçamadı. Bir süre daha öylece kalıyorum oturduğum yerde, sonra Cuma'nın da yardımıyla doğruluyorum. Doğrulurken, bacaklarımın titrediğini fark ediyorum ama kaçınılmaz olanı gerçekleştirmekten başka çarem olmadığını da biliyorum.

Aşk Köpekliktir

Moskova, 28 Kasım 1921

Canımın içi, sevgili Liliciğim!

Ben her zaman senin küçük köpeğinim, bir tek seni düşünerek yaşıyorum, seni bekliyorum, sana tapıyorum...

Yaz bana canımın içi, yaz yavrucuğum, sev beni küçük sevgilim. 150 000 000 kez öpüyorum seni.

Tümüyle senin olan,
ölene dek seni bekleyen küçük köpeğin

Vladimir Mayakovskiy
Lili Brik'e Mektuplar
Çeviren: Kanşaubiy Miziyev

Ayşe içeri girdiğinde bar kapanmak üzereydi. Cılız ışıklar iyice ölgünleşmiş, barın pastel renkli duvarları adeta koyu bir gölgeyle kaplanmıştı. O alacakaranlıkta, duvarlarda kocaman pencereler gibi duran posterleri seçmek neredeyse imkânsız olmasına rağmen, barın her köşesini aklına iyice kazıdığından, şu anda Miles Davis'in posterinin önünden geçtiğini çok iyi biliyordu. Gerçi şarkıcının ağırdan ağıra kulağına dolan "So What"ının tınıları olmasa ne siyahi cazcıyı ne de onun duvardaki posterini anımsayacak hali vardı. İçkiden değil -artık alkol onu eskisi kadar etkilemiyordu- bu bara adımını attığı anda başına üşüşen anılardan. Bedenini sar-

san heyecandan, göğüs kafesinde ikinci bir yürek gibi atan tutkudan, öldürmeyi bir türlü beceremediği umuttan...

Evet, hâlâ umudunu yitirmemişti. Bu gece de son iki aydır yaptığı gibi bu barın kapısından içeri girdiğinde, onu bulmayı hiç ummadığı halde, aynı istemdışı davranışla, aynı sabırsız gözlerle insansız masalarda, karanlık köşelerde, dışarıdaki gecenin gölgesiyle iyice kederlenen pencere önlerinde yine onu aramıştı. Ama son iki aydır yaşanan yeniden yaşanmış, Stefan'ı bulamamıştı.

Barda yalnızca üç kişi vardı; orkestra üyelerinin en az bir saat önce terk ettikleri sahnenin sol tarafında, iç içe geçecekmiş gibi birbirine yakın oturan genç bir kız ile bir adam ve barı toparlamaya çalışan barmen. Genç kız ile adamı ilk kez görüyordu ama barıneni çoktan beri tanıyordu.

Barmenin eşcinsel olduğunu söylemişti Stefan. Kırlaşmaya başlayan saçlarını kızıl kestaneye boyatan orta yaşlı barmenin bir adı vardı elbette ama son günlerde sıkça tekrarlanan unutma krizine tutulduğundan şu anda anımsayamıyordu. Adını anımsayamasa da barmene doğru yürüdü. Birkaç adım atmıştı ki, barmen de onu gördü. Elindeki konyak şişesini tezgâhın altına koymayı bir süre erteleyerek gülümsedi.

"Oo Ayşe, merhaba..."

"Merhaba," dedi Ayşe barın önündeki taburelerden birine tünerken. "Orkestra gitmiş."

Bunu laf olsun diye söylemişti, orkestranın bu saate kadar çoktan gitmiş olacağını biliyordu; aslına bakarsanız hâlâ barmenin adını düşünüyordu.

"Geç oldu," dedi barmen. "Artık senin de gelmeyeceğini sanıyordum."

Barmenin ses tonunda alaycı bir tını hissetti Ayşe. Adamın ismini anıınsamayı bırakıp dikkatle yüzüne baktı; hayır, manidar bir ifade yoktu, içten görünüyordu. Yine de onu yanıtlamak yerine, "Bir kadeh cin alabilir miyim?" dedi, önemli bir ayrıntıyı belirtmek için hemen ekledi: "Toniği az olsun lütfen."

Barmen elindeki konyağı alt rafa bırakıp cin şişesini aldı, tezgâhın üstüne koydu. Bardağı hazırlarken, "Her zamankinden desene..." diye söylendi. Sanki neden böyle uzak duruyorsun, dercesine dostça çıkmıştı sesi. Ayşe, o anda anımsadı

barmenin adını: Rafo, Rafet'in kısaltılmışı. Rafo'nun da tıpkı, Stefan gibi bir zamanlar trompet çaldığını, sonra bu işte iyi olmadığını anlayıp müzisyenliği bıraktığını ama cazdan vazgeçemediği için bu barda çalıştığını biliyordu. Bunu da Stefan anlatmıştı ama Ayşe inanmamıştı. Hikâyeyi fazla romantik bulmuştu. Ona göre, barmen sevgili bulmak için burada çalışıyordu. Öyle ya, orta yaşlı bir eşcinsele sokakta kim bakardı? Oysa özgür ilişkilerin yaşandığı bu barda kendine daha kolay arkadaş bulabilirdi. Hem burası saygın insanların geldiği bir yerdi. Kimse onu eşcinselliğinden ötürü küçümsemezdi. Hatta Rafo'nun cinsel seçimini ilginç bulanlar bile çıkardı. O da tıpkı bir heteroseksüel gibi özgürce, dilediği kişiye kur yapabilir, en azından bunu deneyebilirdi. Ama şimdi, bu kederli gecenin ortasında, bu terk edilmiş barın tuhaf ıssızlığında, insanı alkolden daha çok etkileyen bu müziğin kuşatmasında barmene bakarken, bu öykünün doğru olabileceğine inanmaya başlamıştı.

Gülümsemeye çalışarak, "Evet, her zamankinden," diye tekrarladı.

Rafo alışkanlıkla şişedeki cini usulca bardağa boşaltırken, Ayşe neredeyse altı aydır tanıdığı bu adamın Stefan gittikten sonra kendisine karşı daha sevecen, daha anlayışlı davrandığını fark etti. Stefan yanındayken, Rafo sanki ona daha mesafeli durur, daha soğuk davranırdı. Yoo, hiç kabalık etmemişti, hiç kinci olmamıştı, hep saygılıydı ama hep de uzak. Oysa Stefan'ın hem onu, hem orkestrayı, hem de barı bırakıp gitmesinden sonra barmen sanki aralarındaki uzaklığı ağır ağır kaldırmış, Ayşe'ye karşı daha ilgili olmaya başlamıştı. Cininden bir yudum alırken, yoksa o da mı Stefan'a âşıktı diye düşündü. Neden olmasın? Aylarca aynı mekânda bulunmuşlardı. Kendisi gibi barmen de ondan etkilenmiş olabilirdi. Bu, neden daha önce aklına gelmemişti? Yanıtı hemen buldu; çünkü o zamanlar bırakın bu orta yaşlı barmeni, dünyanın en güzel kadını bardan içeri girse Stefan'ın görecek hali yoktu. Birden Stefan geldi gözlerinin önüne: Kızıl kıvırcık saçları, biraz irice, ama geniş çenesiyle uyum sağlayan burnu, bitişikmiş gibi duran kaşlarının altından insana hep kederle bakan yeşil gözleri... Sevgilisine çocuksu bir sevimlilik getiren aksanlı konuşması çınladı kulaklarında. Yüreğinde derin bir acı hissetti.

Stefan'ın görüntüsünü kafasından kovmaya çalışırken, sanki ne düşündüğünü biliyormuş gibi, "Onu unutamıyorsun değil mi?" diye sordu barmen.

Ayşe yanıt vermek yerine ters ters baktı. Tınmadı Rafo.

"Kolay değil," diye mırıldandı. "Gerçekten harika bir adamdı."

Rafo'nun ilgisi canını sıkmaya başlamıştı, yine de sesini çıkarmadı Ayşe. Tezgâhın üzerindeki cin bardağını alıp ikinci kez dudaklarına götürdü. Ama barmen ısrarcıydı.

"Konuşmak istemiyorsun, biliyorum. Seni o kadar iyi anlıyorum ki... Ama anlatman lazım. Anlatmazsan bu sıkıntıdan kurtulamazsın..."

Kendinden emin bir sesle konuşuyordu. Söyledikleri değil de, söyleyiş biçimi Ayşe'yi rahatsız etti. Rafo'nun da Stefan'a âşık olduğuna iyice inandı. Bakışlarında barıneni küçük gören bir ifade belirdi. Seni ilgilendirmez diye kestirip atacaktı, ama bu sözleri yeterli bulmadı; ona acı çektirmek istedi.

"Sen de onu seviyordun, değil mi?" diye sordu.

Bunu söylerken küçümseyen bakışlarını adamdan ayırmamıştı. Rafo'nun yüzündeki kalender ifade bir an bozulur gibi oldu.

"Doğru," dedi. Sesine de bir parça keder eklenmiş gibiydi ama çok sürmedi, yeniden kendinden emin gülümseyişini takındı. O da sözlerini Ayşe'nin gözlerinin içine bakarak tamamladı. "Seviyordum ama senin gibi değil."

Ayşe, bu sözlerin anlamını çözemedi. Ona âşık değildim, bir arkadaşı sever gibi mi sevdim diyordu, yoksa onu senden çok mu sevdim diyordu. Anlamak için Rafo'ya baktı. Barmen onun bakışlarını umursamadı, döndü, arkasındaki rafta sıralanan şişelerin arasından içinde martini olanı aldı, önündeki kadehi doldurmaya başladı. Ayşe dayanamayıp sordu:

"Nasıl seviyordun peki?"

Barmen anlamamıştı ya da anlamazlıktan gelmişti.

"Efendim?.."

"Stefan'ı diyorum, nasıl seviyordun?"

Rafo yanıtlamak için acele etmedi, elindeki şişenin kapağını kapattıktan sonra aldığı yere bıraktı. Yeniden dönüp kadehi kavradı. Gülümsemesini ve gülümsemesine gizlenmiş kederi de yitirmeden yanıtladı Ayşe'yi:

"Senin gibi değil." İçten bir tavırla kadehini kadınınkine usulca dokundurdu. "Hadi bakalım kızıl saçlı trompetçimize içelim."

Barmenin rahat tavırları kuşkularını gidermemişti ama bu onu kadeh kaldırmaktan alıkoymadı.

"Peki," dedi, "Stefan'a içelim."

Kadehlerini yeniden tezgâhın üzerine koyduklarında bir süre ikisi de konuşmadılar. Hayır, artık müziği de duymuyorlardı, kendi dünyalarına dalıp gitmişlerdi. Ayşe'nin bakışları yine orkestranın olmadığı sahneye kaydı. Stefan'ı ilk kez bu sahnede, trompet çalarken görmüştü.

"O gece bu bara ilk kez geliyordun, değil mi?" diye sordu Rafo. Ayşe'nin boş sahneye kilitlenen dalgın bakışlarını fark etmiş olmalıydı. Rafo'nun sesi, tuhaftır, Ayşe'nin düşüncelerini dağıtmadı, daha iyi anımsamasına yardımcı oldu. Ayşe belleğinde uyanan anıları dile getirir gibi sakin mırıldandı:

"Evet, o gece bu bara ilk kez gelmiştim."

Bara geldiği ilk geceyi, Stefan'ı gördüğü ilk anı anımsamıştı. Kolejden arkadaşı Nesrin'in önerisiyle girmişlerdi içeri... Nesrin öve öve bitirememişti cazcıları... Hele trompet çalan o kızıl saçlı Alman... Bir şarkının ortasında girmişlerdi içeri. "Blue Skies"ı çalıyordu orkestra. Sahnenin biraz gerisindeki bir masaya oturtmuştu onları garson.

"O gece tanıştınız değil mi Stefan'la?" dedi Rafo.

"Sen nereden biliyorsun?"

Anılarından sıyrılmıştı Ayşe. Tepkisel değildi, sadece Rafo'nun o geceyi anımsamasına şaşırmıştı.

"Stefan, senin gibi esmer, uzun boylu bir kadını aradığını söylemişti bana. Caddede yürürken, alışveriş yaparken, restoranda yemek yerken, barda içki içerken bakışları hep o kadını arardı. Sadece orkestrada çalarken onu unutur, kendini müziğin akışına bırakırdı; tabii müzik iyiyse. Bazen dikkati dağılır, kendini vermeden katılırdı orkestradaki parçaya, işte o anlarda gözleri yine o gizemli kadını aramayı sürdürürdü müşterilerin arasında."

Ayşe dalgın, gülümsedi.

"Beni de öyle fark etmişti. Orkestrada çalarken... Demek ki o gece müziğe konsantre olamamış."

"Konsantre olsa bile seni fark ederdi," diye lafını kesti Rafo. "Çünkü aradığı kadına çok benziyordun. Hatta içeri girdiğinde ben de o kadın sandım seni. Stefan daha seni görmemişti. İşte dedim, kendi kendime, Stefan'ın aradığı kadın geldi sonunda. O gece içeri adım attığın ilk andan itibaren büyük bir merakla izledim seni."

"İzledin mi? Beni mi izledin?"

"Evet, seni, tabii Stefan'ı da."

"İlginç," dedi Ayşe. Sanki barmen ondan bazı bilgileri saklıyormuş gibi kuşkuyla bakmaya başlamıştı. "O halde hikâyemizi biliyorsun..."

Bu cümle tuzaktı; Rafo'yu konuşturmak için söylenmişti.

"Hayır, bilmiyorum," dedi Rafo. "Stefan pek konuşkan biri değildi."

Rafo açık vermeyince Ayşe üsteledi.

"Bir kadını aradığını anlatmış ya."

"Hepsi o. Stefan'a kalsa o kadarını da anlatmazdı. Ama bırakmadım adamı. Ağzından girip burnundan çıktım. Zorla konuşturdum."

"O kadının kim olduğunu da anlatmadı mı?"

"Anlatmadı. Senden de çok bahsetmezdi. Genel geçer birtakım laflar... o kadar. Hem de defalarca sormama rağmen."

Ayşe'nin gözleri ışıldadı, kadehine uzanmadan önce, "Haklısın, Stefan konuşmayı pek sevmezdi," dedi. "Bana da çok sonra anlattı olanları."

Rafo gözlerini Ayşe'nin dudaklarına dikmiş, aylardır merak ettiği soruların yanıtını genç kadının sözlerinde bulmayı umuyordu. Oysa Ayşe'nin de onun söyleyeceklerine ihtiyacı vardı. Rafo, senden hiç bahsetmedi, demesine rağmen Stefan'ın kendi hakkındaki yorumlarını duymak istiyordu. Yaşananlardan sonra, Stefan'ı unutmak için bunları bilmek zorundaydı. Ancak şu anki halini barmenin bilmesine hiç gerek yoktu. Sakin görünmeye çalışarak, kadehindeki cinden bir yudum aldı. Kadehi tezgâhın üzerine koyarken, önemsiz bir konudan bahsediyormuş gibi yumuşak bir ses tonuyla sordu:

"Benim hakkımda hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hiç, yani neredeyse hiç..."

Hiç lafı canım sıktı Ayşe'nin. Barmenin kendisini aşağıladığını sandı, oysa sadece durumu anlatmak için öyle demişti

Rafo. Kızmaması gerektiğini bildiği halde dayanamayıp sesini yükseltti Ayşe:

"Nasıl hiç? Onca zaman bara gelip gittim. Benden konuşmadınız mı?"

"Konuştuk tabii. Ama nasıl derler... Derine inmedik..."

Sözlerinin Ayşe'yi ikna etmediğini fark eden barmen açıklamasını sürdürdü:

"İlla da duymak istiyorsan söyleyeyim. Seni güzel buluyordu, çok akıllıymışsın, çok ince düşünceliymişsin... Ha bir de nefis makarna yapıyormuşsun. Özellikle vejetaryen sosun mükemmelmiş. Seni sorduğumda aldığım yanıtlar bunlardı. Yani aşağı yukarı bunlardı..."

"Peki öteki kadın?"

"Onun hakkında senin kadar bile konuşmadı. Sanki bir tabu gibiydi o kadın. Yasaklanmış, lanetlenmiş, haram sayılmış biri gibiydi."

Ayşe'nin gözlerini kısarak büyük bir ilgiyle kendisini dinlediğini anlayınca iyice ayrıntılara girdi Rafo.

"O kadın hakkında konuşmamasının tek nedeni Stefan'ın ketumluğu değildi. Bence o kadında bir tuhaflık vardı."

"Hani Stefan ondan hiç bahsetmedi diyordun, nasıl anladın bunu peki?" diyerek kuşkusunu açıkça dile getirdi Ayşe.

"Bahsetmezdi ama, 'Bu aradığın kadın kim?' diye sorduğumda, Stefan'ın rengi atar, davranışları değişmeye başlardı. Hani insanın kimyası değişir, derler ya, işte öyle olurdu..."

Barıneni gözleriyle tartınayı sürdürdü Ayşe; bir karara varamamış olacak ki, "O kadınla kıyaslıyor muydu beni?" diye sordu.

"Kıyaslamıyordu," dedi kısaca Rafo. Ama gözlerinde tuhaf, yırtıcı bir ışık yanıp sönmüştü. "Onu kıskanıyor musun?"

"Kıskanmıyorum," dedi Ayşe hiç düşünmeden. "İnsan tanımadığı birini nasıl kıskanır?"

Sustu. Cininden bir yudum daha aldı. İkisi de sustular. Aslında Rafo susmak istemiyordu. Merak ettiği, Ayşe'ye sorması gereken çok soru vardı. Ama kadının oluşturduğu bu ağır sessizliği bir türlü cesaret edip kıramıyordu. İşin kötüsü, Ayşe artık bu konuyu açmazsa, Stefan hakkında merak ettiklerini belki de hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Çünkü onunla hiçbir zaman böyle baş başa konuşma fırsatını bulamamıştı,

bundan sonra bulacağı ise çok kuşkuluydu. Ancak yanılıyordu. Ayşe de ondan farklı düşünmüyordu. Stefan hakkında daha çok bilgi edinmek için ikisinin de birbirlerine gereksinimleri vardı. Nitekim kısa bir duraksamanın ardından sessizliği bozan Ayşe oldu:

"Evet, galiba o kadını kıskanıyorum. Hem tanımadığım için daha çok kıskanıyorum. Onu göremediğim için kusurlarını bile bulamıyorum. Stefan'ı bu denli etkilemiş olduğuna göre mükemmel bir kadın olmalı diye düşünüyorum. Öyle olmadığını bile bile..."

Genç kadının konuşması bir iç dökmeye dönüşmüştü. Rafo sevindi bu duruma ama sormadan da edemedi.

"Öyle olmadığını nereden biliyorsun?"

Rafo'nun sorusu Ayşe'nin kederini biraz daha koyulaştırdı. Derinden bir iç geçirerek barmene baktı. Adamın merak dolu ela gözleri alacakaranlıkta kestane rengine dönüşmüştü, yüzündeki her geçen gün biraz daha belirginleşen kırışıklıklar iyice artmıştı. Ayşe'nin içinde acımaya, şefkate benzer bir duygu uyandı. Stefan da iyilikle bahsederdi ondan. Yardıma gereksinimi olan biriymiş gibi... Hem ilişkilerinin başından beri tek tanığı olan bu barmen belki de gerçekleri öğrenmeyi hak ediyordu. Kim bilir, belki de Rafo'nun dediği gibi olur yaşadıklarını onunla paylaşırsa sıkıntısı biraz hafiflerdi. Yine de olanları anlatması için Rafo'nun bir süre daha çabalaması gerekecekti.

"Bara ilk geldiğin gece yanında bir kadın vardı," dedi barmen.

Yüzü aydınlanır gibi oldu Ayşe'nin.

"Nesrin," dedi...

"Yakın arkadaşın olmalı... Çok samimiydiniz..."

"Yakındır. Kolejden arkadaşım, aynı sırada otururduk. İki yıl da İngiltere'de birlikte kaldık. Aynı apartman dairesinde yaşadık."

"Ne yapıyordunuz İngiltere'de?"

"Okuyorduk. Nesrin sinema okudu, ben iç mimarlık."

Rafo şaşırmışçasına sordu:

"Senin antikacı olduğunu sanıyordum."

"Doğru, antikacılık yapıyorum ama iç mimarlık okudum."

Barmen düş kırıklığına uğramış gibiydi.

"Mesleğini yapmayıp, antikacı dükkânı açtın ha!"

"Öyle oldu, mimarlığı bir türlü sevemedim. Başkalarının parasıyla kendi yapıtını yaratmak... Ne sen memnun olursun ne de müşteri... Belki de yaratıcı biri değilim. Her neyse, antikacılık yapıyorum işte. Şikâyetçi de değilim."

Rafo'nun gözlerindeki düş kırıklığı yerini hayran bakışlara bırakmıştı.

"Stefan'ın seni neden bu kadar çok sevdiğini şimdi anlıyorum."

Ayşe'nin bu sözlere sevinmesi gerekirdi, oysa içini yeni bir burukluk kapladı. "Stefan beni hiç sevmedi ki," diye geçirdi içinden. Ama duygularını barmenin fark etmesinden korktuğu için kendinden emin, gülümsemeye çalışarak sordu:

"Neyi anlıyorsun?"

"Birbirinize çok benzediğinizi? Stefan pek mantıklı biri değildi. Sen de öyleymişsin."

Alaycı bir gülüş döküldü Ayşe'nin dudaklarından.

"Yanılıyorsun. Ben son derece mantıklı biriyimdir. Mimarlık yapmamamın nedeni insanlarla anlaşamamamdı. İçimdeki çılgınlık arzusu değil. Zaten hiçbir zaman öyle çılgın biri olmadım..." Stefan'la tanışıncaya kadar diyecekti, dilinin ucuna kadar geldi, söylemedi. "Sahiden, çok mantıklı bir insanımdır, hatta fazla mantıklı. Bizim Nesrin, demir iradeli kız, derdi bana. Kolejde de öyleydim, üniversitede de, İngiltere'de de..."

"Ama Stefan gibi tuhaf bir adama kapılmakta sakınca görmedin..." diye tamamladı Rafo.

Adamın ne düşündüğünü anlar gibi içinden geçenleri söylemesi Ayşe'yi irkiltmedi. Aksine, uysalca başını sallayarak, "Görmedim," dedi. Bu sorunun yanıtını kendisi de bilmiyormuş gibi düşünceli bir tavırla açıklamaya çalıştı. "Zıt insanlar birbirini çekermiş gibi klişe bir laf edeceğim ama herhalde öyle değil... Bilmiyorum yani... Oldu işte, kapıldım..."

Rafo'nun, iyi yapmışsın, Stefan şahane bir adamdı, demesini bekledi, olmadı.

"Hemen o gece mi başlamıştı ilişkiniz?" diye sordu barmen.

Ayşe irkildi. Bu adamla oturup özel hayatını konuşmakla yanlış mı yapıyordu? Eşcinsellerin çoğunun ilişki dedikle-

rinde akıllarına önce seks geldiğini duymuştu. Bir an, eğer o gece düzüştünüz mü diye soruyorsan, hayır, ama ilişkimiz o gece başlamıştı, demeyi düşündü, ancak kadim arkadaşı Nesrin'in de o gecenin ertesinde aynı soruyu sorduğunu anımsayınca vazgeçti. Gerçi Nesrin biraz utanmazdı. Böyle konuları konuşmaktan açıkça zevk alırdı. Erkek arkadaşlarıyla ne yaptı, ne etti, hepsini ballandıra ballandıra anlatırdı Ayşe'ye. Önceleri kızardı Ayşe. Giderek alıştı, hatta bunları işitmekten gizli bir zevk aldığını bile fark etti. Ancak utanıyormuş gibi davranmayı sürdürdü. Oysa son kertede aşkın dokunmak olduğunu o da çok iyi biliyordu. Gerçi Stefan böyle olmadığına inanıyordu. Kim haklı, kestirmek zordu. Belki de aşk dokunamamaktı. Kafasından bütün bu düşünceler hızla geçti. Sonuçta Rafo'yu azarlamadı.

"Hayır, ilişkimiz o gece başlamamıştı," demekle yetindi.

Rafo pervasızdı, ısrarcıydı.

"Ertesi gece mi başladı? O geceden sonra buranın müdavimi oldun da."

Rafo'nun olanları böyle ayrıntılarıyla anımsamasına bir kez daha şaşırdı. Eğer adamın eşcinsel olduğunu bilmese kendisine âşık olduğunu bile sanabilirdi... Aklına yeniden Rafo'nun Stefan'a âşık olabileceği geldi ama bu kez kıskançlık duymadı. Yorgan gittiğine göre kavga etmenin de anlamı yok diye düşündü. Yorgan mı, Stefan'ı yorgana mı benzetiyordu. Kendi kendine güldü.

"Niye güldün?" diye sordu barmen. Sorarken o da gülümsemişti.

"Hiiç... Önemli değil."

"Sen de konuşmayı pek sevmiyorsun..." diye söylendi Rafo.

Ayşe aldırmadı, yeniden kadehindeki içkiye sığınmıştı.

"Stefan'la bu kadar iyi anlaşmanızın nedeni belki de buydu." Sohbeti açacak bir damar bulma derdindeydi Rafo.

Sonunda başardı da, kadehini tezgâhın üzerine koyan Ayşe, "Stefan'la iyi anlaştığımızı nereden çıkardın?" diye sordu. Hayır, öfkeli çıkmamıştı sesi. Anlamaya çalışan birinin merakı içindeydi.

"Anlaşmıyor muydunuz?"

"Anlaşır gibi mi görünüyorduk dışarıdan?"

"Evet, birbirine çok yakışan, çok iyi anlaşan bir çift gibiydiniz. Barın müdavimlerinin çoğu hayrandı size. Hem de sizi hiç tanımayan insanlar..." Gülümseyerek başını salladı. "Bir gece siz, Stefan'la şu köşedeki masada oturuyorsunuz. Bizim ressam Karamsar Kâmil var. Bu da benim yanımda, senin oturduğun iskemlede oturuyor. Size bakıp bakıp, 'Ulan Rafo, hayat o kadar da kötü değil, yaşamak için hâlâ umut var,' dediğini bile hatırlıyorum."

Ayşe'nin gözleri dumanlandı.

"Demek öyle dedi," diye yineledi.

"Öyle dedi. Yani dışarıdan çok güzel görünüyordunuz..."

Rafo'ya daha fazla bakmaya cesaret edemedi Ayşe, gözlerini kaçırdı. Gözlerini kaçırınasa ağlayacağını biliyordu.

"Sigaran var mı?" diye sordu barmene.

"Olmaz mı?" diyen Rafo tezgâhın altından bir sigara paketi çıkarıp uzattı. Ayşe paketten bir tane çekip dudaklarının arasına yerleştirdi.

Rafo'nun paketi yerine koyduğunu görünce, "Sen içmiyor musun?" diye sordu.

"İçmiyorum. Zaten burada pasif içici gibiyim."

"Ama paket taşıyorsun."

Rafo'nun bakışları tezgâhın altındaki pakete kayar gibi oldu.

"Ha o mu? Her zaman müşterilerden biri unutur."

Ayşe'nin dudaklarının arasındaki sigara yakılmayı bekliyordu. Rafo fark edince, "Hay Allah ateşi unuttuk," diye söylenerek cebinden bir çakmak çıkardı. Çakıldığında çift alev beliren, popo biçiminde tasarlanmış bir çakmakla yaktı kadının sigarasını. Ayşe'nin gözü çakmağa takılmıştı. İyi de olmuştu, az önceki duygusal ağırlıktan kurtuldu. Bakışlarında muzip ışıltılar oynaşmaya başladı.

"Bunu müşteriler unutmadı," diye açıkladı Rafo. "Amsterdam'dan bir arkadaşım getirdi."

Sigarasından derin bir nefes çeken Ayşe, dumanı üflerken manidar bir sesle sordu:

"Yakın arkadaşın olmalı."

Rafo tezgâhın öteki ucundaki kül tablasını alıp Ayşe'nin önüne getirdikten sonra, "Oldukça..." dedi dudaklarında çap-

kın bir gülümsemeyle. "Boş ver arkadaşımı şimdi, Stefan ve senden bahsediyorduk..."

"Öyle mi?" dedi Ayşe ağırdan alarak.

"Öyle... Anlaşamadığınızı anlatıyordun..."

Ayşe sigarasından bir nefes daha çekip dumanını savurarken, "Neden seni bu kadar ilgilendiriyoruz?" diye sordu yeniden.

Hiç duraksamadan yanıtladı Rafo.

"Çünkü sıradışı bir ilişkiniz vardı... Dahası, hep gözümün önündeydiniz... Ama ben gerçekte neler olup bittiğini bilmiyorum."

"Neden bu kadar meraklısın?"

"Meraklı... Evet, aslında meraklı bir adamım ama bu daha derin bir duygu. Şimdi açıklayamam sana. Yalnız şunu bil, öyle basit bir merak değil bu..."

Rafo'nun ne demek istediğini anlamıştı Ayşe. Evet, yaşadıklarını bu adamla paylaşabilirdi, üstelik belki Rafo ona ne yapması gerektiğini söyleyerek, bu acı verici duygusal çemberin içinden çıkmasına yardımcı olurdu.

"O geceyi sen de çok iyi hatırlıyorsun," diye başladı anlatmaya. "Bizim Nesrin'in doğum günüydü. Birkaç hafta önce, tam altı yıldır birlikte olduğu erkek arkadaşı Erol'dan ayrılmıştı. Adam artık sıkıldığını söyleyip çekip gitmişti. Oysa Nesrin onunla evlenmeyi tasarlıyordu. Üstelik ayrılalı henüz otuz gün bile olmamışken, herif arayıp doğum gününü bile kutlamamıştı. Anlayacağın, Nesrin fena halde bunalımdaydı. Onu teselli etmek de en yakın arkadaşı olarak bana düşmüştü. O gece erkenden Beyoğlu'nda buluştuk. Önce bir İtalyan restoranında yemek yedik. Sanki Türklerden çok farklılarmış gibi bizim Nesrin bayılır İtalyanlara. İngiltere'deki iki sevgilisi de İtalyan'dı. Üstelik çocuklar canciğer kuzu sarması arkadaştı, bizimki önce biriyle, sonra ötekiyle pişirdi işi. O çocuklardan dolayı merak saldı İtalyan yemeklerine. Neyse, İtalyan restoranında yemekler harikaydı ama bizim Nesrin'in gönlüne çare bulacak kimse yoktu. Oradan Babylon'a gittik. Dinozorlar Gecesi varmış. Gerçi bizim dinozor olmamız için daha çok zamanımız vardı ama ikimiz de 70'li, 80'li yılların müziğini seviyorduk. Gittiğimize de pişman olmadık, Nesrin uzatmalı sevgilisini birkaç saatliğine de olsa unutmayı başar-

dı. Gecenin sonuna doğru bir gazeteciyle dans etmeye bile başladı. Gazetecinin arkadaşı da bana asıldı. Kimseyle flört edecek halim yoktu, üstelik adam da hiç tipim değildi."

"Ya Stefan? O tipin miydi?" diye kesti Ayşe'nin sözünü Rafo.

Ayşe güzel bir anıyı hatırlamış gibi tatlı tatlı gülümsedi.

"Aslına bakarsan hayır, kızıl saçlı erkeklerden pek hoşlanmam."

"Neden?"

"Bilmem. Ben daha çok esmerleri severim. Kızıl saçlıları hiç çekici bulmam..."

"Ta ki Stefan'ı görünceye kadar," diye tamamladı Rafo yarı ciddi yarı şaka bir tavırla.

"Yanılıyorsun, Stefan'ı ilk gördüğümde de hiç etkilenmedim. Sadece davranışlarını tuhaf buldum..."

"Ama sonra..."

"Evet, ondan etkilendim. Onu beğenmeye başladım. Beğenmek de değil de... Dur... Dur... Aklımı karıştırma, oraya geleceğiz. Babylon'da kalmıştık. Nesrin alkolün de etkisiyle, dans ettiği gazeteciyle iç içeydi. Eğer ben de adamın arkadaşıyla yakınlaşabilseydim, belki de buraya hiç gelmeyecek, Stefan'ı da hiç görmeyecektim. Fakat gazetecinin arkadaşı beni hiç çekmedi. Ayrıca, henüz eski ilişkisinin etkisinden kurtulamamış olan Nesrin'in bir gecelik bir ilişkiyle yeniden yaralanmasını istemiyordum. Ertesi sabah kendini berbat hissedeceğini kendi deneyimlerimden çok iyi biliyordum."

"Bir gecelik ilişki olacağını nereden biliyorsun, belki de..."

"Yapma, dinozor olmayabiliriz ama erkekleri tanıyacak kadar yaşadık. Daha herifin gözlerini Nesrin'in kalçalarına diktiğini gördüğüm anda anladım niyetinin ne olduğunu. Dans ederken, dudaklarını benim kalbi yaralı arkadaşımın kulak memesine adeta yapıştırarak konuştuğunu fark edince, çapkın gazetecinin Nesrin'i bu akşam yatağa atmanın hazırlıklarına başladığından kesinlikle emin oldum."

"Ve arkadaşını kurtardın..."

Rafo'nun sözlerine aldırmadı Ayşe. Sigarasını kül tablasında söndürdükten sonra, "Aynen öyle oldu," dedi. "Aslında Nesrin'in de adamı çok istemediğini biliyordum. Yoksa ne kadar ısrar edersem edeyim, Nesrin inatçıdır, beni dinlemez,

adamla giderdi. Hadi kalkalım artık, deyince hiç karşı çıkmadan uydu isteğime. Babylon'dan çıkınca nereye gideceğimizi bilemedik. Bana kalsa, artık evlere gitme vakti gelmişti ama Nesrincim eve gitmeyi hiç istemiyordu, ben de onu kıramadım. Geldik buraya..."

Uzanıp kadehini eline aldı, içmeden önce Rafo'ya bakarak açıkladı:

"Bazen keşke bu bara hiç gelmeseydim diye düşünüyorum ama sonra hemen vazgeçiyorum bu düşünceden..."

Ayşe içkisini yudumlarken, Rafo merakla sordu:

"Neden? Neden öyle düşünüyorsun? Neden sonra vazgeçiyorsun?" Bu sohbetten çok hoşlandığı belliydi. Vakit gecenin yarısı olmasına rağmen yüzünde ne yorgunluk, ne uyku belirtisi vardı. Ela gözlerini dikmiş, Ayşe'nin vereceği yanıtı bekliyordu.

Ayşe kadehini tezgâha koyarken, "Gelmeseydim diyorum," diye içtenlikle mırıldandı, "çünkü bu bar bana sadece mutsuzluk verdi. Öte yandan, bunu yaşamayı kendim istedim. Kimse beni zorlamadı... *Love Story* diye bir film var... Mutlaka bilirsin, senin gençliğinde çok popülermiş..."

Orta yaşlı barmenin gözleri çok eski bir tanıdıkla karşılaşmış gibi ışıldadı.

"Bilmez miyim? Kuyruklar oluşmuştu sinemaların önünde..."

"Ben o günleri yaşamadım. Geçenlerde bir televizyon kanalında izledim. Öyle ahım şahım bir film değil. Ama başrol oyuncusunun filmin sonunda söylediği cümleye bayıldım. 'Aşk hiçbir zaman pişman olmamaktır,' diyordu."

"Güzel laf,' dedi Rafo. "Ama bence aşk, bin kere pişman olsan da, bin kere onun peşinden gitmektir."

Ayşe kaşlarının altından baktı barmene.

"Bir şey mi ima etmek istiyorsun?"

"Yok canım, ima ettiğim filan yok. Sen de ne kadar şüphecisin ya! Sadece düşüncemi söyledim..."

Kadının gözlerindeki sorular dağılmamıştı.

"Yok, valla yok. Söyleyeceklerimin seninle hiçbir ilgisi yok... Sen anlatmaya devam et. Evet, nerede kalmıştı? Tamam, bara gelmiştiniz."

"Bara gelmiştik," diye sıyrıldı alınganlığından Ayşe. "İçerisi bu geceden daha aydınlıktı. Orkestra 'Blue Skies'ı çalıyordu." Gülümsedi. "Sen beni fark etmişsin, ama kusura bakma, ben seni fark etmemiştim."

"Tabii canım," dedi Rafo, yapmacık bir tavırla sağ elini çenesine dayayarak, "Stefan varken beni niye fark edesin?"

"Stefan'ı da fark etmemiştim. Barı tanımaya çalışıyordum. Bardaki insanları... Orkestradakileri gördüm tabii. Ama Stefan hiç dikkatimi çekmedi. Ta ki garson bizi sahnenin biraz gerisindeki o masaya oturtuncaya kadar. Belki Nesrin, 'Bak işte şu kızıl saçlı,' diye dürtüklemese yine fark etmeyecektim Stefan'ı. Ama gördükten sonra da fazla ilgimi çekmedi..."

İnanmamış gibi gözlerini açarak baktı Rafo.

"Valla doğru söylüyorum," dedi Ayşe. "Hiç ilgimi çekmedi. Stefan'a şöyle bir baktıktan sonra, tepemizde dikilen garsona döndüm. Kendime cin, Nesrin'e de hafif bir kokteyl söyledim. Garson uzaklaşırken, Nesrin beni dürtükleyerek, 'Bize bakıyor, bize bakıyor,' dedi. Bakışlarımı yeniden kızıl saçlı Alman'a çevirdiğimde gerçekten de büyük bir ilgiyle bizim masaya baktığını gördüm. Nesrin buraya daha önceden geldiği için, ona baktığını düşündüm. Hatta bu kızıl saçlı trompetçi, Nesrin için iyi bir doğum günü armağanı olur diye geçirdim aklımdan."

"Hani Nesrin'in kalbi yaralıydı, hani bir gecelik ilişkiler arkadaşına zarar verirdi," diye dokundurdu barmen.

Ayşe'nin yanıtı hazırdı:

"Arkadaşımın kalbinin yaralı olduğu doğru ama kızıl saçlı trompetçiyle yaşayacağı ilişkinin bir gecelik olacağını kimse bilemezdi. Belki de aralarında büyük bir aşk başlardı. Öyle tuhaf tuhaf bakma, valla böyle düşünüyordum."

"Bunlar gazeteci için de geçerli değil miydi?"

"Değil, çünkü Nesrin gazeteciyi Stefan kadar beğenmemişti. Beğenseydi tavrım farklı olurdu. Eğer o anda Stefan'ı beğendiğimi, kendim için istediğimi filan sanıyorsan yanılıyorsun. O sıralar birlikte olduğum biri vardı. Üstelik niyeti çok ciddi olan biri. Açık konuşmak gerekirse, evlenmeyi düşünebileceğim tek kişi oydu."

Kafasında hikâyeyi başka türlü kurgulamış olan Rafo'nun canı sıkılmıştı. İnanmadığını belli eden bir ses tonuyla sordu:

"Kimmiş bu şanslı adam?"

"Üniversiteden arkadaşım İlhan. Çok iyi bir mimardır. Haftada bir kez buluşuruz. Şahane vakit geçiririz. Hayatta en iyi anlaştığım insan diyebilirim."

Ayşe'nin sözlerini abartılı bulan Rafo, "En iyi anlaştığın," dedi imalı bir sesle.

"Evet, bilmek istiyorsan söyleyeyim, onunla Stefan'dan çok daha iyi anlaşırdım."

İkna olmuştu Rafo, hatta daha da ileri gitti, Ayşe'yi onaylayarak, "Zaten aşkın anlaşmayla bir ilgisi yoktur," dedi.

"Haklısın. Stefan'la çok iyi anlaşırdınız filan dedin ya, onun için söyledim. Her neyse o gece başlarda Stefan ilgimi hiç çekmemişti. Ama o, sanki bir orkestrada çaldığını unutmuş, gözlerini bizim masaya dikip kalmıştı. Bereket, parça uzun sürmedi de adamcağız bardakilere rezil olmadı. Orkestra çalmayı bitirince hiç duraksamadan kalkıp masamıza yaklaştı."

Ayşe önemli bir ayrıntıyı anımsamış gibi birden konuşmayı kesti.

"Ne oldu?" diye sordu barmen.

"Bunları anlatıyorum ama zaten sen biliyorsun, bizi izlemişsin..."

"Hepsini izlemedim... İşi gücü bırakıp size bakacak olsam, millet susuzluktan ölürdü... Hem sana neler sorduğuma baksana. Gördüklerimin çoğunu yanlış yorumlamışım. Ne olur devam et."

"Öyle diyorsan... Ama önce şu içkimi tazele."

Rafo önemli bir müşteri ona görevini hatırlatmış gibi derhal toparlandı.

"Özür dilerim, boşaldığını fark etmedim," diyerek genç kadının bardağını doldurdu.

"Stefan masamıza yaklaşırken Nesrin sevinçten yerinde duramıyordu."

Yeniden anlatmaya başlamıştı Ayşe.

"Stefan'ın bu kadarına cesaret edebileceğini doğrusu ben de düşünemezdim. Ama yaptı, masamıza geldi. Daha tuhafı, gözlerinin bana kilitlenmiş olmasıydı. Bu durumu Nesrin'le aynı anda fark ettik, dönüp birbirimize baktık.

'Sana bakıyor,' diye fısıldadı Nesrin. Sesindeki düş kırıklığı sezilmeyecek gibi değildi.

'Yanımıza oturmak isterse, onu kovacağım,' dedim.

'Sakın yapma, büyük kabalık olur,' dedi Nesrin.

'Olursa olsun,' dedim. 'Asıl kaba olan o. Baksana nasıl yiyecekmiş gibi bakıyor.'

'Yiyecekmiş gibi bakmıyor,' diye mırıldandı. 'Sanki seni tanıyormuş gibi bakıyor.'

Nesrin'i yanıtlamama fırsat kalmadı, çünkü Stefan burnumuzun dibine kadar sokulmuştu. İşin ilginci, gözleri hâlâ üzerimdeydi. O kadar sahici bir hali vardı ki, bir an yoksa ben bu adamla daha önce tanıştım mı, diye düşündüm. Olamazdı, onu daha önce hiç görmemiştim. Görsel belleğim çok güçlüdür, isimleri unutabilirim ama gördüğüm birini asla unutmam. Sanki o da bu gerçeğin farkına varmış gibi birden durdu; yüzündeki kaslar gevşedi, gözlerindeki merak parıltısı söndü, dikleşmiş omuzları çöktü. Az önce onu canlı kılan, hatta kabalaştıran duygu neyse yüzümü görmesiyle birlikte onu terk etti. Sanki onu harekete geçiren enerji bir anda kaybolmuş, içindeki ateş sönüvermişti. Karşılaştığı gerçek; yani benim yüzüm, yenilmiş, yorgun düşmüş, terk edilmiş bir adam haline getirmişti onu.

'Özür dilerim,' dedi cılız bir sesle. 'Sizi birine benzettim.'

Ne diyeceğimi bilemedim. Nesrin daha çabuk toparlandı.

'Rica ederiz, oturmaz mısınız? Size bir içki ısmarlayalım.'

Stefan sanki Nesrin'in sözlerini duymamıştı, gözlerini üzerimden çekmeden, 'O kadar çok benziyorsunuz ki,' dedi.

Canımın sıkılması gerekirdi ama gözlerinde öyle yoğun bir hüzün vardı ki, ne sözleri ne de bakışları beni rahatsız etti. Sanırım ona acımaya başlamıştım ya da öyle bir şey... Sözlerini karşılıksız bırakmamak için, 'Öyle mi?' diyebildim.

'Hiç Berlin'de bulundunuz mu?' diye sordu. Ama yanlış soru sormuş olduğunu fark ederek, ilkini yanıtlamamı bile beklemeden ikinciyi sıraladı: 'Kız kardeşiniz var mı?'

Kafasından neler geçiyordu anlamak zordu ama sorusunu yanıtlamamam için hiçbir neden yoktu.

'Ne Berlin'de ne de Almanya'nın başka bir şehrinde bulundum. Kız kardeşim de yok. Ailenin tek çocuğuyum.'

'Yaa... demek öyle,' dedi üzgün bir sesle.

Yüzümü görmesiyle yaşadığı düş kırıklığı yetmezmiş gibi sözlerimle de son umutlarını elinden almıştım anlaşılan.

İçimdeki acıma duygusu, şefkate dönüştü. Nesrin'in davetini tekrarladım.

'Oturmaz mısınız? Daha rahat konuşurduk...'

Ayılır gibi oldu. Nesrin'e baktı. Onu ilk kez fark ediyor gibiydi.

'Merhaba,' dedi utangaç bir tavırla, 'rahatsız ettiğim için sizden de özür dilerim.'

'Hiç önemi yok,' diye atıldı Nesrin. 'Sizinle konuşmak benim için büyük bir onur.'

Zoraki bir gülümseme belirdi Stefan'ın gergin dudaklarında.

'Lütfen oturun,' diye yineledim. 'Bizimle bir kadeh içki için.'

'Yeterince rahatsız ettim,' diye itiraz edecek oldu.

'Ne rahatsızlığı, size bir içki ısmarlamak bizim için zevktir,' diye davetini yineledi Nesrin.

'Tamam.'

Masadaki iki boş iskemleden benim yanımdakine oturdu Stefan. Aradığı kişi olmasam da, ona benziyor oluşum hâlâ ilgisini çekmeme neden oluyordu.

Arkadaşım büyük bir hevesle elini uzattı.

'Artık tanışalım, ben Nesrin...'

Stefan uzanan eli sıkarken, 'Ben de Stefan...' dedi. 'Stefan Stolz.'

'Ben de Ayşe,' dedim. Stefan benim elimi de kibarca sıkarken yineledim. 'Ayşe Bükınen.'

'Ben sizi zaten tanıyordum,' dedi Nesrin Alman müzisyene. 'Daha önce defalarca dinlemeye geldim.'

'Teşekkür ederim,' dedi Stefan yapay bir kibarlıkla, sonra yeniden bana döndü. 'Sanırım siz ilk kez geliyorsunuz. Daha önce gelmiş olsaydınız, mutlaka fark ederdim.'

'İlk kez geliyorum... Ne yazık ki, sizi daha önce dinleme fırsatı bulamamıştım.'

Stefan sanki sözlerimi duymuyor gibiydi, yine yüzüme dalıp gitmişti.

Tuhaf bir durumla karşılaşmış gibi başını sallayarak, 'Ona gerçekten de çok benziyorsunuz!' diye mırıldandı.

Stefan'la samimi bir sohbete tutuşup Nesrin'i üzmekten korkuyordum.

'İnsan insana benzer,' dedim. Konuyu kapatmak istiyordum. Ama Stefan'ın vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

'Peki, size benzeyen başka bir yakınınız var mı, kuzeniniz filan?'

'Bana benzeyen ne akrabam var ne de kuzenim. Kimi aradığınızı bilmiyorum ama inanın o kişinin benimle hiçbir ilgisi yok.'

Stefan'ın bir an beliren umutları yeniden sönerken, sanki Alman müzisyenin halini anlamış da, onu düştüğü zor durumdan kurtarmak istermiş gibi Nesrin böldü konuyu.

'Ne içersiniz?'

'Votka,' dedi Stefan, 'sade votka.' Nesrin'e bakıp, sonra yeniden bana dönmüştü. 'Bir insan ötekine nasıl bu kadar çok benzeyebilir?'

'Bilmiyorum...' dedim uzatmamak için.

Nesrin'in zaten kırık olan kalbini daha fazla yaralamadan buradan bir an önce kalkıp gitmenin yolunu bulmalıydım. İyi ki Nesrin bu işi gurur meselesi yapıp alınganlık göstermiyordu. Nesrin garsona votka ısmarladıktan sonra, Stefan'a eğilerek, 'Türkiye'ye ne zaman geldiniz?' diye sordu. Tahmin ettiğim üzere, bizimki, kızıl saçlı müzisyenle samimi olmayı kafaya koymuştu. Ne var ki Stefan'ın aklı bana takılmış olduğu için kızcağızın ne sorduğunu bile anlayamamıştı.

'Efendim?' dedi aksanlı Türkçesiyle.

Nesrin sorusunu yineleyince, 'İki yıl önce,' diye kısaca yanıtladı.

Ama Nesrin'in onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

'Neden Almanya'yı bırakıp buraya geldiniz? Bizim Türklerin neredeyse yarısı Almanya'ya gitmek için can atıyor.'

Stefan ilk kez ciddiyetle baktı Nesrin'e.

'Değişiklik olsun diye geldim. Almanya'da çok sıkılmıştım.'

Belli ki soruyu geçiştiriyordu. İstanbul'a gelmesinin şu beni benzettiği kadınla bir ilişkisi olmalıydı. Garson konuğumuzun votkasını masaya koyarken, 'Almanya'da da müzikle mi uğraşıyordunuz?' diye başka bir soruya geçti Nesrin.

'Öyle sayılır,' dedi Stefan. Votkasından bir yudum aldı. Artık kendisi de sormazsa ayıp olacağını düşünmüş olmalı ki, 'Ya siz?' dedi arkadaşıma, 'siz ne iş yapıyorsunuz?'

'Ben sinema okudum.'

'Ne kadar güzel.'

'Ama şimdi reklamcılık yapıyorum.'

'Sevmiyorsunuz galiba.'

'Sevilecek gibi değil ki. Yeteneklerinizi parfüm, şampuan, jöle satışları için kullanıyorsunuz. Sizin gibi sevdiği işi yapanlara imreniyorum.'

Stefan imrenmek sözcüğünü anlamamıştı. Nesrin bu kez sözcüğü İngilizce söyledi, Stefan anladı.

'Ne diyebilirim, haklısınız,' dedi. Mahcup bir gülümseme belirmişti dudaklarında. 'Bu açıdan şanslı bir adam sayılabilirim.'

Yeniden bana dönecekti ki, dikkatini arkadaşımdan alması için, 'Bugün Nesrin'in doğum günü,' dedim.

'Öyle mi?' dedi abartılı bir tavırla. 'Nice yıllara...' Hazırlıksız yakalanmıştı, çevresine bakındı. 'Size bir hediye vermeliyim... Sizin için bir şarkı çalalım... İstediğiniz bir parça var mı?'

Heyecandan Nesrin'in eli ayağı birbirine dolanmıştı.

'Lütfen, hiç gerek yok,' diyecek oldu ama Stefan votkasından bir yudum daha aldıktan sonra ayağa kalkmıştı bile.

'Sizin sevdiğiniz bir parçayı eminim ben de severim,' demek zorunda kaldı Nesrin.

Stefan barda sahne yorgunluğunu atmaya çalışan orkestra arkadaşlarına yöneldi. Onlara bizi gösterdi, arkadaşları ilgiyle masamıza baktılar. Aralarında kısa bir konuşma yaptıktan sonra, hep birlikte sahneye çıktılar. Stefan, eline mikrofonu aldı.

'Programımız bitmişti. Ancak bu gece aramızda doğum gününü kutlayan genç bir bayan var. Ona bir armağan olarak 'Teach Me Tonight' adlı şarkıyı çalıyoruz,' dedi.

Nesrin'e baktım, gözleri ışıl ışıldı, arkadaşım mutluluk içinde yüzüyordu. Az önce masamdan kovmaya hazırlandığım kızıl saçlı trompetçiye içimden teşekkürler ediyordum. Şarkı boyunca Nesrin'in sesi soluğu kesildi. Şarkı bitince de çılgınca alkışladı.

'Stefan senden hoşlandı,' dedim.

Nesrin şefkat dolu gözlerle baktı.

'Ah benim altın kalpli arkadaşım,' dedi sonra. 'Sen kimi kandırıyorsun. Onun ilgilendiği biri varsa o da sensin.'

Benim gibi o da anında fark etmişti gerçeği. Hangi kadın fark etmez ki? Hemen inkâra kalkıştım.

'Hiç de değil. Söylediklerini duymadın mı? Beni birine benzetti, ilgisi bu yüzden. Oysa senin için orkestrayı toplayıp şarkı bile söyledi.'

'Yapma Ayşecim, ikimiz de çocuk değiliz. Hem dert etme, onun benimle ilgilenmemesi umurumda bile değil.'

'Benim de değil.'

Hınzır bir gülümseme belirdi gülkurusu bir rujla boyanmış ince dudaklarında.

'Belki de olmalı. Yaşamı akıllıca çizilmiş bir bina planı olarak gören şu senin mimar İlhan'dan daha eğlenceli birine benziyor. Üstelik gizemli de...'

'Teşekkür ederim Nesrincim, almayayım, ama sen...'

'Yok kızım, beni hiç düşünme. Erkekleri senden daha iyi tanırım, bu Alman'la hiç şansım yok. Adamın gözü senden başkasını görmüyor, farkında değil misin?'

Aslında komik bir durumdu. Sanki ortada nefis bir yemek var da birbirimize ikram ediyor gibiydik. Ama o anda hiç de eğlenceli gelmiyordu bana.

'Bu konuyu kapatabilir miyiz?' diyerek geri çekilmek istedim. 'Adam içkisini içtikten sonra kaçalım zaten, vakit geç oldu. Sabah erkenden bir müşteriyle randevum var.'

'Nasıl istersen,' dedi Nesrin ama dudaklarındaki o hınzır gülümseme kaybolmamıştı. Bense gerçekten de bir an önce bu bardan ayrılmak istiyordum."

"Pardon," diyerek Ayşe'nin konuşmasını böldü Rafo. Genç kadının kafasındaki yüzler, sesler, renkler kayboldu, birden şimdinin gerçeğine, bu geceye döndü. Bilmediği bir dünyada gözlerini açmış gibi, şaşkın, ne oldu, dercesine baktı barmene.

Rafo, barın son müşterilerini işaret ediyordu.

"Hesabı istiyorlar, halledip geliyorum."

Barmen müşterilerine yönelirken, Ayşe de müziğin kesildiğini fark etti. Teklifsizce tezgâhın arkasına geçti. Miles Davis'i çıkarıp Chet Baker'ın CD'sini koydu. Önce bir piyanonun gecenin içinde belli belirsiz duyulan titreşimleri geldi, ardından Chet Baker'ın yumuşak sesi barı doldurdu. "Time, after time..."

Hesabı alıp müşterileri uğurlayan Rafo, kimse gelip bu güzel sohbeti bozmasın diye barın kapısını da kapattıktan sonra yeniden tezgâha dönmüştü.

"Güzel seçim," diye söylendi. "Hüzünlü bir hikâye için hüzünlü bir müzik."

"Öyle olduğu için koymadım, Chet Baker'ı çok severim. Ama bayıyorsa..."

"Kalsın kalsın," dedi Rafo. "Ben de severim. Bırak çalsın... İstersen gel şu masaya geçelim. Böyle iskemlenin üzerinde yorulacaksın."

Ayşe barmenin önerisini kabul etti. Kadehlerini alıp buraya geldiğinde Ayşe'nin her zaman oturduğu pencere kenarındaki masaya geçtiler. Ayşe hep oturduğu iskemleye kuruldu, Rafo ise bir zamanlar Stefan'ın oturduğuna. Ayşe kederlenir gibi oldu ama Rafo onu kendi haline bırakmadı.

"Ee, en son bir an önce bardan gitmek istediğini anlatıyordun."

"Evet," diye hatırladı Ayşe, "Nesrin'i de alıp kaçmak istiyordum." Genç kadın sürdürecekti ki, Rafo yine araya girdi.

"Kusura bakma, lafını bölüyorum ama, hiç merak etmedin mi?"

"Stefan'ın beni kime benzettiğini mi?"

Rafo evet anlamında başını salladı.

"Etmez miyim? Ama yanımda Nesrin olduğu için o kadar çok gerilmiştim ki, o masada Stefan'ın neler hissettiğini bile tam anlayamamıştım. Eve gidince bunun farkına vardım."

"Yani Stefan'ı düşünmeye başladın..."

"Düşünmeye başladım, çünkü o gece masadan kalkarken Stefan yanımıza gelip bizi ertesi gece bara davet etti. Nesrin hemen kabul etti. Ben ne yapacağımı bilmiyordum. Gitmemem gerek diye düşünüyordum..."

"Ama geldin," dedi Rafo çok bilmiş bir edayla. "O geceyi çok iyi hatırlıyorum. Simsiyah bir elbise giymiştin, boynunda kırmızı bir fular vardı."

"Kırmızı değil, turuncu," diye düzeltti Ayşe. "Oh be," diye ekledi şakayla karışık. "Sonunda bir şeyi de yanlış hatırladın."

"Senin turuncu fular loş ışıkta kırmızı görünmüş gözüme," diye mırıldandı Rafo. Sanki kendi kendine açıklıyor gibiydi.

Ayşe dostça dokundu Rafo'nun eline, "Boş ver ya!" dedi kalender bir sesle. "Ha kırmızı, ha turuncu, ne fark eder? Kaç erkek senin kadar ayrıntılara dikkat eder ki?"

Bunu söyler söylemez de baltayı taşa vurduğunu anladı. Belki de Rafo erkek olarak tanımlanmaktan rahatsızlık duyuyordu. Ama Rafo hiçbir alınganlık belirtisi göstermedi. Barmenin aklı hâlâ fuların rengindeydi.

"Diyorum sana, ışık beni yanıltmasaydı fularının gerçek rengini söylerdim."

"Neyse, zaten kırmızıya yakın bir turuncuydu," diyerek işi tatlıya bağladıktan sonra hikâyesine döndü Ayşe. "Evet, ertesi gece bara geldim. Hem de hatırlayacağın gibi tek başıma. Çünkü o geceyarısı mucizeye benzer bir gelişme oldu. Bardan ayrıldıktan sonra Nesrin'i evine götürmesi için bir taksiye bindirdim. Ben de Cihangir'deki dairemin yolunu tuttum. Neden bilmem, içimden yürümek gelmişti. Ama ne yalan söyleyeyim, yol boyunca Stefan'ın teklifini düşündüm. Gitmem, olur biter, diyordum fakat her seferinde yeniden onun teklifini düşünürken buluyordum kendimi. Eve yeni girmiştim ki cep telefonum çalmaya başladı. Arayan Nesrin'di. Sesi sevinç içindeydi. Ayrıldığı sevgilisi onu aramış, doğum gününü kutlamıştı. Dahası, görüşmek istediğini söylemiş, bizimkini ertesi gece yemeğe davet etmişti. Nesrin bir anda unutmuştu Stefan'ı.

'Peki, bar ne olacak? Trompetçiye yarın gelirim, dedin,' diyerek anımsattım.

'Kızım sen sahiden de salaksın,' diye çıkıştı bana. 'Herif beni değil, seni istiyor. Ayıp olmasın diye beni de çağırdı. Asıl davet edilen sensin. Anlamadın mı hâlâ?'

Anlamıştım anlamasına da, arkadaşımı kırmamak için aptal rolü oynamayı sürdürüyordum. Ama sevgilisine yeniden kavuşan Nesrin'in kırılmak gibi bir derdi kalmamıştı. Şimdi ben ne yapacaktım? Nesrin'e göre ne yapacağım belliydi. Süslenip püslenip yarın gece o bara gitmeliydim. Sonrası... Sonrasını zaman gösterecekti. Kendisi olsa böyle bir fırsatı asla kaçırmazmış. Ben ortalıkta kaçırılmayacak bir fırsat filan görmüyordum..." Bakışları Rafo'nun gözlerini aradı, bulunca da, "Ama haklısın," dedi. "Stefan'ın beni benzettiği kadını çok merak ediyordum. Belki o kadını değil de, Stefan'ın

hikâyesini... Her neyse... Zaten ikisi de aynı kapıya çıkar."

Rafo, onu sinirlendiren çokbilmiş hale bürünüp, "Sanmam, ikisi aynı kapıya çıkmaz," demeseydi Ayşe anlatmayı sürdürecekti. Ama Rafo bir ilişki uzmanıymış gibi kendinden emin bir tavırla, "Eğer Stefan, seni o kadına benzettiği için yanına gelmeseydi, sevdiği kadını arayan Stefan'ın gözlerindeki heyecanı, kederi görmemiş olsaydın, Stefan'ın hikâyesini merak etmezdin," deyince Ayşe öfkelenmeye başladı. Barmen durumdan habersiz, ısrarla konuşmasına devam etti.

"Sen demedin mi kızıl saçlılardan hoşlanmam diye? O kadın senin Stefan'ı düşünmene, merak etmene yol açtı. Belki de bir şekilde o kadınla özdeşleştin. Ya da o kadın olmayı istedin."

Bu sözler Ayşe için bardağı taşıran son damlaydı. O kadınla kıyaslanmak, bütün cinleri tepesine toplamaya yetmişti.

"İşte şimdi saçmaladın... Neden o kadın olmak isteyeyim ki?"

Normalde Rafo karşısındakinin durumunu çabuk fark ederdi ama o da kendini tartışmanın heyecanına kaptırmıştı, hiç duraksamadan yapıştırdı yanıtı:

"Onun kadar çok sevilmek için tabii. Stefan'ın tutkusu seni de etkiledi. Birinin senin için de aynı duyguları hissetmesini istedin..."

"Hiç de değil," diye çıkıştı Ayşe. "Sadece merak ettim. Hepsi bu."

Rafo, genç kadının öfkelenmeye başladığını şimdi fark etmişti.

"Tamam tamam Ayşecim, öyle olsun," diyerek alttan almaya çalıştı...

Ama artık ok yaydan çıkmıştı, Ayşe öyle kolay kolay yatışacağa benzemiyordu.

"Öyle olsun değil, öyle," diye meydan okudu.

"Tamam tamam öyle... Kızına hemen canım. Ben sadece tahminde bulundum."

"Yanlış, yanlış tahminde bulundun."

Ödünsüz, anlayışsız, adeta kavga eder gibi konuşuyordu Ayşe. Belki de aylardır içinde biriktirdiği, kimseye açamadığı öfke sonunda patlamış, hiç hak etmediği halde bunun bedelini de zavallı Rafo ödemek zorunda kalmıştı.

"Peki, yanlış tahminde bulundum, özür dilerim..." dedi Rafo. "Bak cidden, özür diliyorum..."

Dudaklarına masum bir gülümseyiş yerleştirip şirin görünmeye çalıştı. "Evet, nerede kalmıştık, sen sadece merak ettiğini söylüyordun."

Ayşe adamdan bakışlarını kaçırdı, gözleri barın en karanlık köşesine takılmıştı.

"Neden burada oturmuş seninle konuşuyorum ki?" diye homurdandı. Kalkmaya hazırlanıyormuş gibi bedeni gerginleşmişti. "Sen kimsin ki, sana bunları anlatıyorum."

Rafo incinmişti, ezik bir ifade belirdi bakışlarında. Karşılık vermedi. Sadece baktı. Ama bu bakışlar Ayşe'nin gerginliğini artırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Yok," dedi çantasına uzanarak, "ben gidiyorum."

Ayşe'nin çantaya uzanan elini yakaladı Rafo usulca...

"Çok özür dilerim, ne olur gitme. Seni kırmak istemedim. İnan bana, seni kırmak istemedim."

Ayşe elini çekti ama kalkmak için de acele etmedi. Rafo'ya çok kızmış olmasına rağmen, içinde, derinlerde bir yerlerde yaşadıklarını anlatma isteği bir kalp gibi hâlâ heyecanla atmayı sürdürüyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Rafo. "Lütfen kal. Affedersin, benim konuşmam böyle. Biraz sivri dilliyim işte."

"O zaman diline dikkat et." Açıkça adamı azarlamaya başlamıştı. "İnsanların duygularına özen göster."

"Söz, bundan sonra seni kıracak tek bir kelime bile çıkmayacak ağzımdan."

Ayşe güvensiz gözlerle bakıyordu.

"Valla... Artık abuk sabuk sorularla canını sıkmayacağım..."

"Anlamıyorum," diye azarladı Ayşe, "bir an dostummuş gibi davranıyorsun, ama fırsatını bulur bulmaz iğneliyorsun."

"Ne desen haklısın ama..."

Ayşe'nin onun açıklamalarını dinlemeye hiç niyeti yoktu.

"Bana karşı iyi olmak zorunda değilsin Rafo," diyerek çemkirdi Rafo'ya. "Nasıl düşünüyorsan öyle davran."

"Öyle davranıyorum zaten... Bak valla artık dikkat edeceğim."

Ayşe ikna olmuşa benzemiyordu ama bir daha çantasına uzanmadı. Bundan cesaret alan Rafo, "Evet, Stefan'ı düşün-

meye başladığını söylemiştin..." diyerek yılışık bir gülümsemeyle genç kadını hikâyesini anlatmaya davet etti.

Ayşe gülümsemedi ama hikâyesine kaldığı yerden devam etti; önce tutuk tutuk, sonra öyküsüne kendi de kapılarak.

"Stefan'ı düşünmüyordum, belki sadece olanları merak ediyordum. Stefan'ın başından geçenleri, yaşadıklarını... O kadın kimdi? Stefan neden onu arıyordu? Bir aşk meselesi olduğu belliydi ama bu nasıl bir hikâyeydi?"

Derin bir soluk aldı. Kötü bir gerçeği kabul etmiş gibiydi.

"Evet," dedi, "itiraf etmek gerekirse, Stefan'ın gözlerindeki keder, belki buna acı demek daha doğru olur, beni etkilemişti. Yine de ertesi gece bara gitme kararı almak kolay olmadı. Daha doğrusu, bara gitme kararı hiç almadım. Ertesi sabah, Stefan'ı da, davetini de düşünmemeye çalışarak işe gittim. Sakin günlerden biriydi, birkaç müşteri geldi, alıcı değillerdi. Satılık eşyalara dokunup, fiyatını sorup, sonra çekip giden takımından. Öğleden sonra Nesrin aradı. Neye karar verdiğimi soruyordu.

'Gitmeyeceğim,' dedim.

Bu kez üstelemedi. Sadece, 'Önemli bir fırsatı kaçırıyorsun,' demekle yetindi. Onun telefonunu kapadıktan sonra İlhan'ı aramak geçti içimden."

"İlhan? O da kim?" diye sordu Rafo.

"Anlattım ya, çıktığım adam. Çok iyi bir mimar demiştim."

Barmen hâlâ çıkaramamıştı. Ayşe bu fırsatı kaçırmadı.

"Hani çok kuvvetliydi belleğin..." diye soktu lafı.

Rafo aldırmadı, sakince açıkladı:

"Biriyle tartışınca, yani kriz anlarında kafayı toplamakta zorluk çekiyorum, ama İlhan'ı hatırladım. Şu çok iyi anlaştığınız, makul çocuk."

"Makul çocuk," diye yineledi Ayşe...

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Yok yok," diye gülümsedi Ayşe, "sevdim bu tanımı. Makul çocuk ha... Evet, İlhan'ı, senin deyiminle makul çocuğu arayayım diye geçirdim içimden. Böylece dün geceden beri kafamı kurcalayan Stefan'dan ve onun meşhur davetinden tümüyle kurtulabilecektim."

"Çivi çiviyi söker," diye mırıldandı Rafo.

"Ben de aynen öyle düşündüm. Çivi çiviyi söker. Ama bu işler biraz da şansa bağlı. İlhan İstanbul'da değildi. Bir konağın iç restorasyonu için Safranbolu'ya gitmişti, iki gün sonra dönecekti."

Rafo güya konuşmamaya söz vermişti ama kendini tutamadı.

"Kusura bakma yine konuşmanı böleceğim... Yani İlhan İstanbul'da olsaydı bu iş olmayacak mıydı?"

"En azından o gece bara gitmezdim..."

Rafo kuşkuyla çenesini kaşıdı ama Ayşe'yi kızdırmaktan korktuğu için sesini çıkarmadı.

"İlhan'la buluşamayacağımı anladıktan sonra bile bara gitmeyeceğimi düşünüyordum."

Barmenin gözlerindeki kuşkulu ifadenin kaybolmadığını gören Ayşe, "Tamam," diye düzeltti, "belki de kendimi kandırıyordum. Belki de bara gitmeye karar vermiştim de engel olacak birini bulmaya çalışıyordum. Ama en yakın arkadaşım Nesrin sevdiği adamla buluşacaktı, İlhan ise kilometrelerce uzaktaydı. Olsun, diyordum kendime, akşam olunca evime erkenden gider, kendime enfes bir makarna yapar, yanına da şöyle ılık bir kırmızı şarap açar, keyfime bakarım. Yaptım da; dükkânı her zamankinden erken kapattım. Balık Pazarı'na uğrayıp makarna için sos malzemesi aldım. Eve gidince Puccini'nin *Madama Butterfly*'ını CD çalara yerleştirip mutfağa geçtim. Keyfim yerine gelmişti. Makarnanın suyunu ateşe koyup sosunu hazırladıktan sonra sanki çok değerli bir misafirim gelmiş gibi en güzel örtüyle kapladım masamı. En kaliteli tabaklarımla kristal kadehimi çıkardım, masanın ortasına bir de mum yaktım. Mutlu olduğumu düşünüyordum, kendimi mutlu hissetmek istiyordum. Zaten ben yemek yaparken hep mutlu olurum."

Rafo'nun gözlerinde hayranlık parıltıları belirmeye başlamıştı.

"Ünümü sen de duymuşsun," dedi Ayşe. "En güzel yaptığım yemek makarnadır. Ama yemeğin güzel olması aşçının ustalığı kadar, işlerin rast gitmesine de bağlıdır. Ocağın ısısından makarnanın kalitesine, sosun acısından yağın kıvamına kadar, lezzeti oluşturan ne varsa, onların uyumu gereklidir. Aşçı bu mükemmel uyumu sağlamaya çalışır. Ancak bazen

işler aşçının kontrolünden çıkar. Kendi yazgısını yazan insanlar gibi yemek de kendi lezzetini belirler. O akşam şanssız günümde olmalıyım ki, makarna berbat olmuştu. Ne sosun kıvamı tutmuştu, ne makarna istediğim kadar sert olmuştu. Tabağımda sanki makarna yerine salçayla karıştırılmış bir pelte duruyordu."

"Çünkü kafan karışıktı," diye yine burnunu soktu Rafo. "Laf aramızda, yemek yapmayı ben de çok severim. Aşçılığın ne kadar zor bir meslek olduğunu çok iyi bilirim. Yemek yaparken kafan başka yerde olursa, omlet pişirsen bile lezzetli bü şey çıkmaz ortaya. İyi yemek, aklını da, yüreğini de işe katmanı ister."

"Tamamen öyle..." diye onayladı Ayşe. "Ne kadar unutmaya çalışsam da Stefan aklımdaydı. Ama bu gerçekle yüzleşmek istemiyordum. Çıkıp dışarıda yer, eve dönerim, dedim. Oysa dışarı çıktığımda, yolumun mutlaka bu bara düşeceğini hissediyordum. Bu nedenle olsa gerek, o siyah elbiseyi giydim, o turuncu fuları taktım."

"Çok da yakışmıştı sana." Tıpkı bir kadın gibi imrenerek mırıldanmıştı Rafo. "Bilinmez bir dünyadan gelen, gizemli bir kadın gibi görünüyordun."

Bir kahkaha döküldü Ayşe'nin dudaklarından.

"Abarttın ama Rafo."

"Yoo, hiç abartmıyorum. Bardaki bütün erkekler dönüp sana bakmıştı içeri girdiğinde. Tabii Stefan da."

"Gönlümü almak için böyle söylüyorsun."

"Hiç de değil. Daha ilk akşamdan gözlerini kapıya dikmiş, birini beklerken gördüm onu. Ancak sen içeri girdiğinde trompetiyle uğraşıyordu. Yanındaki arkadaşlarından biri -sanırım kontrbasçı Kerim- dürtükledi onu. Stefan seni gördü ve öylece kaldı."

"Yine öteki kadına benzetmiştir beni..."

"Haksızlık ediyorsun, o gece hep seninle ilgilendi adamcağız."

Ayşe bir an dalgınlaştı ama kendini bırakmadı.

"Herhalde aradığı kadının bir yakını olabileceğime inanıyordu hâlâ."

"Sanmam, hem o gece ne düşündüğünü sana söylemiş olması lazım. O kadar zaman birlikte yaşadınız. Anlatmadı mı?"

"Anlattı anlatmasına da hep bölük pörçük... Hep benden bir şeyler sakladı. Sonunda gerçeği açıklarken bile yüreğini tümüyle açmadı. Hep bir uzaklık, hep bir uçurum kaldı aramızda..."

Rafo'nun ela gözleri koyulaştı.

"Çok acı çekmiş olmalısın..."

Ayşe sanki önemli bir açıklama yapacakmış gibi heveslendi, ancak vazgeçti. Kafasındaki düşünceyi kovarak, "Evden çıktığımı anlatıyordum," dedi. "Çıktım, Beyoğlu'nda Zencefil diye bir restoran var."

"Bilmez miyim?" diye tamamladı Rafo. "Enfes yemekler yapıyorlar."

"Oraya gittim, yapmayı beceremediğim makarnanın en lezzetlisini orada yedim. Şarap da fena değildi. Makarnamı yerken arkadaşlarla karşılaştım. Manhattan Bar'a gidiyorlarmış, konser varmış, beni de davet ettiler. Yorgun olduğumu, eve gidip uyuyacağımı söyledim. Buna kendim de inanıyordum, oysa içimde eve gitmeyeceğimi söyleyen bir ses vardı. O sese kulak asmadım. Kahvemi içip yürümeye başladım. İstiklal'e ulaşıp, çalkalanmakta olan insan kalabalığını görünce duraksadım. Eve gideceksem sola, buraya geleceksem sağa dönmeliydim. Bu kadar kolay karar verişime kendim de şaşarak sağa döndüm. Dün geceden beri kendime verdiğim sözlerden bu kadar kolay dönmüş olmama aldırmadan arsızca bara yürüdüm."

"Aslında bara girdiğinde o kadar da rahat görünmüyordun," dedi Rafo. O geceyi yaşıyormuş gibi gözlerine bir canlılık gelmişti. "Adım atışından çevreyi süzüşüne kadar bütün bedenine sinmiş bir tedirginlik vardı. Öte yandan, kendine duyduğun güvenle dik durmaya çalışıyordun."

Ayşe bir kez daha şaşırmaktan kendini alamadı.

"Ne kadar dikkatle izlemişsin beni!"

"Çünkü sen bir yabancıydın... Hem de ilginç bir yabancı."

Ayşe'nin gözlerini keder bürüdü.

"İlginç olup olmadığımı bilmiyorum ama yabancı olduğum doğru."

Sesi, kötü yazgısını kabul etmiş birinin uysallığı içindeydi.

"Evet, ben bir yabancıydım. Hep de yabancı olarak kaldım. Stefan benimle ilgilenmeye başladıktan sonra bile ya-

bancılıktan kurtulamadım. Çünkü hiçbir zaman aranıza tam olarak kabul edilmedim."

"Öyle söyleme... İşte oturup konuşuyoruz ya."

Acı acı güldü Ayşe.

"Tıpkı bir yabancıyla konuşur gibi. Hiç tanımadığın birinin başına da kötü bir iş gelse, senin gibi birileri çıkıp onunla konuşmayı dener. Çoğunlukla da yardım için değil, meraklarını gidermek için..."

Rafo alınır gibi oldu.

"Benim öyle olmadığımı biliyorsun..." dedi kırılmış bir sesle. Ayşe umursamadı.

"Gerçekten mi?"

İçtenlikle yanıtladı Rafo.

"Gerçekten... Elimden gelirse sana yardım etmek..."

Ayşe kararlı bir tavırla kesti adamın sözünü.

"Bana yardım etmek istediğini filan sanmıyorum. Sen Stefan'a ne olduğunu öğrenmek istiyorsun. Beni değil, Stefan'ı önemsiyorsun. Stefan olmasaydı beni merak etmezdin bile. Tıpkı bana benzeyen o kadın olmasa, benim Stefan'ı merak etmeyeceğim gibi..."

"Bunu ben söylediğimde kabul etmemiştin ama," dedi Rafo. Ayşe'nin nezaketten uzak konuşması onu da gerginleştirmişti.

"Doğru, etmemiştim. Öyle pat diye söylenince gerçeği kabullenmek zor oluyor. Neyse, konumuz bu değil... Zaten ben de senden yardım istemiyorum. Yaşadıklarımı anlatıyorum, çünkü içimden öyle geliyor. Tamam, kabul ediyorum, anlatmamı sen istedin. Sen başlattın, bana kalsa konuşmazdım ama şimdi fark ediyorum ki, anlatmak hoşuma gidiyor. Hoşa gitmek de değil, sanki geçmişi yeniden yaşar gibi oluyorum. Bu iyi bir şey mi, bilmiyorum. Sadece anlatmak istiyorum. Bana iyilik meleğiymişsin gibi davranmana gerek yok. Merak ettiklerini anlatacağım zaten."

"Haksızlık ediyorsun... İnanmayabilirsin ama seni gerçekten de sevdim."

"Hiç tanımadığın birini nasıl seversin?" diye çıkıştı Ayşe.

"Seni hiç tanımadığım doğru değil."

"Ne yani, hakkımda araştırma mı yaptırdın?"

"Tabii ki hayır. Ama gözümün önündeydiniz. Ayrıntılardan haberim olmasa da, bu serüvende kaybeden kişinin sen olduğunu biliyordum. Ben her zaman kendimi kaybeden tarafa yakın hissetmişimdir."

"Yani ta başından beri beni izlerken, en küçük bir hareketimi bile kaçırmazken, bunda Stefan'a duyduğun..." Sevginin diyecekti, bu sözcüğü yakıştıramadı. "Bunda Stefana'a duyduğun ilginin" diye sürdürdü, "etkisi olmadı?.."

Rafo bakışlarını kaçırdı, içkisinden bir yudum aldıktan sonra yanıtladı.

"Haklısın, Stefan'dan hoşlanıyordum. Daha önce de söyledim, bu duygunun ne olduğunu ben de çözebilmiş değilim. Aslında seninle ortak yanlarımız da var. Ben de senin gibi, kızıl saçlı erkeklerden pek hoşlanmam. Beni Stefan'a çeken, aradığı o meçhul kadın da değildi. Mutluluğu bir an için bulup sonra sonsuza kadar yitirmiş olan ruhuydu... Onun şaşkın, üzgün ve hep bir arayış içinde olan haliydi... Onu bir sevgiliden çok bir arkadaş, belki bir erkek kardeş gibi görüyordum..."

Ayşe'nin kara gözlerindeki öfke bulutları tümüyle geçmese de hafifçe dağılmaya başlamıştı. Bunu fark eden Rafo iyice cesaretlendi. Sesine belli belirsiz bir sitem bile kattı.

"İnsanların çoğu benim gibilerin erkek vücuduna vurgun seks makineleri olduğunu düşünür. Yanlış, biz de sizler gibiyiz. Yalnızca bedenden oluşmuyoruz, bizim de ruhumuz var. Sen nasıl ki her önüne gelenle ilişki kurmuyorsan, ben de önüme çıkan her erkeği yatağa atmaya çalışmıyorum. Onun için neler hissettiğimi tam olarak çözemedim ama Stefan'ı sadece yatağa gidilecek bir erkek gibi görmediğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Evet, onu merak ettiğim doğru, çünkü birdenbire ortadan kayboldu. Hiç kimseyle vedalaşmadı bile. Sadece patrona telefon edip, işten ayrıldığını söylemiş. Seninle konuşmuş olmasa, başına kötü bir iş geldiğinden bile kuşkulanabilirim."

"Kötü bir iş mi?" diye durdurdu Rafo'yu Ayşe. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerinin derinliklerinde tedirgin parıltılar belirmişti. "Yani biliyorsun, burası Beyoğlu, hırsızı, katili..."

"Katili mi?" dedi Ayşe. Aklı, uğursuz, lanetli, kötü bir olasılığa takılmış gibiydi; bakışları Rafo'yu delip geçmişti.

"Yok mu?" diye sordu Rafo. "Her gün kaç cinayet işleniyor burada."

Ayşe'nin tedirginliği artarak sürüyordu, açıkça sordu:

"Bildiğin bir şey mi var, yoksa..."

"Bildiğim bir şey yok! Dur, hemen kötü şeyler getirme aklına. Hem Stefan'ı kim öldürmek isteyebilir ki?"

Saptamasından emin olamamıştı, Ayşe'ye ısrarla baktı...

"Öyle değil mi?"

Ayşe konuşmak istemiyordu, bakışlarını kaçırdı.

"Herhalde öyledir..."

Yanıtı doyurucu bulmayan Rafo üsteledi.

"Giderken seninle açıkça konuştu, değil mi?"

Ayşe yine Rafo'nun yüzüne bakmadan yanıtladı.

"Hayır konuşmadı." Az önceki heyecanı yeniden umursamazlığa bırakmıştı yerini. "Sadece bir mektup bıraktı..."

"Mektup... Ama olanı biteni anlatıyordu..."

Stefan'ın bıraktığı mektubu yeniden okur gibi oldu Ayşe.

"Topu topu beş satırlık bir mektuptu," dedi. "Ancak olanı biteni daha önce anlattığı için o beş satır yeterliydi."

Genç kadının duraksadığını fark eden Rafo, "Ama sen ikna olmadın," dedi.

"Niye böyle düşünüyorsun?"

"İkna olsaydın, onu aramayı sürdürmezdin..."

"Ben onu mu arıyorum?"

"Aramıyor olsan burada işin ne?"

"Özlediğim için geliyor olamaz mıyım? Anıları daha iyi hatırlayabilmek için..."

"Sanmıyorum, sen hâlâ umudunu yitirmedin. Bir gün onu bu barda bulacağını düşünüyorsun."

"Neden burada bulacağımı düşüneyim? Gelecek olursa evimi biliyor... Hem... hem ben onu burada kaybetmedim ki?"

"Ama burada buldun... İnsanoğlu öyledir. Olayların yineleneceğini sanır. Onu burada bulduğun için bir gün yine buradan hayatına gireceğini düşünüyorsun. Düşünüyorsun değil de, öyle hissediyorsun, öyle olmasını istiyorsun."

Deminden beri Rafo'nun yorumlarını sakin bir tavırla dinleyen Ayşe'nin sonunda biçimli kaşları çatıldı.

"Benim ne düşündüğümü, ne hissettiğimi nasıl bilebilirsin?"

Genç kadının yeniden öfkeleneceğinden korkan Rafo yumuşar gibi oldu.

"Kesin olarak bilemem tabii... Benimkisi sadece tahmin. Ama tahminlerimde pek yanılmam."

Bu defa kızmadı Ayşe, "Öyle olsun," demekle yetindi. "Evet, nerede kalmıştık? Tamam, bara ikinci gelişimi anlatıyordum. Senin de fark ettiğin gibi, Stefan o gece beni ayakta karşıladı. Gece boyunca da sürekli sorular sordu. Açıkça söylemese de, aradığı kadınla bir yakınlığım olup olmadığını anlamaya çalışıyordu."

"Peki sen, o kadının kim olduğunu sormadın mı?"

"Sormadım. Aslına bakarsan, sorsaydım hiç de tuhaf kaçmazdı. Çünkü bir anlamda bizi tanıştıran o tuhaf kadındı, yine de sormadım. Sormayı istemediğimden değil, bunu kendime yediremediğimden."

Uygun anın geldiğini düşünen Rafo, konuşmaya başladıklarından beri tekrarladığı tezi bir kez daha gündeme getirdi:

"Yani o kadınla aranızda bir mücadele başlamıştı."

Kısa bir suskunluk oldu. Elle tutulacak kadar belirgin bir sessizlik.

"Buna mücadele demek doğru mu, bilmiyorum," diye açıkladı Ayşe. Kendi kendine konuşur gibiydi: Usulca ve içten. "Evet, hiç görmediğim, belki de hayatım boyunca hiç görmeyeceğim o kadınla aramda bir çekişme, bir gerilim başlamıştı. Tabii kadının haberi yoktu bundan, belki de hiç olmayacaktı. Tek kişilik bir şeydi bu. Bir hayalet gibi her zaman Stefan'la arama giren o kadına karşı yürüttüğüm tek kişilik bir mücadele..."

Sustu, parmakları önündeki kadehin kenarında gezindi. Ayşe'nin sözlerini tamamlamadığını hisseden Rafo da lafa karışmıyor, içkisini içtikten sonra sürdürecek diye düşünüyordu. Ayşe içkisini içmeden başladı konuşmaya.

"O gece kendimi tutmayı başardım. Kadını çıldırasıya merak etmeme rağmen tek bir soru bile sormadım. Stefan ise o gece hakkımda epeyce bilgi edindi. Ancak o da mutlu sayılmazdı, çünkü tanımak istediği kadın ben değildim, ötekiydi. Benden öğrendiklerinin o kadınla alakası yoktu. Çünkü o kadın, benim ne bir yakınım ne de akrabamdı. Stefan bunu fark ettiğinde, bana olan ilgisi bitecek diye düşündüm. Böyle

olursa üzüleceğimi hissettim. Öte yandan, sağduyum, keşke öyle olsa, diyordu. Böylece hiç bulaşmadan, belanın yanından geçmiş olurdum."

Rafo sessizce gülmeye başlamıştı.

"Neden gülüyorsun?"

"Kusura bakma! Biliyorum, komik değil aslında. Aynı duyguları ben de yaşadım... İnsan kendini nasıl çaresiz, nasıl kararsız hissediyor, o aklıma geldi de..."

Ayşe imrenerek baktı barmene.

"Keşke senin yerinde olabilsem... Uzaktan bakabilsem olan bitene... Ben gülüp geçemiyorum..."

Gülmeyi kesti Rafo, içten, merhamet dolu, şefkat dolu bir anlam belirdi gözlerinde.

"Biliyorum... Biliyorum yara çok taze, ama geçecek..."

Sessiz kalmıştı Ayşe, sadece, "geçer mi," dercesine baktı; inanmadığı halde inanmak istiyormuş gibi...

Uzanıp Ayşe'nin koluna dostça dokundu Rafo.

"Geçecek, her şey geçer, hepsi geçer. Hatta sonra, çok sonra anılar hükmünü yitirdikten, onu iyice unuttuktan, içindeki acının yerini kocaman bir boşluk aldıktan, keşke geçmeseydi dedikten sonra, keşke acısını bir hastalık gibi yüreğimde taşısaydım, desen bile geçer. Zaman insanla oynamayı seven, hem zalim hem de merhametli bir tanrıdır. Ona karşı çıkamazsın, yapman gereken beklemek. Onun, derin bir unutuşla bizi rahatlatacak örtüsünü üzerimize örtmesini beklemek..."

"Ne güzel konuştun be Rafo..." dedi Ayşe. Hayranlığını gizlemeye gerek duymamıştı. "Şair olacak adammışsın..."

İşi şakaya vurdu Rafo.

"Aşk olsun Ayşe, bu tür konuşmalar yaptığımda herkes beni filozofa benzetir, sen tuttun şair yaptın."

Ayşe açıklama gereği duydu.

"Bence şairler, ama gerçek şairler, filozoflardan daha büyüktür, o yüzden..."

"Şaka şaka, Ayşecim... İçimden gelenleri söylüyorum. Biraz da duyduklarımı. Biliyorsun, buraya yazarı, ressamı, felsefecisi gelir. Bazen de yalnız gelirler, işte o zaman bir iki kadeh de devirince, çeneleri açılır. Gerçi onlar konuşmasa da ben kışkırtırım ya... Görüyorsun işte, konuşmadan duramıyorum. Onlar da başlarlar atıp tutmaya... Şu romancı şöyle

demiş, bu felsefeci böyle demiş. Senin anlayacağın, söylediklerimin çoğunu onlardan öğrendim..."

"Başkalarından öğrenmiş olman doğru olmadıkları anlamına gelmez. Bence sen bu sözleri onlardan değil, yaşadıklarından öğrendin. Onlar sadece açıklamasını yaptılar."

"Öyle diyorsan... Ama, bak, hikâye yine yarıda kaldı."

"Ben şikâyetçi değilim," dedi Ayşe. "Senin düşüncelerini öğrenmek hoşuma gidiyor."

"Az önce kızıyordun ama..."

"Çünkü bazen sınırı aşıyorsun..." Karşısında bir yakını varmış gibi bağışlayan bir tavırla başını salladı. "Yine de seninle konuşmak güzel..."

Ayşe'nin söyledikleri aslında Rafo'nun çok hoşuna gitmişti ama sanki barda onlardan başka birileri var da, duymalarından çekiniyormuş gibi fısıldayarak, "Öyle deme..." dedi. "Benim çenem bir düşerse konuşmaya fırsat bulamazsın."

"Sanmam, Stefan'ı o kadar merak ediyorsun ki, gerekirse hiç sesini çıkarmadan saatlerce beni dinleyebilirsin."

"O kadar emin olma..." Ciddileşmişti. Ela gözlerinde dalgın bir anlam belirdi. "Ama gerçekten de merak ediyorum..."

Rafo'nun Stefan'la ilgili itirafları artık Ayşe'nin canını sıkmıyordu. Hiç beklemediği anda kazandığı bu yeni arkadaşın sözlerini ilgiyle dinliyordu.

"Evet, Stefan'ın öteki kadınla bir bağlantın olup olmadığını öğrenmeye çalıştığını anlatıyordun."

"Öyle yapıyordu," dedi Ayşe. "Kaba bir davranıştı ama gözlerindeki keder, sesindeki umut, bir noktaya kadar onu anlayışla karşılamamı sağlıyordu. Asıl şaşırdığım konu ise gece boyunca benden aldığı yanıtlardan aradığı kadınla hiçbir bağlantım, hiçbir yakınlığım olmadığını anlamasına rağmen hâlâ benimle ilgilenmeyi sürdürmesiydi. Bu, benim gözümde onu daha ilginç kılıyor, daha çok merak etmemi sağlıyordu. Yoksa artık sadece benimle mi ilgilenmeye başlamıştı?.. Ama böyle düşünmek tehlikeliydi, beni zayıf düşürüyordu. Hayallere kapılınama neden oluyordu. O yüzden hemen kovdum bu düşünceleri kafamdan. Hayır, o benim değil, hâlâ öteki kadının peşinde diye düşündüm."

"Mantıklı düşünmüşsün," diyerek destekledi Rafo. "Stefan belki hâlâ gerçeği kendisinden gizlediğini düşünüyordu.

Belki aradığı kadınla bir bağlantın olduğuna inanıyordu. Bir nedenle bunu ona söylemekten çekindiğini sanıyordu."

"Ben de tam olarak böyle düşündüm. Hatta zaman zaman azalsa da bütün ilişkimiz boyunca bu duyguyu taşıdım."

"Kötü olmalı."

"Kötüydü, ama bilirsin, aşkı aşk yapan da budur."

Rafo anlamıştı ama emin olmasa gerek, yine de sorma gereği hissetti.

"Hangi duygu?"

"Hangi duygu olacak, o derin düş kırıklığı. Sen onu deli gibi severken onun seni umursamaması... Ya da yasak savma kabilinden umursuyormuş gibi görünmesi. Hani istemiyorum ama yan cebime koy durumu. Sen onun üzerine titrerken, onun bahanelerle senden uzak durması. Senin sevgi dolu ataklarına içtenlikle karşılık verecek yerde, sudan bahanelerle geçiştirmesi. Ama ilişkiyi ayakta tutan da bu karşıtlık değil mi?"

Sanki söz konusu olan Ayşe değil de kendisiymiş gibi onayladı Rafo.

"Aynen öyle... Acılar, sancılar, kıskançlıklar, kendini yemeler, boş umutlar, boş hayaller... İşte aşk tam olarak bu. Artık bunu kavradım. Benim anlayamadığım, böyle olduğunu bile bile bu yutturmacaya, aldatmacaya inanmamız. Bu tuhaf kandırmacanın içinde yer almak için yanıp tutuşmamız."

"İnsan yeryüzündeki yaratıkların en aptalıdır, dememiş miydi bir düşünür?"

Rafo anımsamaya çalıştı ama çıkaramadı.

"Demiş miydi?"

"Dememişse bile, işte ben demiş oldum."

"Filozof Ayşe Hanım..."

"Ee, sen filozof oluyorsun da ben niye olmayayım?"

"Ol tabii..." Duraksadı Rafo. Sözcüklerini tartar gibi ağır ağır konuşmaya başlamıştı. "Yine de aşka haksızlık etmeyelim. Acı vermesi kadar mutluluğu da var. Keder kadar sevinç de veriyor. O kadar da kötü değil."

"Aşk hep kötü değil canım. Arada sırada mutluluk kırıntıları atıyor önümüze."

"O kırıntıları küçümseme... Güzel bir an için bütün yaşamını feda edecek ne insanlar var dünyada. Üstelik çok da

haksız sayılmazlar, insan âşık olunca yeniden doğmuş gibi oluyor. Sevdiğimiz insanın bir bakışı, bir dokunuşu, seslenişi aklımızı başımızdan almaya yetiyor. Nedenini, nasılını bilmiyorum, ama bu olağanüstü bir mutluluk."

"Olağanüstü, evet, yine de insanların mutluluğu aradıkları için âşık olduklarını sanmıyorum. Aşk, bana imkânsıza ulaşma çabasıymış gibi geliyor. Erişilmez olana dokunmak için imkânsızlıklar içinde debelenip durmak..."

"İmkânsıza ulaşmak mı?"

"Belki duymuşsundur. Yunan mitolojisinde Androginos adlı bir varlık vardır..."

"Yoo, ilk kez duyuyorum... Dedim ya, ben o kadar kültürlü bir adam değilim. Müşteriler ne anlattıysa o..."

"Neyse, bu başka bir tartışma konusu... İşte bu Androginos bir tür insanmış. Dört kollu, dört ayaklı, iki başlı olarak yaratılmış, hem dişi hem erkek olan, her bakımdan kendi kendine yeten bir insan...

Gel gör ki, bu mükemmel yaratığı tanrılar kıskanmışlar. Kıldan ince bir testereyle dişi ile erkeği birbirinden ayırmışlar. Tanrılar onları ayırınca, dişi ile erkek ömürleri boyunca birbirlerini aramaya başlamışlar. İşte onların buluştukları an aşk çıkarmış ortaya..."

Rafo etkilenmişti.

"Ne kadar güzel tarif ediyor aşkı..."

"Güzel, üstelik romantik de ama çok saçma. Çünkü insan hiçbir zaman öyle bir yaratık olmadı. Olmadığı için de aşk, imkânsızı aramaktan başka bir şey değil. Olmayacak bir düşün gerçekleşmesini hayal etmek..."

"Ama sen o düşü gerçekleştirdin."

"Gerçekleştirdim mi?"

Sahiden öyle mi dercesine baktı Ayşe. Rafo yanıtlamayınca kendisi açıklamaya çalıştı, belki de anlamaya...

"Düşümü gerçekleştirdiğimden de emin değilim. Böyle bir düşüm var mıydı, yok muydu, ondan bile emin değilim. Kafam çok karışık. Daha da kötüsü, eskiden Stefan'ı düşündüğümde güzel, iyi, masumiyetle ilgili duygular uyanırdı içimde. Coşkuyla, heyecanla, umutla dolardım. Şimdi büyük bir öfke var. Bazen insanlıktan çıktığımı hissediyorum. Düşündüklerim beni korkutuyor. Gel gör ki düşünmeden

de edemiyorum." Ellerini çaresizlik içinde iki yana açtı. "Olmuyor, beceremiyorum." Gülmeye başladı. "Bir de oturmuş aşkın saçma olduğunu anlatıyorum. Ben de en az aşk kadar saçmayım. Diyeceksin ki seni aşk saçma biri haline getirdi. Doğru ama ben de direnemedim. Asıl tutarsızlık bende. İnsan aptalca, anlamsız bulduğu bir tutkunun peşinden gider mi? Bak gidiyorum işte. Hâlâ onu arıyorum... Kafam karışık, canım yana yana gecenin bir yarısında bu bara geliyorum, ondan bir iz bulabilir miyim diye..."

Yine bir suskunluk başladı aralarında. Ayşe konuşmanın heyecanıyla unuttuğu müziği yeniden duydu. Hâlâ Chet Baker söylüyordu. Rafo'nun aklı ise Ayşe'nin anlattıklarındaydı.

"Niye sustun?"

Ayşe kendini toparladı.

"Tamam, anlatıyorum," diyerek girdi söze. "O gece orkestra çalmayı bırakınca, ben de kalkmak istedim. Tuhaftır, Stefan panikler gibi oldu. Hiç kalkmayacağımı, hep yanında kalacağımı sanıyor gibiydi.

'Neden gidiyorsunuz?' diye sordu.

'Vakit geç oldu,' dedim.

Saatine baktı.

'Oo, evet geç olmuş. Bekleyin, birlikte çıkalım.'

Aslında gecenin başından beri, bardan benimle çıkmasını bekliyordum ama, 'Programınız bitti mi?' diye sormak gereği hissettim.

'Bitti,' dedi. 'Bu kadar çalışmak yeter.'

Birlikte çıktık. Mart ayının başıydı ama dışarıda ılık bir gece vardı. Ilık bir rüzgâr erken baharı müjdeliyordu. İstiklal Caddesi tenhalaşmaya başlamış, sokak lambalarının ışıkları tatlı bir kederle pusarmış, meyhanelerin, barların, restoranların müşterileri ağır ağır evlerine çekilmeye başlamıştı. Stefan'la yan yana yürüyorduk. Sadece yürüyorduk ama benim içim kıpır kıpırdı. Sokağın köşesine gelince üç gencin gitar çalıp, gelip geçenlerden para topladığını gördük. Stefan yanımdan ayrılıp gençlerin önündeki mendile biraz para bıraktı. Yanıma geldiğinde gülümsüyordu, müzisyenlerle ilgili konuşacak sandım, oysa caddenin iki yanındaki binalara bakarak, 'Burası dünyanın en ilginç yeri,' diye mırıldandı.

'Beyoğlu'nu seviyorsunuz,' dedim.

'Seviyorum...'

'Ben de seviyorum... Ama bazen yoruluyorum. Çok kalabalık, çok karışık, kirli...'

'Ama cıvıl cıvıl... Her çeşit insan var, her çeşit müzik, her çeşit kötülük, her çeşit iyilik... Sanki canlı gibi. Bu caddenin bir ruhu var. İyiliğe, kötülüğe, zenginliğe ve sefalete açık bir ruh... Hiç doymak bilmiyor. Günün her saatinde, her dakikasında, her anında yaşıyor.'

Heyecanla konuşuyordu Stefan. Beyoğlu gerçekten de çok etkilemiş olmalıydı onu.

'Berlin yaşamıyor muydu?' diye kestim sözünü. 'Sahi Berlinliydiniz, değil mi?'

'Aslında Hamburg'da doğdum. Ama Berlin'de yaşıyordum. Hayır, ne Hamburg ne de Berlin İstanbul gibi değil. Onlar yaşlı insanlara benziyor. Üstelik İstanbul'dan daha genç kentler olmasına rağmen... Oralarda yaşam kurallarla belirlenmiş. Sizi şaşırtacak olaylar yok. Akılla düzenlenmiş davranışlar, her gün tekrarlanan hareketler...'

'Ne yani,' dedim, 'İstanbul'u, doğduğunuz, yaşadığınız şehirlerden daha mı çok seviyorsunuz?'

'Sevmek mi? Yok, sevmek değil... Nasıl söyleyeyim... Hamburg'u da, Berlin'i de severim. Ama İstanbul'da yaşamayı tercih ederim.' Yüzüme baktı. 'Ölene kadar yaşamayı göze alabilir miyim, bilmem. Ama burada çok uzun bir süre yaşayabilirmişim gibi geliyor bana.'

Yeri gelmişti, hemen sordum.

'Belki de aradığınız kişi İstanbul'da yaşadığı için...'

Stefan'ın yeşil gözleri kuşkuyla kısıldı.

'O burada mı yaşıyor?'

'Nerden bileyim? Sizin öyle düşündüğünüzü sandım.'

'Doğru, öyle düşünüyorum.' Birden yürümeyi bıraktı, bana döndü. Ben de durdum. Adeta yalvarır gibi sordu. 'Onu gerçekten tanımıyorsunuz, değil mi?'

Artık fazla olmaya başlamıştı.

'Tanımıyorum,' dedim. Sesim biraz sert çıkmıştı ama aldırmadım. 'Kimden bahsettiğinizi bile bilmiyorum.'

'Ben de bilmiyorum,' dedi.

Bu adam, benimle dalga mı geçiyordu?

'Bilmiyor musunuz? İnsan kimi aradığını bilmez mi?'

'İnanın bilmiyorum. Ona o kadar benziyorsunuz ki, siz tanıyabilirsiniz diye düşündüm.'

'Onu İstanbul'da mı görmüştünüz?'

'Hayır, Berlin'de...'

'Neden İstanbul'da arıyorsunuz?'

'Uzun hikâye... Başınızı ağrıtmayayım şimdi.'

Anlatmak istemiyordu. Bu apaçık okunuyordu yeşil gözlerinde. Üsteleyebilirdim ama canımı sıkmıştı. Artık ne onunla ne de aradığı kadınla ilgilenmek istiyordum. Bir an önce evime gitmek, kendi duvarlarımın arasında kaybolmak istiyordum. Stefan bozulduğumu anlamıştı. Cihangir'e dönerken, köşedeki Dulcinea'ya girip birer konyak içmemizi önerdi. Yorgun olduğumu söyleyip önerisini reddettim. Israr etmedi. Beni apartmanımın önüne kadar getirdi."

"Vay be," diye söylendi Rafo. "Şu bizim sessiz Stefan'a bak. Ne yere bakıp yürek yakanmış o. Seni evinin kapısına kadar götürüp, hadi bir kahve içelim, demeni bekliyor."

"Sanmam, öyle bir niyeti yoktu. Hatta çağırsam belki yukarı bile çıkmazdı."

"Dulcinea'ya davet etti, dedin."

"Etti ama gönlümü almak için... O gece beni yatağa atmak gibi bir niyeti yoktu."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Ayşe'nin dudaklarına kendinden emin bir gülümseyiş yayıldı.

"Kadınlar bilir. Ama keşke benimle yukarı gelmek isteseydi. O zaman benim için daha kolay olurdu."

Barmen, Ayşe'nin ne demek istediğini anlayamamıştı.

"Nasıl yani, onunla birlikte olmayı mı istiyordun?"

"Yoo, onu reddedecektim. Belki böylece benim için ilginçliğini yitirirdi."

Rafo alnını kırıştırdı.

"Gerçekten de ilginçliğini yitirir miydi?"

"Kesin konuşmak zor, bana yitirirdi gibi geliyor... Olmamış bir olay için yorum yapmak anlamsız. O gece Stefan yukarı gelmek istemedi. Kibarca elimi sıkıp kendi evinin yolunu tuttu. Ben de artık bu kızıl saçlı Alman'ı aramayacağıma dair kendime söz vererek apartmanın merdivenlerini tırmanmaya başladım. Artık iki gün öncesine, yani bu bara gelmeden

önceki huzurlu günlerime dönmem için hiçbir engel yoktu. Böyle düşünmeme rağmen Stefan'a karşı içimde büyüyen öfkenin önüne geçemiyordum. Oysa bana hiçbir kötülüğü dokunmamıştı. Zavallının tek suçu, beni başka bir kadına benzetmiş olmasıydı."

"Bundan daha büyük bir suç olur mu?" diye takıldı Rafo. "Başka bir kadını tercih etmek. Adam kafadan ölümü hak ediyor."

Artık aralarındaki buzlar erimiş, neredeyse kırk yıllık ahbaplarmış gibi rahatlıkla konuşmaya başlamışlardı ama Ayşe Rafo'nun son espirisini komik bulmadı.

"Şu ölüm lafını kullanmasan olmuyor mu?"

"Kusura bakma, bir daha söylemem," dedi barmen, ama aklına takılmıştı, dayanamayıp sordu:

"Ölüm neden bu kadar çok korkutuyor seni?"

"Çok değil, herkes kadar. Sadece Stefan'la ölüm sözcüğünü yan yana duymak istemiyorum."

"Ona ölmeyi yakıştıramıyorsun?"

"Stefan için o seçeneği düşünmek istemiyorum."

"Seçenek mi? Stefan'ın ölmüş olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Bilmiyorum."

Ayşe'nin sesi titremeye başlamıştı.

"Ayşe, benden bir şey mi saklıyorsun?"

Rafo'nun ela gözleri endişeyle baktı.

"Bir şey saklamıyorum," diyerek toparlandı genç kadın. "Bir mektup bırakıp kayboldu işte..."

"Böyle endişelendiğine göre, fazlası olmalı..."

"Fazlası yok, hikâyenin sonunu dinlersen, sen de anlarsın."

Rafo endişesini koruyordu ama sesini de çıkarmadı. Ayşe anlatmaya başlamıştı bile.

"Artık onu kesinlikle görmek istemiyordum. O gece bir duş alıp kendimi yatağıma attım. Ama uyuyamıyordum. Sabaha karşı dalmışım. Tabii, uykuda da rahat yoktu. Rüyamda kimi gördüm tahmin et."

"Stefan'ın aradığı kadını..."

"Evet, hem de..."

Rafo arsızca sırıttı. "Stefan'la sevişirken deme..."

"Daha da kötüsü..."

"Daha kötüsü ne olabilir ki?"

Ayşe'nin kara gözlerine utangaç bir ifade yayıldı, bakışlarını barmenden kaçırdı.

"Ne? Kadınla sen mi sevişiyordun?"

Sağ elini açarak heyecanla sormuştu Rafo.

"Sevişme değil canım, öpüşme diyelim."

Rafo'nun yüzünden muzip bir parıltı geçti.

"Bakışlarından pek öyle masum bir öpüşme olmadığı anlaşılıyor ama."

"Her neyse Rafo, uzatma işte. Altı üstü bir rüya. Biz kadınla öpüşüyoruz... Hem de bu barda, köşedeki masalardan birinde... Stefan da bizi seyrediyor."

"Vay, Stefan da var ha?"

"Evet, o da var ama sadece bakıyor."

"Hoşuna gitti mi?"

"Ne hoşuma gitti mi?"

"Ne olacak canım, bir kadınla öpüşmek."

"Onu çok hissetmedim. Beni Stefan'ın duyguları ilgilendiriyordu. Onu kırmak istemiyordum."

"Stefan'ı kıskandırdığın için mutlu olmuşsundur..."

"Kıskandırmak mı? Stefan bizi kıskanmadı ki. Hiç yadırgamış gibi bir hali yoktu. Sanki dünyanın en mutlu olayını izliyormuş gibi büyük bir zevkle bize bakıyordu... Onu böyle görünce çok rahatsız oldum. Kadını bırakmak, ondan kurtulmak istedim. Ama kadın beni bırakmıyordu."

"Neye benziyordu bu kadın?"

"Yüzünü hatırlamıyorum. Esmerdi, uzun boyluydu, siyah saçları omzundan aşağıya, ta kalçalarına kadar iniyordu. Çok güzel olmalıydı. Yani çok güzel olduğunu hissediyordum..."

"Sonra?"

"Sonra uyandım. Yatağımda doğruldum. İşte o anda, tuhaf bir duyguya kapıldım... Kapıldım değil de hissettim... Ağır, yoğun bir duygu... Yakalanmışım, ele geçirilmişim gibi... İşte o an Stefan'a âşık olduğumu fark ettim."

Rafo'nun gözlerindeki muzip ışık söndü, yerini ciddi, ağır bir ifade aldı.

"Balığın zokayı yuttuğu an," diye mırıldandı.

"Evet, balığın zokayı yuttuğu an. Belki daha da beter. Çünkü balık zokayı yuttuğu için mutsuzdur. Oysa ben zokayı yuttuğum için mutluydum. Tanıdık bir duyguydu, biliyordum. Yine de tuhaf bir şekilde bana yepyeni geliyordu. Acı vereceğini de hissediyordum. Ama bu duyguya kapılmaktan heyecan duyuyor, zevk alıyordum."

"Herkes zevk alır," dedi Rafo... "Ruhumuzdaki boşluğun dolduğunu hissetmek muhteşemdir." Eliyle karnını gösterdi. "İnsan hayatı burada hisseder. Her soluk alıp verişinde, her gözünü kırpışında, ona her bakışında, ruhun, yaşıyorum yaşıyorum, diye çığlıklar atar."

"Öyle... Ne yazık ki bu her zaman sevinç çığlıkları olmuyor. Çoğu zaman acıyla dolu, keder veren, mutsuz anlar oluyor... Bütün o heyecan kıpırtısının içinde, başıma bunların geleceğini hissediyordum... Ne hissetmesi, bal gibi biliyordum. Yine de bu duyguyu sonuna kadar yaşamak istiyordum. Hem de delicesine, pervasızca yaşamak istiyordum. Öte yandan, aklımın aşk tarafından işgal edilmemiş bir köşesi hâlâ, yapma kızım, demeyi sürdürüyordu. Ama sesi o kadar cılız, benim bilinmeze duyduğum istek o kadar güçlüydü ki..."

"Stefan'ı görmeye yeniden gittin..." diye tamamladı Rafo.

"Belki gidecektim, belki değil, mutlaka gidecektim ama güzel bir rastlantı oldu... İyi de oldu; hiç değilse bir defalığına onurumu kurtardım. O sabah canım evde kahvaltı yapmak istememişti... Savoy Pastanesi'ni bilirsin, bizim Cihangir'de. Yazları önüne masa atarlar. Henüz yaza çok vardı ama o sabah hava ılık diye iki masa çıkarmışlardı dışarıya. Kahvaltımı orada yapmaya karar verdim. Çayımı, böreğimi söylemiştim ki, Stefan tatlı bir sürpriz gibi yanımda bitiverdi. Gülümserken bile üzerinden tam olarak atamadığı o çekingen tavrıyla, 'Afiyet olsun,' dedi. Ya da buna benzer bir şey; çünkü onu görünce o kadar heyecanlanmıştım ki, söylediklerini tam olarak duyamamıştım. Belki de bu nedenle, 'Günaydın,' demekle yetindim.

Stefan da ne yapacağını bilmiyor olacak ki, yürüyüp gitsin mi, yoksa yanımdaki iskemleye mi otursun, bir türlü karar veremeyerek ayakta dikilmeyi sürdürüyordu.

'Buyurun oturun,' demeyi akıl ettim sonunda.

Rahatsız etmeyeyim gibilerinden baktı ama yanıma oturmak için yanıp tutuştuğu gözlerinden belli oluyordu.

'Otursanıza, kahvaltıyı birlikte yaparız...' diye ısrar ettim.

Kirli bir sakalla gölgelenen yüzü ışıdı.

'Öğlen yemeğini demek istiyorsunuz,' diyerek oturdu karşımdaki iskemleye. 'Saat on ikiye geliyor...'

Bütün gece sizi düşündüğüm için uyumadım, bu nedenle geç kalktım diyemedim tabii.

Stefan sadece kahve ısmarladı, bir bardak da su. Son derece dinç görünüyordu. Geceyarılarına kadar o sağlıksız barda müzik yapıp ertis gün böyle zinde uyanmayı nasıl başarıyordu, merak ettim doğrusu.

'Biliyorsunuz gece çok geç dönmüştük...' diye açıklamaya başladım. Aslında öylesine konuşuyordum, aramıza sessizliğin sıkıcı gölgesi düşmesin diye. 'Ben pek alışkın değilim gece hayatına. İşte böyle öğleye kadar çıkamıyorum yataktan.'

Dudaklarından bir türlü silinmeyen o mahcup gülümseme bütün yüzüne yayıldı.

'Aslında öyle görünmüyorsunuz.'

Ya nasıl görünüyordum? O bar senin, bu bar benim dolaşan, eğlence düşkünü kadınlardan biri mi sanmıştı beni bu adam? Bozulduğumu anlamış olacak, 'Lütfen beni yanlış anlamayın,' diye açıkladı. 'Yani içkiye, uykusuzluğa dayanıklı biri gibi demek istedim...'

'Öyle göründüğüme bakmayın... Aslında hiç de güçlü değilimdir. Mesela artık bütün gün baş ağrısıyla uğraşır dururum.'

'O zaman geceleri barlara fazla takılmamalısınız...'

'Takılmam aslında...' dedim ama cümlenin bundan sonrasını nasıl getireceğimi bilemedim. 'Raslantı oldu, öyle iki gece...'

'İyi ki oldu... Böylece sizi tanımış oldum...'

Neyin peşindeydi bu adam? Hâlâ aradığı kadına ilişkin bir ipucu bulmayı mı umuyordu bende? Sakin, sevecen bir hali vardı. Ne düşündüğünü çıkarmam çok zordu.

'Kusura bakmayın ama sormak zorundayım,' dedim. 'Beni tanımış olmak sizin için neden önemli?'

Şaşırmıştı. Şaşkınlığını gülümseyişinin ardına saklamaya çalıştı, olmadı. Gülümseyişi söndü, yeşil gözleri donuklaştı.

'Evet, önemli...' Durdu. Neden önemli olduğunu kendisi de tam anlayamamış gibiydi. O düşünürken ne olur, 'Çünkü siz iyi birisiniz,' demesin diye dualar ediyordum."

Rafo yine sözünü kesti Ayşe'nin.

"Neden?" Bir kadınınki gibi düzgün kaşları çatılmıştı. "Neden sana iyi birisin demesini istemiyordun?"

Ayşe düş kırıklığına uğramış gibi baktı barmene.

"Bunu anlayacağını sanmıştım... Kimse iyi dediği birine âşık olmaz... Aşkın iyilikle ilgisi yoktur..."

"Doğru," diye mırıldandı barmen dalgınca. "Daha önce bunu hiç düşünmemiştim. Aslında söylediğini kanıtlayan çok ilişki yaşadım. Herkes aksini sanır, ama haklısın, aşkın iyilikle hiçbir ilgisi yoktur."

"Yoktur tabii," dedi Ayşe. "Aşk bir tutku. Nedensiz bir tutku. Çoğu zaman da kötü bir tutku. Birinin tümüyle sana ait olmasını istiyorsun ya da senin tümüyle birine ait olmanı. Bu sadistçe bir duygu ya da mazoşistçe... Üstelik bunu delice, sabırsızca istiyorsun, hem de geçici olduğunu bile bile..."

"Seninki pek geçmişe benzemiyor ama..."

"Çünkü yarım kaldı..."

"Yarıda kalan aşklar geçici değil mi?"

"Değil galiba... En azından ötekilerden daha uzun ömürlü..."

"Taraflardan biri için..."

Bir keder bulutu geçti Ayşe'nin gözlerinen. Rafo fark etti...

"Tabii Stefan'ın şu anda neler hissettiğini bilmiyoruz..." diye toparlamaya çalıştı.

"Onun ne hissettiği belli... Yoksa yanımda olurdu."

Ayşe'nin dudaklarında yenilgiyi kabullenmiş birinin buruk gülümsemesi belirmişti.

"Öyle deme Ayşe," dedi Rafo. "Dünyada ne işler var. Olup biteni öğrenmeden akıl yürütmek doğru değil."

Ayşe sevecen bir ifadeyle baktı barmene.

"Teşekkür ederim, teselli etmeye çalışıyorsun. Ama alıştım artık böyle yaşamaya..." İçkisinden bir yudum aldı. "Evet, biz hikâyemize dönelim istersen... Savoy Pastanesi'ndeki kahvaltıyı anlatıyordum. Stefan, korktuğum sözcüğü kullanmadı."

'Sizi tanımak önemli, çünkü siz ilginç birisiniz,' dedi. Bu, iyi birisiniz, demesinden çok daha iyiydi. Ama onu konuşturmak için üsteledim.

'İlginç olduğumu nasıl anladınız? Sadece iki kere görüştük...'

'Bununla üç ediyor,' diye düzeltti Stefan. Ayrıntıları kaçırmaması hoşuma gitmişti. 'Sık görüşmenin önemli olduğunu sanmıyorum. Bazı insanlar karanlık bir kuyu gibidir, yanında yıllar geçirseniz bile tanıyamazsınız, bazı insanlar ise açık kitap gibidir, daha ilk gördüğünüz anda anlarsınız. Onlar kendilerini gizlemeye gerek duymazlar.'

İşi alaya vurdum.

'Kendilerini gizlemeye gerek duymadıkları için de kimse onları ilginç bulmaz.'

'Hayır,' dedi Stefan başını sallayarak, 'bir insanı ilginç kılan, onun hakkında bilgi sahibi olmayışımız değil, o insanın farklı biri olmasıdır. Bir insanın farklı biri olduğunu anlamak için yanında yıllar geçirmeye gerek yok.

Böyle ciddi ciddi açıklaması hoşuma gitmişti. Oyunu, yoksa flörtü mü demeliyim, sürdürdüm.

'Peki, beni neden farklı buluyorsunuz?'

Stefan kahvesinden bir yudum aldıktan sonra yanıtladı sorumu.

'Gecenin içinden birdenbire çıkıverdiniz karşıma... Ne bileyim, öteki kadınlar gibi değildiniz...'

'Öteki kadınlar...'

'Mesela arkadaşınız, ondan çok çok farklıydınız. Güya o benimle daha çok ilgileniyordu ama siz daha derin bakıyordunuz bana... Yani ne bileyim...'

Devamını getiremiyordu ama anlamıştım.

'Ve o kadına benziyordum,' diye tamamladım buz gibi bir ses tonuyla.

Özür dilercesine baktı.

'Sadece o değil... Siz gerçekten de ilginç... Çekici bir kadınsınız. Sizi tanımayı çok isterim.'

Söylediklerinde içtendi ya da ona inanmak istiyordum, bu yüzden bana öyle geldi. Mutlu oldum ama kendimi tutmayı başardım. Ne kadar başardımsa, çünkü dudaklarıma yayılan o salakça gülümsemeyi bir türlü engelleyemiyordum.

Öte yandan Stefan'ın sözleri bana cesaret vermişti. Biraz da heyecanımı bastırmak, belki konuşmada ipleri elime almak amacıyla, yarı alaycı bir tavırla sordum:

'Yani şimdi bana çıkma mı teklif ediyorsunuz?'

Gülümsedi... Hayır, mahcup bir gülümseme değildi bu, zekiceydi, cüretkârdı ama aynı zamanda ölçülüydü.

'Yoruma bağlı.' Gözlerindeki ışıltı, sesinin tınısı onun da flört oyununa katıldığını gösteriyordu. 'Ben sizinle vakit geçirmek istiyorum,' diye çıkardı ağzından baklayı. Yüzüme cesur bir bakış attı. 'Tabii, siz de isterseniz.'

Yanıt vermek yerine çayımdan bir yudum almayı seçtim. Stefan iskemlesine yaslanmıştı, güzel bir ışıkla aydınlanan gözlerini bana dikmiş, ne söyleyeceğimi bekliyordu. Onu çok bekletmedim.

"Aslında böyle tekliflerden pek hoşlandığımı söyleyemem. Bence ilişki kendi doğallığı içinde gelişir. Biriyle bir ilişki başlatma kararı almak, hem de bunu iki kişinin alması... Nasıl söyleyeyim, işin tadını kaçırıyor..."

Onu reddedeceğimi düşünen Stefan, 'Ben sadece...' diye açıklamaya çalıştı. Ne söyleyeceğini bildiğimden konuşmasına izin vermedim.

'Ama işin doğrusu, ben de sizi tanımak isterim. Alman bir müzisyenin İstanbul hakkındaki görüşlerini öğrenmek ilginç olacak..."

Stefan rahatlamıştı, gülümsedi.

'Ne oldu?' diye sordum.

'Hoşuma gitti.'

Açıkça flört etmeye başlamıştık. Hani böyle zamanlarda karşındakini konuşturmak için sorarsın ya, ben de öyle yaptım: 'Ne hoşunuza gitti?'

Beni tanımak istemeniz, demesini bekledim ama, 'Beni müzisyen olarak görmeniz,' dedi.

Bozuldum ama belli etmedim.

'Ee... öyle değil misiniz?'

'Değilim, sadece o orkestrada çalan biriyim. Ben kendimi pek müzisyenden sayamıyorum. Çünkü iyi bir trompetçi, çok iyi bir caz müzisyenidir. Ben değilim. Çok zor iştir trompet çalmak. Trompet en zorlu caz enstrümanıdır.'

'Neden zordur?'

'Her gün birkaç saat çalışma ister. Üstelik bütün ömrünüz boyunca da çalamazsınız. Çünkü bir süre sonra dudaklarınız yarılır.'

Bakışlarım Stefan'ın dudaklarına kaydı. Altdudağı üsttekinden biraz daha kalındı. Bu dudağın yarılacağını düşününce içim sızladı.

'Acı verici olmalı!'

'Mesleki deformasyon,' diye mırıldandı kalender bir gülümsemeyle. 'Louis Armstrong bu yüzden şarkıcılığa başladı. Çünkü dudağı yarılmıştı. Ancak arada bir trompet çalabiliyordu.'

'Peki niye dudakları yarılıyor?'

'Trompetin insan dudağına değdiği yer metal. Metal dudağı yıpratıyor, bir süre sonra da dudak yarılıyor.'

'Siz de başka bir müzik aleti çalın.'

'Olmuyor işte. Nasıl başlarsanız öyle gidiyor. Ama merak etmeyin, benimkiler muhtemelen yarılmaz. Çünkü ben gerçek trompetçiler gibi günde üç dört saat çalmıyorum.'

'Ama çok güzel çalıyorsunuz...'

'Teşekkür ederim.' Kısa bir suskunluğun ardından bambaşka bir soruyla konuyu değiştirdi. 'Bugün ne yapıyorsunuz?'

Nereye varmak istediğini anlayamamıştım.

'Hiiç, mağazaya gideceğim...'

'Zamanınız varsa, Topkapı Sarayı'nda Osmanlı Padişah Tuğraları' diye bir sergi var. Birlikte gidelim,' dedi.

Davet etmesi değil de, davet ettiği yer ilgimi çekmişti: 'Osmanlı Tuğraları Sergisi.'

'Stefan sizin mesleğiniz ne?'

Gözlerinde sıkıntılı bir ifade belirdi.

'Yani müzisyenlik dışında diyorum...' diye açıkladım.

Yanıt vermekte zorlanıyordu.

'Yani başka mesleğiniz varsa...' diye sorumu yumuşattım.

'Var,' dedi kötü bir anıyı hatırlamış gibi. 'Ben polistim...'

Yanlış mı duymuştum?

'Polis mi?'

'Polis,' dedi. 'Berlin'de polis teşkilatındaydım.'

İşte bu gerçek bir şoktu. Öylece bakakalmıştım..."

Rafo da öylece bakakalmıştı Ayşe'ye.

"Polis mi?" diye yineledi o da, sonra güldü. "Stefan dalga geçiyordu, değil mi?"

"Yoo... Son derece ciddiydi."

"Hadi canım! Adamla o kadar zaman birlikte çalıştık..." Ayşe'ye baktı, genç kadının hiç de şaka yapar gibi bir hali yoktu. "Stefan gerçekten polis miymiş?"

Ayşe'nin bakışlarından olumlu yanıtı alınca, "İnanamıyorum ya..." diye söylendi. "Adama bak, trompetçiyim diye aylarca bizi izlemiş..."

"Sizi izlediğini kim söyledi?" Adeta çıkışır gibi sormuştu Ayşe. "Ben sadece Stefan'ın polis olduğunu söyledim..."

Rafo ellerini iki yana açtı...

"Bizim barlara takılan bir polis neyin peşindedir? Ya uyuşturucunun ya da bir kaçağın. Adam Interpol'den, Narkotik'ten filan olmalı."

"Ne Interpol'ü, ne Narkotiği? Rafo nerden çıkarıyorsun bunları? Stefan Cinayet Masası'ndanmış. Üstelik İstanbul'a gelmeden önce de istifa etmiş."

"İstifa mı etmiş?"

"Etmiş ya, bırakmıyorsun ki anlatalım..."

"Ya ne bileyim Ayşecim! Polis deyince kan birden beynime sıçradı valla."

Rafo şaşkınlığını hâlâ atamamıştı... Anlamak ister gibi baktı Ayşe'ye...

"Sahi niye istifa etmiş polislikten?"

İşbilir bir anlatıcının gizemiyle başını usulca salladı Ayşe.

"Bunu anlatırsam, hikâyenin sonunu baştan söylemiş olurum. Bana göre hava hoş, istersen söyleyeyim. Ama önemli ayrıntıları kaçırmış olacaksın..."

"Yok yok," dedi panik içinde ellerini kaldıran Rafo. "Sakın söyleme... Sen kaldığın yerden devam et. Ben sonuna kadar sabretmesini bilirim."

Ayşe boşalan kadehini gösterdi.

"O zaman kadehimi doldur lütfen."

Rafo derhal söyleneni yaptı. Ayşe taze içkisinden küçük bir yudum aldıktan sonra başladı kaldığı yerden anlatmaya.

"Stefan polis olduğunu söyleyince, ben de seninkilere benzer tepkiler gösterdim. Seninkilere benzer sorular sordum.

'Polisliğin bana göre olmadığını anladım, bu nedenle istifa ettim,' demekle yetindi. Açıklama benim için yeterli değildi ama onu zorla konuşturacak halim de yoktu. Söylenenlerle yetinmek zorundaydım. Ama Osmanlı tuğralarının bir Alman polisin neden ilgisini çektiğini sormadan edemedim. Stefan da hiç yüksünmeden yanıtladı sorumu.

'Eski devletler ilgimi çeker... Roma İmparatorluğu, Hun İmparatorluğu, Osmanlı İmparatorluğu... Onların kullandığı eşyalar, işaretler bana ilginç gelir. Bir tür hobi... Bu tür sergileri kaçırmam...'

Olabilirdi, eski polisler bu tür hobiler edinmez diye bir kural yoktu. Üstelik Stefan gibi renkli bir kişiliğin böylesi merakları olması doğaldı. Ancak konuşurken gözlerini kaçırmasından mı, sesinin bir perde alçalmasından mı, bana doğruyu söylemediğini hissettim. Buna üzüldüm ama belli etmemeye çalıştım. Biraz da gerçeği öğrenmek için tuğra sergisine gitmeyi kabul ettim. Mağazayı arayıp bugün geç geleceğimi söyledikten sonra tuğraların sergilendiği Topkapı Sarayı'nın yolunu tuttuk.

Topkapı Sarayı'na gidene kadar Stefan benimle yakından ilgilendi. Neredeyse gerçek bir âşık gibiydi. Ama sergi salonuna girince bambaşka biri oluverdi. Sanki yanında olduğumu unutmuştu. Küçük bir deftere notlar alıyor, fotoğraf çekilmesine izin verilmediği için bazı tuğraların önünde dikilerek, hiç üşenmeden defterine çiziyordu. Onun tuğralara duyduğu ilgi hobiden çok, bir tutkuya benziyordu. Ben de kollarımı kavuşturmuş, şaşkınlık, öfke karışımı duygularla onu izliyordum. Sonunda aradığını bulmuş gibi gelip bir tuğranın önünde durdu. Sanki büyülenmiş gibiydi. Gözünü ayırmadan dakikalarca tuğraya baktı. Stefan'a sinirlendiğimden tuğranın yanındaki açıklayıcı yazıları okumayı bile istemiyordum.

'İşte bu,' diye mırıldandı tuhaf bir ses tonuyla. 'Demek Genç Osman'ın tuğrasıymış...' Sanki konuyu çok önceden biliyormuşum gibiydi. Heyecanla bana döndü. 'Genç Osman'ı anlatır mısınız bana?'

Ters ters baktım ama olaya kendini o kadar kaptırmıştı ki, kızmış olduğumu anlamadı bile. Öfkemi içime atıp, 'Genç Osman, Osmanlı padişahlarından biridir,' diye kısaca açıkladım.

'Onu biliyorum, başka...'

'Başka... Ben de bilmiyorum, tarih ilgimi çekmez. Ama bir yeniçeri ayaklanması sonucu öldürülmüş.'

'Yeniçeriler mi?'

'Osmanlı askerleri. O dönem sık sık isyanlar yaşanıyormuş. Askerler ayaklanmışlar. Genç Osman'ı, yani kendi padişahlarını yakalayıp Yedikule Zindanları'na götürmüşler. Orada öldürmüşler. Bir rivayete göre de öldürmeden önce genç padişaha tecavüz etmişler.'

Stefan gerilmişti, heyecanla, 'İşte bu önemli,' diye fısıldadı.

Artık sabrım tükenmeye başlamıştı.

'Stefan, sen neden bahsediyorsun?' dedim. Sizli bizli konuşmayı bir yana bırakmıştım. 'Benimle vakit geçirmek istediğini söyledin... Beni buraya davet ettin ama sanki yanında yokmuşum gibi davranmaya başladın. Hiç hoş değil. Şimdi de kendi kendine konuşup duruyorsun. Neler oluyor? Sen neyin peşindesin? Ne istiyorsun?'

Derin bir uykudan uyanıyormuş gibi baktı.

'Özür dilerim, çok özür dilerim. Kendimi kaptırmışım...'

'Neye kaptırdın? Genç Osman'ın tuğrasına mı?'

Elimi tuttu.

'Çok özür dilerim. Kendimi affettireceğim. Hadi çıkalım.'

Bu adam beni hep böyle şaşırtacak mı diye düşündüm. Az önce kendinden geçmiş bir halde tuğralarla ilgilenirken, şimdi bunların hiç önemi yokmuş gibi, gidelim, diyordu. Ama önerisini kabul ettim. Çünkü padişahlardan da, tuğralardan da gına gelmişti. Dışarı çıkınca hemen bir taksi durdurdu.

'Nereye gidiyoruz?' diye soracak oldum.

O tatlı, mahcup gülümseyişini takındı.

'Kendimi affettirmeye.'

'Yeni bir tuğra sergisi olmasın da...' dedim ama yine de bindim taksiye.

'Yok yok...' Şoföre döndü. 'Kuzguncuk...'

'Kuzguncuk'ta ne var?' diye sordum.

'Balık, rakı... İsmet Baba'nın restoranını bilmiyor musun?'

'Oraya mı gidiyoruz?'

'Evet, acıkmadın mı?'

Bayılırdım böyle sürprizlere...

'Acıkmadım ama gidene kadar acıkırım.'

Günün geri kalanı şahane geçti. Ne tuğralardan ne de Osmanlı İmparatorluğu'nun bahtsız padişahlarından bahsettik. Erken gittiğimiz için İsmet Baba Restoranı'nın Boğaz'ın kenarındaki muhteşem manzaralı masalarından birinde yer bulabilmiştik. Meğer Stefan burayı çok severmiş. Benim de bir iki kez gelmişliğim vardı ama onun kadar etkilendiğimi söyleyemeyeceğim. Stefan genellikle öğleden sonraları gelir, güneşi burada batırırmış. Güneşin Boğaz'a düşen son ışıklarının muhteşem olduğunu söyledi. Eliyle gökyüzündeki karınları kırmızı, pamuk şekeri gibi beyaz bulutları gösterdi. İşin aslına bakarsan, ne ak bulutlar ne de güneşin batışı umurumdaydı. Stefan'la olmak, onunla konuşmak, onun yeşil gözlerine bakmak bana yetiyordu. O da benim yanımdayken mutlu gibi görünüyordu."

Rafo sabredemeyip yine kesti sözünü Ayşe'nin.

"Ne demek mutlu gibi görünüyordu? İnsan bilmez mi? Mutlu muydu, değil miydi?"

"Yanında olmam hoşuna gidiyordu, bunu biliyorum. Ama bir gölge, bir uzaklık, bir soğukluk vardı. Arada bir dalgınlaşmasından, bakışlarının denizin sularına dalıp gitmesinden anlıyordum bunu. Benimle olmak istiyordu, bundan kuşku duymuyordum... Ama o gölge araya giriyor, kendini tümüyle bana vermesine engel oluyordu. Bana olan ilgisi, gökyüzünde parçalanan akşam bulutları gibi çabucak dağılıp gidiyordu."

"Ama ilk görüşmeniz. Daha birbirinizi yeni tanıyordunuz..."

"Tam da bu yüzden... Yani ilk görüşme olduğu için, benimle daha çok ilgilenmesi gerekmez miydi?"

Rafo ne diyeceğini bilemedi.

"Almanlar işte..." deyip kaçıverdi soruyu yanıtlamaktan. "Adamlar tepeden tırnağa mantık..."

"Hiç sanmıyorum, bu işin Alman'ı, Türk'ü yok. Aşk Almanya'da da, Türkiye'de de aynı. Sorun Stefan'ın duygularıyla ilgiliydi. Ama o gün ben de senin gibi düşündüm. Çünkü bir açıklamaya ihtiyacım vardı. Henüz ilk buluşmamız dedim, belki adam çekiniyordur... Kibar olmaya çalışıyordur. Bu nedenle gözlerini sık sık denize çeviriyor, benimle ilgi-

lenmiyor gibi görünmek istiyordur. Benim bu hassasiyetim dışında çok güzel bir gün geçirdik, ilk kez bana kendini anlattı. Hamburg'daki çocukluk günlerinden bahsetti. Denizsiz kentleri sevemediğini söyledi. Ben de İstanbul'u anlattım... Sokak aralarına düşen sabah güneşini, bahar aylarında yalıların duvarlarını süsleyen erguvanları, yaz ikindilerinde boğazın lacivertleşen sularını, kış aylarının kül rengi akşamlarını... Eski sokaklarda, bodrum katlarında olsa bile varlığını sürdüren Bizans'ın şapellerini, Osmanlı'nın yatırlarını... O şapelleri, yatırları ziyaret ederek, kötü yazgılarına söz geçirmeye, kuru yaşamlarına renk getirmeye çalışan Hıristiyan, Müslüman, Musevî İstanbulluları, onların hüzün veren, neşe saçan, hayranlık uyandıran hikâyelerini anlattım.

İsmet Baba'dan kalktığımızda vakit geceyi çoktan bulmuştu, ikimiz de çakırkeyiftik. Bir süre Kuzguncuk'un deniz kokan karanlık sokaklarında yürüdük. İçimde öyle güzel bir duygu vardı ki, incecikten esen rüzgârın, bu sakin gecenin, daha birkaç gün önce bana tümüyle yabancı olan Stefan'ın bir parçasıymışım gibi hissediyordum kendimi. Sanki onu yıllardan beri tanıyormuşum gibi, sanki ben doğduğumdan beri yanımdaymış gibi, öyle rahat, öyle güven içindeydim yanında. Stefan da kendini gecenin güzelliğine kaptırmıştı, belli belirsiz bir şarkı mırıldanıyordu. Caddenin sonunda yol sarplaşmaya başladı. Ayağımda topuklu ayakkabılar vardı. Yürümekte zorlanıyordum.

'Koluna girebilir miyim?' diye sordum.

'Tabii,' dedi. Girdim koluna. Üzerimizde ceketlerimiz vardı ama kolunun sıcaklığını, bedeninden benimkine geçen elektriği hissedebiliyordum. Yaşadığım heyecanın, bedenimi, ruhumu ürperten o tuhaf hissin tadını çıkarıyordum. Gözucuyla Stefan'a baktım. Profilden yüzü, Yunan tanrılarının heykellerine benziyordu. Alacakaranlık, gereksiz ayrıntıları gizleyerek, muhteşem bir erkek çehresi çıkarmıştı ortaya. Ya da ben öyle görüyordum. O sabah uyandığımda yaşadığım duyguyu yeniden hissettim. Evet, kesin olan, benim Stefan'a kapıldığımdı."

Ayşe sustu. Sanki aylar öncesini yeniden yaşıyor gibi dalgınlaşmıştı. Rafo, genç kadının susmuş olmasını yadırgamadı. Onun aklı başka bir noktaya takılmıştı.

"Âşık olduğunu fark etmen tuhaf," dedi. "Çoğu insan baştan fark etmez bunu. Fark ettiğinde ise iş işten geçmiştir."

Ayşe daldığı anılardan çıktı.

"Bunu ben de düşündüm. Hatta bir parça sevindim bile. Kendi durumumun farkına varabiliyorsam, demek ki gözlerim o kadar da kararmamış diye. Belki de ben Stefan'a âşık değildim de öyle sanıyordum. Ama sonra öyle olmadığını anladım. Bunun, benim kişiliğimden kaynaklandığını anladım. Kendimi birine tümüyle kaptırdığım anlarda bile bilincimi yitirmiyordum. Ancak kendime de engel olamıyorum."

"Bense aklımı tümüyle duygularının emrine veririm," dedi Rafo olanca içtenliğiyle. "Hiç öyle ince eleyip sık dokumam. Öyle yanlış yapıyorum filan diye düşünmem. Çoğu zaman yaptığımın farkına bile varmam. Kendimi olayların akışına bırakırım. Yaşam beni nereye götürürse, zevkle sürüklenirim..."

"Keşke ben de senin gibi olabilsem. Daha az acı çekerdim, kendimi böyle yiyip bitirmezdim. Bile bile sürüklenmek en kötüsü. Girdiğin sokağın çıkmaz olduğunu gördüğün halde, düş kırıklığına uğrayacağını fark ettiğin halde geri dönecek iradeyi bulamamak... Kendine engel olamamak..."

Ayşe'nin sesi boğuklaşmıştı. Rafo, genç kadının ağlayacağını düşündü.

"Boş ver," dedi kötü düşünceleri kovmak istercesine elini boşlukta savurarak. "Kafayı taktığına değmez. İşin doğası bu. Ya hiç bu işlere bulaşmayacaksın ya da her mihnet kabulüm, yeter ki bir sevgilim olsun, diyeceksin..."

"Keşke o kadar kolay olsaydı. Şu dediğini yapabilmek için neler vermezdim. Ama olmuyor. Bir kez kapıldın mı boş veremiyorsun... Umut etmeye devam ediyorsun... İmkânsız da olsa vazgeçemiyorsun..."

"O kadar da imkânsız değil, baksana Stefan gelip seni bulmuş. Çıkma teklifi ondan gelmiş..."

"Doğru, ondan geldi. Ama birine çıkma teklif etmek başka, âşık olmak başka..."

"Stefan sana âşık olmadı mı?"

"Âşık olsa gider miydi?"

Rafo dudaklarını büktü.

"Bilmem..."

"Nasıl bilmezsin? Sen olsan âşık olduğun insanı bırakıp gider miydin?"

"Gitmem..." Düşündü. "Ama giden insanlar duydum... Aşklarının biteceğini anlayınca, o yıkımı yaşamaktansa kaçmayı seçmişlerdi..."

"İnanmıyorum. Böyle bir şey olmaz. Artık bıkmışlardır ya da başka nedenleri vardır. Kimse aşkı bırakıp gidemez, ancak aşk seni bırakır. O zaman bile gidemezsin. Gitsen bile her yere o da seninle birlikte gelir."

"Doğru aslında... Ama her insan aşkı farklı yaşar... Bilmiyorum, belki de sen haklısın. Neyse, biz Stefan'a dönelim. Kuzguncuk'tan sonra ne oldu?"

"Bir şey olmadı. Cihangir'e dönünce ben evime girdim, Stefan da caz bara trompet çalmaya gitti. Gitti ama sanki yanımdaymış gibi mutluydum. Odam, yatağım, içim dışım onunla doluydu. Banyo yapıp yatağıma uzandım ama uyumak ne mümkün. Birlikte geçirdiğimiz anları zihnim kendi kendine tekrar edip duruyordu. Baktım uyku tutmuyor, yataktan kalktım. Bir süre odanın içinde amaçsızca dolaştım. Pencereden dışarı baktım. Stefan şimdi sokaktan geçse, onu görsem diye geçirdim içimden. Sonra neden ben bara gitmiyorum diye düşündüm. İçimden hâlâ yapma diye beni uyarmaya çalışan cılız sese aldırmayarak giysilerime yöneldim. Şimdi keşke o gece bara gitmeseymişim diyorum ama..."

"Ne fark edecekti ki," dedi Rafo. "O gece gitmeseydin ertesi gece giderdin."

"Muhtemelen öyle olurdu. Ama hani bir laf vardır. Tavşan korktuğu için kaçmaz, kaçtığı için korkar, diye. Belki kendimi tutsaydım, o gece gitmeseydim. Belki onun bana gelmesini bekleseydim. Farklı olurdu. O gece, yani ayrılmamızın üzerinden daha saatler geçmişken yeniden ona koşmasaydım, ilişkide benim yerim daha sağlam olurdu. Yani ilişkiyi isteyen tarafın sadece ben olmadığım ortaya çıkardı..."

"Böyle düşünmenin bir yararı yok. Yaşanmış olanı değiştiremezsin. Hem bence sen o gece değil, çok önceden ipleri kaptırmıştın. Tavşan korktuğu için kaçmaz, diyorsun. Nasıl kaçmasın, kurt peşine düşmüş zavallının, kaçmazsa ölecek. Bunun davranışla ilgisi yok. Bunun gerçeklerle ilgi-

si var. Gerçek de şu: Sen Stefan'a âşık oldun. Ya da ondan etkilendin... Yok o gece gitmezsem şöyle olacaktı, yok böyle olacaktı. Bunlar boş laf. Sen kapılmışsın bir kere. Ne yapsan boşuna. Geçmişi düşünüp kendini kahretme..."

"Belki de sen haklısın Rafo, belki değil, büyük ihtimalle sen haklısın. O gece gitmeseydim, ertesi gece giderdim bara. Adama âşık olmuştum bir kere... Neyse... Bara gittiğimde Stefan, daha birkaç saat önce ayrılmış olmamıza rağmen beni yeniden karşısında görünce çok sevindi. Yoo, numara yapmıyordu, gerçekten sevinmişti. Hatta o gece benim için bir parça bile çaldı: 'All I Do is Dream of You.'"

"Yaptığım tek şey seni düşlemek," diye çevirdi şarkının ismini Rafo. "Vay be, demek yaptığı tek iş seni düşünmekmiş."

"Nasıl da geliştiriyorsun Rafo. Stefan böyle demedi, şarkı öyle söylüyordu."

"Hadi canım sen de! Eminim o şarkıyı dinlerken sen de benim gibi düşünmüşsündür."

Suçlu suçlu baktı Ayşe.

"Haklısın, öyle düşündüm."

"Kim olsa öyle düşünürdü," diyerek tezini güçlendirdi Rafo.

"Diyorum sana, Stefan da seni seviyordu. Yoksa neden öyle bir parça çalsın?"

Ayşe inanmak istiyordu.

"Değil mi, yoksa neden o parçayı çalsın?" Ama gözlerindeki ışık parladığı gibi çabucak söndü. "O gece tam da böyle düşünmüştüm. Belki de Stefan artık o kadını unutmaya karar vermişti. Beni tanımak istemesi bu yüzdendi. Böyle düşündükçe rahatlıyor, kendimi daha çok duygularıma bırakıyordum. O kadının gölgesinin üzerimizden kalkacak olması beni Stefan'a daha çok bağlıyordu...

O gece yine Stefan'la birlikte çıktık bardan. Beyoğlu'nun sokaklarında yürürken, birden bütün yaşamının bir günde değişmeye başladığını hissettim. Sonra bu duygunun gerçek olmadığını düşündüm. Aslında görünürde hiçbir şey değişmemişti, işim aynıydı, evim aynıydı, arkadaşlarım aynıydı, sadece Stefan girmişti yaşamıma. Günlük yaşamım olduğu gibi akarken, bir insanla tanışmak, nasıl bu kadar yoğun, bu kadar farklı duygular hissetmeme yol açabilirdi?

Cihangir'e girdiğimizde bu gece birlikte olacağımızı biliyordum, sanırım o da biliyordu. Oturduğum apartmanın önüne geldiğimizde ona, hoşça kal, demedim. O da ben artık gideyim, demedi. İşin ilginci, yukarı gel bir kahve iç filan da demedim. Ama benim kapıyı açışımdan, bakışlarımdan, onun sessizliğinden, uysallığından belliydi ki evime birlikte girecektik. Öyle de oldu. İçeri girince, kendi evimde yabancılık hissettim. Yoo, kötü bir duygu değildi bu, güzeldi. Sanki yıllardır oturduğum salon birden değişmiş, kanıksadığım tabloların çizgileri, renkleri farklılaşmış, mobilyalar yenilenmiş, çiçekler daha önce hiç fark etmediğim bir canlılığa bürünmüşlerdi. İnan bana kokuları bile değişmişti. Stefan'ın üzerinde de çekingenlik vardı. Koltuklardan birinin ucuna oturup meraklı gözlerle etrafa bakınması beni kendime getirdi. Burası benim evimdi, Stefan da konuğum. Ceketimi çıkarırken sordum:

'Ne içersin? Rakı, şarap, votka, kahve, çay...'

'Rakı... Rakıyla açmıştık, rakıyla kapatalım.'

Ben mutfağa geçip rakılarımızı koyarken, içerden Shirley Bassey'nin ılık sesi yükseldi: 'Kiss me honey honey.'

Salona döndüğümde Stefan müzik setinden uzaklaşmış, yeniden koltuğuna oturmuştu, rahatlamış görünüyordu. Elimde tepsi, rakılarımızla içeri girince sordum:

'Bu müzikle rakı gider mi?'

Anlamamıştı.

'Rakı diyorum, müziğe uygun mu?'

Omuz silkti.

'Müzikle içkinin uyumu... Bilmem, bunu daha önce hiç düşünmemiştim.' Önemli bir sorunu çözecekmiş gibi baktı. 'Böyle bir kural var mı? Şu müzikle, şu içki içilecek. Biliyorsun, ben burjuva değilim. Bırak müzik ile içkiyi, hangi yemeğin yanında ne içilir, onu bile bilmem. Canım rakı istedi, o yüzden içiyorum, CD'lerinin arasında Shirley Bassey'ninkini gördüm, dinlemek istedim. Hepsi bu.'

Aslında beni suçlamıyordu ama utandım. Kendimi özenti düşkünü, züppe kadınlardan biriymişim gibi hissettim. Bozuntuya vermemeye çalıştım. Rakısını uzattım, sonra divanın karşısındaki koltuğa iliştim. Kendi boşboğazlığıma kızıyor, aramıza bir soğukluk girecek diye korkuyordum. Hiç de korktuğum gibi olmadı, Stefan rakısından bir yudum aldık-

tan sonra, az önceki konuşmayı tümüyle unutmuş gibi başıyla kadehini işaret ederek anlatmaya başladı:

'İstanbul'a ilk geldiğim geceydi. Kaldığım otelden çıkıp bir restorana gittim. Bir balık restoranıydı. Garson balığın yanında ne içeceğimi sordu: Rakı mı, şarap mı?

Rakının sadece adını duymuştum. Arna merak ediyordum. Rakı, dedim. Garson kanıksamış bir ifadeyle, 'Büyük mü, küçük mü?' dedi.

Büyük de diyebilirdim, neyse ki akıl edip, küçük, dedim. İlk kadehi de hoop, bir dikişte bitirdim, ardından ikincisini... Aradan yarım saat bile geçmemişti ki, başımın dönmeye başladığını hissettim. Önce balıktan zehirlendim mi diye korktum ama bu zehirlenmeden çok sarhoşluğa benziyordu. Üçüncü kadehi öylece bıraktım. Garson durumumu anlamış olacak ki, 'Bol su için,' dedi. 'Size bir de Türk kahvesi getirdim mi toparlanırsınız.'

Suyu içtim ama Türk kahvesi midemi altüst etmeye başladı. Kendimi tuvalete zor attım. Ne yedimse hepsini çıkardım. Çıkarınca rahatladım, ayılır gibi oldum. Otele kadar yürüdükten sonra kendime gelebildim. Ülkenize geldiğim ilk gece öğrendiğim ilk şey, rakının hızlı içilemeyeceği oldu.'

O kadar doğal bir tavırla anlatıyordu ki, ona sarılmamak için kendimi zor tuttum.

'Sonra öğrenmişsin rakı içmeyi,' dedim.

'Öğrendim. Çok seviyorum rakıyı... Ama siz yanında mezeyi çok yiyorsunuz. Ben çerezle içmeyi seviyorum. Karnımı doyurduktan sonra tabii...'

Yeniden rakısından bir yudum aldı, sonra kadehi önündeki sehpaya koymak üzere uzandı. İşte ne olduysa o anda oldu, kadeh Stefan'ın elinden kayıp sehpanın sert yüzeyine çarptı. Stefan kadehi yakalamaya çalıştı, başaramadı, kadehin içindeki rakı önce sehpaya, oradan da yere döküldü. Ben hemen fırladım, mutfaktan kaptığım bir bezle sehpanın üzerini ve yeri silmeye başladım. Bir yandan da, 'Önemli değil, önemli değil,' diyordum.

Zavallı Stefan utanç içindeydi.

'Ne kadar sakarım,' diyerek çevremde dolanıyor, yardım etmek istiyor ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Tam o anda ben elimdeki bezle doğruldum ve ne kadar üzgün ol-

duğunu anlatmak için yanıp tutuşan Stefan'la burun buruna geldim. Birbirimize öyle yakındık ki, en son hatırladığım, Stefan'ın ağzından dökülen, 'Özür,' sözcüğü oldu. Birden bir güç bizi birbirimize doğru çekti, benim elimdeki bez yere düştü, Stefan'ın özür sözcükleri yarıda kaldı..."

"Her şey kendiliğinden oldu yani," diye yine girdi araya Rafo.

"Öyle oldu," dedi Ayşe, sonra kadehine uzandı.

Rafo'nun gözlerinde merak yüklü kıvılcımlar yanıp sönmeye başlamıştı, ancak sormakta zorlanıyordu. Sabırsızlıkla Ayşe'nin içkisini içmesini bekledi. Ayşe kadehi masanın üzerine koyarken daha fazla dayanamayarak sordu:

"Peki nasıldı?"

Ayşe şöyle bir baktı Rafo'ya. Barmen yine azarlayacak diye düşünerek yutkundu ama korktuğu gibi olmadı.

"İyiydi," dedi Ayşe. "Şaşılacak kadar iyiydi."

"Neden şaşılacak kadar dedin?"

Ayşe, sanki bu işleri bilmiyorsun da, gibilerden bir bakış attı.

"Çünkü Rafocum, senin de çok iyi bildiğin gibi, genellikle ilk sevişmeler o kadar iyi olmaz. İki beden birbirine yabancıdır. Kimin neden hoşlandığını öteki bilmez."

Rafo katılmadığını belirtmek istercesine abartılı bir biçimde başını salladı.

"Orası belli olmaz Ayşecim. Eğer taraflar tecrübeliyse, ilki hepsinden daha iyi bile olabilir. Çünkü ilkinin heyecanı hiçbirinde yoktur."

Dudaklarında muzır bir gülümseyiş belirmişti. Ayşe ayrıntıya girilmesinden pek hoşlanmışa benzemiyordu.

"Olabilir," diye kestirip attı. "Biz senin kadar tecrübeli değiliz bu konularda..."

"Niye canım, senin de takıldığın biri varmış ya. Şu makul mimar..."

Ayşe'nin suratı asılır gibi oldu.

"Rafo, sen benim cinsel hayatımı mı öğrenmek istiyorsun, Stefan'ın hikâyesini mi?"

Barmen oturduğu yerde toparlandı.

"İleri gittiysem özür dilerim. Tabii Stefan'ın hikâyesini..."

Ayşe uzatmadı, yeniden hikâyesine döndü.

•

"Böylece Stefan'la ilişkimiz başlamış oldu. Aslına bakarsan, bu benim için biraz hızlı bir başlangıçtı. Ama Stefan'la birlikte olunca birdenbire hafifliyordum, bütün sinirlerim gevşiyor, frenlerim tutmuyordu. Her ne kadar yalnız kalınca, bu kadar dağılman hiç iyi değil, kendini kontrol etmelisin, deyip duruyorsam da bunun bir yararı olmuyordu. Daha kötüsü, giderek yalnız kalmaktan hoşlanmaz oldum. Artık her anımı, her dakikamı onunla geçirmek istiyordum. Bu yüzden, her gece bara gelmeye başlamıştım..."

"Şey, kızmazsan bir sorum olacak... Geceleri birlikte mi kalıyordunuz?"

"Evet, onun evi pek güzel sayılmazdı. Firuzağa Camii'nin arkasında, güneş görmeyen bir dairede kalıyordu. Benim eve taşınmasını önerdim. Kabul etmedi ama zaten pratikte taşınmış gibiydi. Çünkü her gece bardan birlikte çıkıyor, benim evime geliyorduk. Sabah birlikte kahvaltı yapıyor, eğer işe gitmezsem, bütün günü birlikte geçiriyorduk. Bir anlamda onun yaşamına uyum sağlamıştım. Bütün zamanımı ona göre ayarlıyor, işlerimi ona göre planlıyordum. Daha önce birisi çıkıp bunu yapacağımı söylese, onun çıldırdığını düşünürdüm. Ama olmuştu işte, adeta önceki yaşamım sona ermiş, edindiğim davranış biçimlerini, alışkanlıklarımı, hatta düşünce tarzımı bir yana bırakmış, bilmediği kıyılara sürüklenen bir yelkenli gibi Stefan'ın rüzgârına kapılmıştım."

"İstediğin de bu değil miydi zaten?" dedi Rafo.

"Tam olarak bu değildi. Evet, Stefan'ı seviyordum, onunla olmak benim için çok önemliydi ama bu kadar bağımlı olmak, onsuz yapamamak, beni ben yapan yaşamdan uzaklaşmaya başlamak... Bu kadar hızlı değişimin doğru olmadığını düşünüyordum. Düşünüyordum ama bundan rahatsızlık da duymuyordum. Çünkü mutluydum, yaşama bambaşka bir gözle bakmaya başlamıştım. Daha önce gördüklerimi artık görmüyor, daha önce fark etmediklerimi şimdi fark ediyordum. Değişikti, hareketliydi, canlıydı, tuhaftı, güzeldi..."

"Ya senin mimar, o ne dedi bu işe?"

"İlhan mı? Anlayışla karşıladı. Mutlu olmadı tabii ama öyle olmuş gibi göründü. Dostluğumuzu sürdürme kararı aldık. Tabii ilişkimiz bitmişti. Asıl şoka uğrayan Nesrin'di. Bendeki değişiklikleri fark edince, 'Önceki ilişkilerinin hepsi boşmuş,

sen gerçek aşkı şimdi buldun,' diyordu. Ve tahmin edeceğin gibi, beni yürekten destekliyordu. İlhan'la yolları ayırmamı söyleyen de o oldu. Şimdiden önlemini al da bu herif aranıza girmesin, dedi."

"Doğru söylemiş. Peki Stefan, öteki kadından vazgeçti mi?" diye sordu Rafo.

"Öteki kadın," diye mırıldandı Ayşe. "Stefan artık ondan bahsetmiyordu. Onu aramıyordu, bana bakarken ben olduğum için bakıyordu. Bunu nasıl anlıyorsun diye sorma, anlıyordum işte. Sanki öyle biri yokmuş gibi davranıyorduk ikimiz de..."

Ayşe, içkisinden bir yudum aldı. Rafo gözlerini dikmiş, genç kadına bakıyordu. Ancak Ayşe bir türlü konuşmaya başlamıyordu.

"Sonra?" diye sormak zorunda kaldı Rafo. "İkiniz de o kadın yokmuş gibi davranıyordunuz."

Ayşe gözünün önüne düşen saçlarını eliyle geriye attıktan sonra anlatmaya başladı.

"Yokmuş gibi davranıyorduk ama vardı. O kadın Stefan'ın aklında, yüreğinde yaşamaya devam ediyordu. Stefan'ın tüm gizleme çabasına, tüm kibarlığına rağmen hissedebiliyordum onu. Gölgesi her an üzerimizdeydi. Bir süre sonra kurmaya başladım. Acaba, diyordum, Stefan benimle sevişirken onu mu düşünüyor? Beni öperken, onu öptüğünü mü hayal ediyor? Bunları düşünmek korkunçtu. Yaşadıklarımızın anlamını değiştiriyordu, sevişmenin bütün zevki kaçıyor, bir tür işkenceye dönüşüyordu. Sohbet kendi tadını yitiriyor, bir tür gizli sorgu halini alıyordu. Suskunluk anları bile dayanılmaz hale gelmişti; çünkü Stefan şimdi onu hayal ediyor diye geçiriyordum aklımdan. O kadın hakkında hiç konuşmasak da aramızda bir gerilim oluşmaya başlamıştı. Belki de konuşmadığımız için bu gerilim giderek artıyordu. Stefan sonunda bu gerilime dayanamadı. İşlere çok boş verdiğini, çalışması gerektiğini neden göstererek artık evine gitmek istediğini söyledi. Hem de öyle eğilip bükülmeden, Almanlara özgü dobralıkla küt diye. Çok bozulmuştum ama ne yapabilirdim ki?

'Nasıl istersen öyle olsun,' dedim.

Böylece Stefan artık geceleri evinde kalmaya başladı. Heyecanımızı yitiriyorduk. İlişkimiz için tehlike çanları çal-

maya başlamıştı. Ben yine kendimi suçladım. Gereksiz yere kuşkulara kapılarak, Stefan'a soğuk davrandığımı düşünmeye başladım. Alman sevgilimi yeniden kazanmak için, bir sabah kucak dolusu papatyayla çaldım kapısını. Birlikte kahvaltı eder, yeniden o coşku dolu günlere döneriz diye düşünüyordum. Kapıyı açıp da karşısında beni gören Stefan çok sevindi. Onu böyle sevinç içinde görünce ben de mutlu olmuştum. Ama içeri girer girmez mutluluğum yarıda kaldı. Odanın duvarları tuğra çizimleriyle doluydu, içlerinde en büyüğü ise Genç Osman'ın tuğrasıydı. Neredeyse yarım metrekare büyüklüğünde bir çizimdi. Çizimleri görünce bütün tadım kaçtı."

Barmen, Ayşe'nin neden bozulduğunu anlayamamıştı.

"Neden? Altı üstü tuğra çizimleri? Neden bozuldun?"

"Onlar basit birer tuğra değildi. Stefan için başka anlamları vardı. Tuğralar ile o kadın arasında bir bağ olduğunu sezinliyordum."

Bu kadarı da artık fazla gibilerden baktı Rafo.

"Sezinliyordun..." diye mırıldandı manidar bir sesle.

"Evet, sezinliyordum." Gözlerini inatla Rafo'ya dikti. "Sezgilerim de boş çıkmadı üstelik."

"Yani kadının tuğralarla ilgisi varmış..."

"Tuğralarla değil, Genç Osman'ın tuğrasıyla..."

"Kadın sanat tarihçisi filan mıymış?"

"Hayır hayır... Nereden çıkarıyorsun canım?"

"Ee, ne diye tuğralarla ilgileniyormuş o zaman?"

"Kadın tuğralarla ilgilenmiyormuş, sadece Genç Osman'ın tuğrasından bir broşu varmış."

"Stefan bu yüzden mi kadını arıyormuş?"

Ayşe yeter artık der gibi, sağ elini havaya kaldırdı.

"Böyle olmayacak, her şey çorba olmaya başladı. En iyisi ben kaldığım yerden devam edeyim."

"Tamam ama acele etsen iyi olur, meraktan çatlayacağım."

"Stefan'ın evinde tuğraları görünce kan beynime sıçramıştı. Artık duygularımı da gizleyemiyordum.

'Çalışıyorum dediğin bunlar mı?' diye sertçe sordum.

Stefan neden tepki duyduğumu anlamamıştı.

'Neler oluyor Ayşe?'

'Sen söyle, neler oluyor?'

Hâlâ boş boş yüzüme bakmayı sürdürünce, parmağımla Genç Osman'ın tuğrasını göstererek sordum:

'Bu tuğra neden bu kadar önemli?'

'Eski devletlerin ilgimi çektiğini söylemiştim,' diyecek oldu.

'Stefan lütfen bana karşı dürüst ol,' diye bağırdım. 'Bu tuğranın o aradığın kadınla ilgisi olduğunu ikimiz de biliyoruz.'

Yanıt vermek yerine bakışlarını kaçırdı.

'Öyle değil mi?' diye üsteledim.

'Bu konuda konuşmak istemiyorum.'

Öfkeyle yüzüne baktım. Geri adım atmaya hiç niyeti yoktu. Sakin ama kararlı bir ses tonuyla, 'Bana bu konuda soru sorma,' dedi, 'anlatamam.'

'O zaman ben gidiyorum,' dedim. Elimdeki çiçekleri öfkeyle masanın üzerine savurdum, zavallı papatyalar odanın her yerine saçıldı. Kararlı adımlarla kapıya yöneldim. Stefan engel olmaya çalıştı.

'Lütfen gitme!'

Aldırmadım, onu aşıp yürüdüm. Kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Dışarıda da inadına güzel bir bahar. Pırıl pırıl bir güneş etrafı aydınlatıyor, ılık bir rüzgâr tatlı tatlı esiyor. Benim içim kapkaranlık, ruhumda yaprak kımıldamıyor. Sokaktan aşağıya inerken gözyaşlarımı da tutamadım. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da kendime kızıyordum. Neden kapılmıştım ki bu adama... Bu kızıl saçlı Alman bunlara değer miydi? O bir kaçıktı. O bir deliydi. O aklını, siyahlı kadınla, bir de Genç Osman'ın tuğrasıyla bozmuştu. Ama kabahat bendeydi. Böyle olacağını bile bile onunla çıkmayı kabul etmiş, onunla sevgili olmuştum. Kahrederek bilinçsizce yürüdüm sokaklarda. Adımlarım mağazamın olduğu sokağa götürmüştü beni. Gözyaşlarım dinmediği için mağazama giremedim, bir de çalışanlara rezil olmak vardı işin ucunda, sokağın başından geri döndüm. Açılıncaya, gözyaşlarım dininceye kadar dolaştım. Biraz toparlanınca da canım mağazaya gitmek istemedi. Eve döndüm; yatıp uyumak, hiçbir şey düşünmemek istiyordum. Giysilerimi bile çıkarmadan kendimi yatağa bıraktım, yorganı da başıma kadar çektim. Zil sesini duyduğumda aradan birkaç saat geçmişti. Biri ısrarla kapının zilini çalıyordu. Bir an açmasam mı diye geçirdim aklımdan, sonra ya önemliyse

diye çıktım yataktan. Kapıyı açtığımda Stefan'ı karşımda buldum. Özür dileyen gözlerle bakıyordu. Bir süre kapıda öylece dikildik.

'Girebilir miyim?' diye sordu.

Onu evime almamak gibi bir niyetim yoktu, sadece şaşkınlıktan öyle dikilip kalmıştım.

'Tabii,' dedim yana çekilerek, 'buyur.'

İçeri girdi. Güvensiz adımlarla salona yürüdü. Her zamanki yerine geçmedi, masanın yanındaki iskemleye oturdu. Oturmaktan çok ilişti demek daha doğru olur. Ben karşısında ayakta durmayı seçtim.

'Bana zaman ver,' dedi. Gözleri dolu dolu olmuştu, neredeyse ağlayacaktı. 'Bana zaman ver,' diye yineledi. 'Bu tutkudan, bu hastalıktan kurtulacağım.'

Tutku, hastalık, güçlü bir duygudan bahsediyordu ama zaten bunu biliyordum. Öte yandan, benden de vazgeçemiyordu. Belki de ondan kurtulmak için bana ihtiyacı vardı. Ya da benden vazgeçemediği için ondan kurtulmak istiyordu. Hızla geçti bu düşünceler aklımdan. Önemli olan beni istemesiydi. Gözlerim doldu, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Karşısındaki iskemleye oturdum.

'Bana anlatmalısın,' dedim. 'Başka yolu yok Stefan! Bana anlatmalısın. Bu kadın kim? Senin için neden bu kadar önemli? Neden yana yana onu arıyorsun?'

Yüzünde çaresiz bir ifade belirmişti, yeşil gözleri yardım dilercesine bakıyordu.

'O lanetli biri,' diye mırıldandı. 'Zavallı biri...' Durdu, kadını tanımlamak için uygun sözcükleri bulmaya çalışıyordu. 'O bir katil... o bir canavar...'

Katil derken, gerçekten de cinayet işlemiş birinden bahsetmediğini sandım. Ona derin aşk acıları çektirmiş bir sevgiliyi kastediyor diye düşündüm. Stefan geçmişi yeniden yaşıyormuş gibiydi. Sanki benimle değil de, kendi kendisiyle konuşur gibi...

'O, insanları acımasızca boğazlamaktan çekinmeyen biri. O, bir seri katil. Seri katillerin en güzeli, en zekisi, en acımasızı... Onunla tıpkı seninle olduğu gibi bir caz barda karşılaştık. Berlin'de bir geceyarısı... Beklenmedik bir şekilde, hiç ummadığım bir anda çıkıverdi karşıma. Oysa üç aydır peşindeydim...'

Olanları anlamaya başlamıştım.

'O zaman bu ilk karşılaşmanız değildi,' dedim.

'İlk karşılaşmamızdı, onu daha önce hiç görmemiştim.'

'Üç aydır peşindeydim, diyorsun.'

Yeniden yüzüme baktı.

'Peşindeydim, çünkü o bir seri katildi.'

Tüylerim diken diken olmuştu. Dehşet içinde sordum:

'Gerçek bir seri katilden mi bahsediyorsun?'

'Evet, gerçek bir seri katil. Tam dokuz erkeği öldürdü. Tam dokuz kızıl saçlı erkeği bıçaklayarak öldürdü.'

Stefan'ın anlattıkları korkunçtu ama o anda içime bir sevinç dalgasının yayılmasına engel olamadım. Eğer aradığı kadın bir seri katilse, Stefan onu âşık olduğu için değil, hapse atmak için arıyordu. Görevi gizli olduğu için de güvenlik gereği bunu bana söyleyememişti.

'Sen onu yakalamaya çalışıyordun,' diye mırıldandım sevincimi bastırmaya çalışarak.

'Evet, işin başında ben onu yakalamaya çalışıyordum. Berlin Cinayet Masası beni bu işle görevlendirmişti. Ben de kurbanlar gibi kızıl saçlıydım, üstelik müzisyen olduğum için kimse polis olduğumu anlayamazdı. Böylece bir barda trompetçi olarak çalışmaya başladım. İlk haftalarda gözüm kulağım bara giren müşterilerdeydi. Bütün esmer, uzun boylu kadınları şüpheli olarak görüyor, fark ettirmeden hareketlerini gözlüyordum.'

'Katilin esmer, uzun boylu bir kadın olduğunu nereden biliyordun?'

'İki ayrı görgü tanığı kadını tarif etmişti. İki kurbanı en son gören onlardı. Birbirinden habersiz olarak her iki görgü tanığı da kurbanların esmer, uzun boylu, son derece güzel bir kadınla birlikte çıktıklarını söylemişlerdi. O yüzden, esmer, uzun boylu, güzel bir kadını arıyorduk. Ancak günler geçiyor, aradığımız kadın bir türlü gelmiyordu. Üstelik cinayetler de kesilmişti. Yoksa katil cinayet işlemekten vaz mı geçmişti? Müdürüm, katilin uykuya yatmış olabileceğini savunuyordu...'

'Uykuya yatmak da ne demek?' diye sordum.

'Seri katiller arasında görülen bir davranıştır. Bazen aylarca cinayet işlemeyi bırakır, normal yaşamlarını sürdürürler.

Biz buna uykuya yatma diyoruz. Yapacak bir şey yoktur. Yeniden harekete geçmesini beklersiniz. Ne zaman, nerede? Hiç kimse bilemez. Bu nedenle belki de benim artık barı bırakıp emniyete dönmem gerekiyordu. Ancak müdürümüz yukarıdan gelen baskı nedeniyle olsa gerek, bu işin peşini bırakmamamızı emrediyordu. Böylece benim müzisyenlik hayatım da uzamış oluyordu. Aslına bakarsan bu durumdan son derece memnundum. Çünkü müzik yapmayı çok seviyordum. Bizim seri katilden haber çıkmayınca, giderek kendimi gerçek bir müzisyenmiş gibi görmeye, öyle hissetmeye başladım. Emniyete ise genel geçer raporlar yazarak, durumu idare ediyordum. Yaşadığım hayattan hiçbir şikâyetim yoktu. Ancak bazı geceler -ki böyle geceler sıkça yaşanmaya başlanmıştı- alkol duvarını aşınca ertesi gün toparlanmak zor oluyor, bu da beni mutsuz ediyordu. Her defasında bir daha içmeyeceğim diye sözler vermeme rağmen, konserimiz bittikten sonra kendimi elimde bir kadeh içkiyle buluyordum. Bir kadeh, iki oluyor, derken üç, dört, geceyi yine sarhoş bir halde tamamlıyordum. İşte o sarhoş gecelerden birinde geldi; tam da bizi artık gelmeyeceğine inandırmaya başladığı anda...

Neredeyse bir şişe votkayı bitirmiş olmama rağmen o geceyi çok iyi hatırlıyorum. Bar boşalmıştı, garsonlar iskemleleri ters çevirip masaların üzerine koymaya başlamışlardı. Ben de kadehimdeki içkiyi bitirip artık eve gitmeye niyetleniyordum. O sırada duydum sesini. Belki sesinden önce kokusunu hissetmişimdir. Geceyi çoktan tüketmiş müşterilerden artakalan ağır bir tütün kokusunun arasında bile hissedilebilen, baygın bir yasemin kokusuydu. Baygın ama rahatsız edici değil, insanı sonu belirsiz serüvenlere çağıran bir parfüm. Onu görmek için başımı çevirmeme neden olan sesi miydi, yoksa parfümü mü, tam kestiremiyorum. Ama ne söylediğini çok iyi biliyorum.

'Bu gece çalmıyor musunuz?'

Başımı kaldırınca simsiyah gözlerle karşılaştım. Evet, önce gözlerini fark ettim. Hiç bu kadar koyu gözler görmemiştim. İnsanı çekip götürüyordu. Ama gözlerin güzelliğinden çok, derinliklerinde saklanan sır ilgimi çekti. O gözleri daha ilk gördüğüm anda bir sır sakladıklarını anladım. Gözlerin etkisinden kurtulunca da kadının yüzüne dikkat ettim.

O anda nefesim kesilir gibi oldu. Olağanüstü güzeldi. Omuzlarından aşağıya dökülen saçları da, gözleri gibi simsiyahtı. Cesur kişiliğini ele veren geniş bir alnı vardı. Kaşları bir oğlan çocuğununki gibi kalıncaydı, ama o iri siyah gözlerin üzerinde o kadar güzel duruyorlardı ki... Küçük, belki biraz sivri burnu, ince yüzüyle tam bir uyum içindeydi. Siyah taşlı küçük küpeler takmış, siyah uzun bir elbise giymişti. Öyle ki, siyah saçları nerede bitiyor, siyah elbisesi nerede başlıyor, barın karanlığında tam olarak seçilemiyordu. Bu elbise, hiç de kısa olmayan boyunu daha da uzun gösteriyordu. Ellerinde siyah eldivenler vardı. Elbisesinin üzerindeki tek parlak takı, dekolte yakasının sol tarafını süsleyen, iri bir metal para büyüklüğünde, altından yapılmış bir broştu. O zamanlar bu broşun tuğra olduğunu bilmiyordum tabii. Her neyse... Bütün bu anlattıklarım birkaç saniye içinde olup bitmişti. Ben o birkaç saniye içinde karşımda aylardır aradığımız seri katilin durduğunu anlamıştım. Nereden anladın diye sorarsan, yanıtlayamam. Mesleki deneyim mi, önsezi mi, yoksa o kadının tanıkların verdiği tarife uyuyor olması mı, bilmiyorum ama anlamıştım. Birden ayılır gibi oldum. Hayır, aradığımız katille karşılaşmanın heyecanı değildi beni ayıltan, kadının üzerimde yarattığı etkiydi. Onun gözlerini gördüğüm ilk anda, polisliği de, bir katilin peşinde olduğumu da unutmuştum. Yeryüzünde bu kadar güzel bir kadın var mıymış diye şaşkın şaşkın düşünmeye koyuldum. Düşünmeye koyulmak değil de, kendimi onun etkisine, büyüsüne, artık adına ne diyeceksek, cazibesine kaptırdım. Bak kaptırdım diyorum, ama hissettiklerimin yanında inan bana bu sözler bile cılız kalıyor...'

Stefan bunları anlatırken, bir yandan delice bir merakla söyleyeceklerinin sonunu bekliyor, bir yandan da kör bir kıskançlık duygusu içinde kıvranıyordum. İnsan ilk kez gördüğü bir kadına nasıl bu kadar yoğun duygular hissedebilir, nasıl bir anda âşık olabilirdi? Yüzümdeki ifadeden ne düşündüğümü anlayan Stefan anlatmayı bırakarak bana döndü...

'Anlattıklarım canını mı sıkıyor? İstersen...'

Canımı sıkmak ne demek, söylediği her sözcük adeta ateşten bir kor gibi tenimi yakıyordu ama gerçeği öğrenmek için bu kadarına katlanabilirdim.

'Yoo yoo, lütfen anlat.'

'Emin misin?'

'Eminim, anlatmanı ben istemedim mi zaten?'

'Sen istedin...'

Sözlerimin doğruluğunu anlamak için yüzüme baktı. Rahat görünmeye, gülümsemeye çalıştım, galiba becerdim de; çünkü Stefan ricamı kırmadı, yeniden öyküsüne döndü.

'Biliyorum, çok saçma bir duygu. Çok saçma bir durum. Hele benim gibi yıldırım aşkına inanmayan biri için...

Kadının karşısında öylece kalakalmıştım. O ise ayakta dikilmiş, sorduğu sorunun yanıtını bekliyordu. Şaşkınlığım uzayınca, anlamadığımı sanarak yeniden sordu:

'Bu gece çalmıyor musunuz?'

'Çaldık...' diyebildim sonunda. 'Üzgünüm, biraz geç kaldınız. Müzik çoktan bitti.'

'Yazık,' diye mırıldandı boş masalara bakarak, 'sizi yeniden dinlemeyi çok istiyordum.'

'Daha önce gelmiş miydiniz?'

'Bir kez. Ama o zaman da müziğin sonuna yetişmiştim. Sadece bir parça dinleyebildim. Muhteşemdi...'

'Hatırlıyor musunuz, hangi şarkıydı?'

'Çok iyi hatırlıyorum: It's Always You. Şarkıdan hemen sonra çıkıp gittiniz, galiba aceleniz vardı...'

Olamazdı, onu daha önce görmüş olsam, mutlaka hatırlardım.

'Ne zamandı bu?' diye sordum. Sonra hâlâ ayakta dikilmekte olduğunu görerek, yaptığım kabalığın farkına vardım. Elimle boş iskemleyi gösterdim. 'Oturmaz mısınız?'

'Teşekkür ederim,' diyerek oturdu. Otururken bir an bana iyice yakınlaşmış, bedeninin sıcaklığını hisseder gibi olmuştum.

'Tam hatırlamıyorum,' diye yanıtladı az önce sorduğum soruyu.

'Ama birkaç hafta önce olmalı. İlk o zaman gördüm sizi. Çok iyi çalıyorsunuz.'

'O kadar iyi olduğumu sanmıyorum... Ben iyi bir müzisyen değilim ama yine de teşekkür ederim,' dedim. Neden bu kadar açık konuştuğumu bilmiyorum. Üzerimde öyle güçlü bir etki bırakmıştı ki, ona karşı dürüst olmam gerektiğini

hissediyordum. Tuhaf bir duyguydu bu. Onun varlığı sanki bir anda bütün benliğimi ele geçirmiş gibiydi. Sana biraz şairane gelecek ama ruhum onun hizmetine girmek, onun ilgisini, beğenisini, sevgisini kazanmak için hiçbir cömertlikten kaçınmayacak gibiydi. Beni artık tanıyorsun, hiç de öyle yumuşak başlı bir adam değilimdir, hatta ilk tanıştığım insanlarla kolay kolay ilişki bile kuramam ama onun karşısında ilgi isteyen yüzsüz bir oğlan çocuğu gibi davranmaktan çekinmeyeceğimi hissediyordum. Bu beni korkutmuyor da değildi. Ancak beni ele geçiren duygu o kadar güçlüydü ki, hissettiğim korku beni engelleyemiyordu. İşin tuhafı, o da bunun farkındaydı. Hiç de şaşırmış gibi bir hali yoktu. Son derece rahat bir tavırla benimle konuşmaya başladı.

'Herkes gitmiş... Siz niye gitmediniz?'

'Bilmem,' dedim bakışlarımı onun siyah gözlerinden alamayarak, 'canım biraz daha kalmak istedi...'

'Yalnız yaşıyorsunuz anlaşılan...' dedi, sonra yanıtımı bile beklemeden, kadehime uzandı. İçkimden kallavi bir yudum içti.

'Sizin için de bir bardak isteyelim mi?' dedim.

Gözlerinin siyahlığı derinleşti.

'Sakıncası yoksa sizinkinden içmeyi tercih ederim,' dedi. Kara gözleri hayasızca parıldıyordu. 'Merak etmeyin, hasta filan değilim.'

'Öyle düşünmedim zaten.'

'İyi o zaman,' deyip çantasını açtı. İçinden sigara paketi ile gümüş kaplı bir çakmak çıkardı. Bir an bana baktı, kendisini izlediğimi fark edince, 'Sorumu yanıtlamadınız?' dedi.

Sersem gibiydim, ne sorduğunu bile hatırlamıyordum. Hemen hatırlattı:

'Yalnız mı yaşıyorsunuz?'

'Evet, yalnız yaşıyorum... Tek başıma...'

'Güzel,' dedi. Daha ben bu 'güzel' lafını nasıl yorumlayacağımı bilemezken, paketten bir sigara çıkardı, dudaklarının arasına yerleştirmeden önce yineledi. 'Güzel, yalnız yaşayan erkekleri severim.'

'Ya siz...' dedim. 'Siz de mi yalnız yaşıyorsunuz?'

Laf olsun diye sormuştum. Öylesine. Sanki ağzımdan yakışıksız bir laf çıkmış gibi yüzüme şöyle bir baktı, sonra

çakmağı bana uzatarak abartısız bir işveyle gülümsedi. 'Yakar mısınız?'

Uzattığı çakınağı alarak emrine uydum. Emrine uyarken de, bunu neden ben düşünmedim diye kendi kendimi yedim. Sigarasını yakarken, sol eliyle elimi tuttu. Önce alev alan sigarasının ucuna, sonra da gözlerime baktı...

Biliyorum, bütün bu olanlar ucuz bir aşk melodramının sahnesi gibi ama inan bana gerçek. Sigarasını yakarken içim ürperdi, olduğum yerde titredim. O ise kendini rolünün sahiciliğine kaptırmış bir oyuncunun sakinliği içindeydi. Kendinden ve oynadığı rolün kusursuzluğundan emin, elimi bıraktı, sigarasından çektiği dumanı üfleyerek iskemlesine yaslandı.

'Ben de yalnız yaşıyorum,' diye mırıldandı.

'Adım Jasmine...'

Kesinlikle sahte bir isim diye düşündüm, parfümünden yola çıkarak yakıştırmış olmalıydı bu adı kendine.

'Güzel bir isim,' diye mırıldandım. 'Sanırım Alman değilsiniz...'

'Demek fark ettiniz, değilim.'

'Nerelisiniz?'

'Yukarıdan... Kuzeyden...'

Ona inanmadım; kuzeyden böyle esmer kadınlar çıkar mıydı?

'Fokların ülkesinden,' diye açıkladı. 'Buzlu denizlerden...' Sesini kısarak ekledi. 'Çetin denizcilerin ülkesinden...'

Sigarasını kül tablasına bıraktı. Sanki, gerçeği biliyorum, sakın bana yalan söyleme, der gibi yüzüme bakarak sordu:

'Ya siz? Siz kimsiniz?'

Bir an itiraf etmek geldi içimden. Her şeyi itiraf edip, ona zarar vermeyeceğimi söylemek... Biliyorum çok saçma. Benim gibi, yüzlerce zanlıyı sorgulamış bir polis için böyle bir anda çözülmek, darmadağın olmak kabul edilebilir bir durum değil. Üstelik kimse beni buna zorlamamışken. Doğaüstü güçlere inansam biri büyü yaptı diyeceğim. Kendimi onun etkisinden kurtaramıyordum. Ona doğruyu söylemek zorunda hissediyordum. Ama en zor anlarda bile insanın yardımına yetişen bir güç vardır ya, sanırım o harekete geçti ve kendimi toparlayarak işi şakaya vurdum.

'Ben bir fokum,' dedim, "kafayı bulmuş bir fok.'

Tuhaf! Şaşırdı, kendine güveni bir anda tuzla buz oldu. Yüzündeki anlam tümüyle değişti. Siyah gözlerinde içten bir ifade belirdi. Sanki yanlış duymuş gibi sordu.

'Fok musunuz?'

Onu şaşırtmak cesaretimi artırmıştı.

'Evet, ben ayyaş bir fokum,' diye yineledim. 'Bu çivisi çıkmış dünyada, bu çivisi çıkmış ülkede ayakta kalmak için bir kadehten ötekine dalıp dalıp çıkıyorum.'

Şaşkınlığı çabucak kayboldu ama ciddiyetini hâlâ koruyordu.

'Sahiden, neden fokum dediniz?'

'Bilmem...' dedim gülümsemeye çalışarak. 'Siz fokların ülkesindenim deyince... Hem fokları da severim...'

'Ben de severim,' dedi. Kül tablasına bıraktığı sigarasını yeniden almıştı. 'Bir zamanlar fokları kurtarmak için çalışmıştım. Balıkçılar acımasızca davranıyorlardı onlara...'

'Belki beni de kurtarmak istersiniz,' dedim.

Ne istediğinin farkında mısın, dercesine baktı. İşte o anda karşımdaki kadının aradığımız seri katil olduğundan kesinlikle emin oldum, ama bu beni yıldırdı mı dersin, hayır, tersine ona duyduğum isteği daha da artırdı.

'Evet, neden beni kurtarmayasınız?' dedim. 'Madem foklara yardım ediyorsunuz.'

'Olabilir tabii. Kurtarılmayı gerçekten istiyorsanız...'

'İstiyorum. Her gece, her gece bu bar... Sıkıldım artık.'

'Sizi tutan ne? Neden bırakıp gitmiyorsunuz?'

'Bilmem... Belki bir kurtarıcı bekliyordum,' dedim oyunu sürdürerek. 'Kuzeyden gelecek esmer bir denizkızı.'

'Denizkızı ha! Onlar kurtarıcı değildir,' dedi. Kederlenir gibi oldu. Gibi oldu eliyorum, çünkü yüzü güzel dudaklarının arasından çıkan dumanların arkasına gizlenmişti. 'Denizkızları insanlara felaket getirir. Bu yüzden insanlar onlardan kaçar...'

'Benim okuduğum kitaplar öyle demiyor.'

'Ne diyor?'

Sesi titremeye mi başlamıştı, yoksa bana mı öyle geliyordu, kestiremiyordum.

'Denizkızları o kadar güzelmiş ki insanlar onları görür görmez âşık olurlarmış,' diye açıklamaya çalıştım. 'Üstelik

kaçmasınlar diye onların şapkasını, kuşağını, tarağını, aynasını çalarlarmış. Çünkü eşyası alınan denizkızı sulara dönemezmiş. Denizkızı eşyasını çalan adamın kölesi olurmuş.'

İnanmamış gibi mırıldandı.

'Kölesi!'

'Evet ama bazen de denizkızları o insana gerçekten âşık olurlarmış. Belki sen de duymuşsundur... Denizkızları eğer bir insanı gerçekten severse ona mutluluk getirirmiş... Hem de sonsuza kadar...'

'Yanlış!' dedi. 'Denizkızları kimseyi sevemezler. Çünkü tanrılar onların ruhlarını çalmışlardır. Sadece beğendikleri genç erkeklerle gönül eğlendirirler. Onları kandırırlar. Su altında birlikte yaşamak için baştan çıkarırlar. Ancak bu imkânsızdır. Çünkü insanlar suyun altında yaşayamaz.'

'Ama aşk mucizeler yaratır...' dedim aptalca.

'Kim söylemiş bunu?'

'Şairler, yazarlar, müzisyenler...'

'Sanatçılar,' diye dudak büktü. 'Onların yazdıklarını oku, müziklerini dinle ama onlara güvenme... Denizkızları gibi onlar da insana mutsuzluk getirir...'

'Neden bu kadar karamsarsınız?'

Öyle derin, öyle içten baktı ki, içimde ona yardım etme isteği uyandı.

'Eğer bir derdiniz varsa...' diyecek oldum.

Birden gülmeye başladı. Hem de ne gülmek, kahkahalar atıyordu. Davranışı o kadar dengesizdi ki, ne yapacağımı, ne diyeceğimi şaşırdım. Öylece durup onun gülmesini izledim. Neden sonra gülme krizi geçince, gözlerindeki yaşı silerek, 'Özür dilerim,' dedi. 'Bir an kendimi tutamadım.'

'Neden güldüğünüzü anlayamadım...' dedim. 'Çok mu abuk sabuk konuştum?'

'Abuk sabuk değil de biraz tuhaf... Sanırım, bana yardım etme isteği uyandı içinizde...'

'Bunun nesi tuhaf?'

Nasıl anlayamıyorsun, der gibi şaşkınlıkla baktı.

'Tanrı aşkına, siz bu dünyadan değil misiniz? Artık kimse kimseye yardım etmiyor...' Sustu. 'Sizin de bana yardım etmemeniz gerekir.'

'Peki ne yapmalıyım?'

Öfkeyle, inançla, cesurca, apaçık baktı.

'Beni becermeye çalışmalısınız... Anlamıyor musunuz, dünya bunun üzerine kurulu.'

Sesi ilk kez gergin çıkıyordu.

'Her erkek böyle düşünmez,' dedim.

'Düşünmez mi? Siz ne diyorsunuz! Tanıdığım bütün erkekler benden bunu istediler. Bunu yapmaya çalıştılar...'

'Belki siz kötülerle karşılaştınız...'

'İyi erkek yoktur... Hepsinin kafasındaki birinci mesele hoşlarına giden kadını becermektir. Bunun için planlar yapar, yalanlar söyler, gerekirse cinayet bile işlerler... Sırf o kadını elde etmek için teklifsizce yaklaşır, peşinizden koşar, insanı çileden çıkaracak hareketler yaparlar.'

'Beni onlardan biri gibi görmüyorsunuz umarım.' Yanıtlamakta zorluk çekince ekledim. 'Unutmayın, masama kendiliğinizden geldiniz...'

Durdu, hâlâ burun kanatları öfkeyle açılıp kapanıyordu ama gülümsemeyi başardı.

'Ee,' dedi gerginlikten sıyrılmış bir ses tonuyla, 'körle yatan şaşı kalkarmış. Bunu bana erkekler öğretti. Hep av olmak o kadar da güzel değil, biraz da avcı olayım, dedim.'

Yeniden kadehime uzandı, bir yudum daha içti.

'Ama bakın, ben kartları açık oynuyorum,' dedi. 'Avcı olduğumu işte yüzünüze söylüyorum. Erkekler bunu yapmaz.'

Onun bıraktığı kadehi bu kez ben aldım. Gözlerine baka baka içtim. Kadehi masaya bırakırken, 'Bence tam tersi,' dedim.

Kalın kaşları çatıldı.

'Av olan her zaman erkektir,' dedim. 'Ancak kadınlar bizi avcı olduğumuza inandırmıştır. Kadınların en büyük başarısı budur. Avı avcı, avcıyı av gibi göstermek...'

Buz gibi bir ifadeyle bakmaya başladı.

'İstatistikler öyle demiyor ama. Aşk ilişkilerinde kurbanların çoğu kadın... Kaybedenler demek istemiyorum, ölenler diyorum. Genellikle erkek öldürür... Sevdiği için, kıskandığı için, öfkelendiği için, terk edildiği için...'

Aslında ben cinayetlerden söz etmiyordum. Ama onun aklına önce cinayetler gelmişti. Bu da onun aradığımız seri ka-

til olduğunu gösteren bir başka kanıttı. Çünkü nasıl yaşarsan öyle düşünürsün. Öte yandan söylediklerinde haklıydı, genellikle kurbanlar kadındı, katiller ise erkek. Bu yüzden, ben başka bir şeyden söz ediyorum, diyemedim. Sessiz kalmam, bir başka deyişle, yenilmem onu yumuşatmıştı.

'Yanlış mı düşünüyorum?' diye sordu.

Yanıt vermek yerine gülümsedim. Gülümsediğimi fark edince, 'Öyle değil mi?' diye yeniden sordu. Soruyu sorarken sanki küçük oğluyla konuşan genç bir annenin şefkat dolu yumuşaklığı belirmişti sesinde...

'Şiddet konusunda haklısınız...' dedim. 'Yani genellikle haklısınız... Ama ben kadın ile erkek arasındaki ilişkinin niteliğinden bahsediyordum...'

'Kadınları öldüren de ilişkinin niteliği değil mi?' diye yapıştırdı soruyu. Yine sertleşmeye başlamıştı. Ben ise onu üzmek, kırmak, öfkelendirmek istemiyordum. Yine de soruyu yanıtlamak zorunda hissettim kendimi.

'Öyle tabii. Ama her ilişkide kadın ölmüyor, bazen de kurban erkek oluyor. Üstelik ben, kadın avcı derken, onun ilişkide daha tutarlı taraf olduğunu söylemek istiyordum.'

Bu sözler hoşuna gitmiş olmalı ki, siyah gözlerindeki sertlik yumuşar gibi oldu.

'Tutarlı ama aynı zamanda tutucu...' dedim. 'Kadın eninde sonunda evlenmek ister. Çocuk yapmak ister. Bu doğanın da isteği. Erkek böyle değildir. Evliliği çok seven az sayıda erkeği buna katmıyorum. Erkeğin doğası daha sorumsuzdur. Tabii daha özgür... Erkek daha çok kadınla birlikte olmak ister, bu yüzden daha kolay aldatır, bir tek kadına bağlı olmak istemez, evlilikten, evden kaçmak ister... Evlilik, erkek doğasına terstir.'

'Ama kadın için uygun...' dedi. Manidar bir ifade takınmıştı.

'Emin değilim. Belki onlar için de uygun değil. Belki evlilik öncesi çağlarda kadınlar da erkekler kadar mutluydular... Ancak kadınlar evlilik kurumuyla uyum sağlamasını becerdiler. Ne yazık ki doğa kadınlara acımasız davranır. Kırklı yaşlarına gelen bir kadın ile bir erkeğe baktığınızda bunu anlarsınız. Kendine bakma fırsatı bulan, genleri öyle olduğu için genç kalan çok az sayıdaki kadını bunun dışında tutuyorum.

O yüzden evlilik, tabii çocuk, kadının garantisi gibi. Ya da böyle algılanmakta... Bu yüzden kadın erkeği avlayıp evlenmek, çocuk yapmak ister...'

'Özür dilerim ama bu görüşünüze de katılamayacağım. Bir düşünün, genellikle evlilik teklifi erkeklerden gelir, kadınlardan değil. Kadının peşinde evlenelim evlenelim diye affedersiniz köpek gibi dolaşan genellikle erkeklerdir, çünkü kadının güzelliğinden etkilenmişlerdir. O güzelliğin sadece kendilerine ait olmasını isterler. Evlenerek sevdikleri kadını eve hapsetmek amacındadırlar. Siz ona özgürlük duygusu, diyorsunuz ama bence maymun iştahlılıktır. Erkekler maymun iştahlı oldukları için taptıkları kadından bir süre sonra bıkarlar... Hem hangi kadın, hangi erkeği zorla nikâh masasına oturtabilir ki...'

'Birini nikâh masasına oturtmanın bin türlü yolu vardır. Konu o değil. En tutkulu aşklarda da, basit bir flörtte de seçici olan kadındır. Erkek, tüm o çapkınca tavrına, afrasına tafrasına rağmen gerçekte kuzu kuzu seçilmeyi bekler. Tıpkı bu gece sizin gelip benim masama oturmanız gibi...'

Yeniden gözlerime baktı, uzun uzun, neler yapabileceğimi anlamaya çalışır gibi.

'Rahatsız olduysanız giderim,' dedi. Sanki bütün bedeni gibi sözleri de meydan okuyordu.

Gidecek olması fikri bile paniğe kapılmama yetmişti.

'Yoo yoo, hiç rahatsız olmadım,' dedim aceleyle. 'Niyetim kabalık etmek de değil. Sadece konuşuyorum...'

Paketten bir sigara daha çıkardı. Bu kez o söylemeden, çakmağı kapıp yaktım sigarasını. Sigara dumanını kayıtsızlık içinde üflerken, masama ilk oturduğundaki ruh halini yeniden kazanmıştı. Söze başlamadan önce kadehimdeki son içkiyi bitirdi. Çok önemli bir ayrıntıyı açıklıyormuş gibi bana doğru eğildi.

'Az önce söylediklerime bakmayın, aslında ilişkileri pek umursamıyorum. Ciddi ilişkiler beni yoruyor... Ben de kimsenin sorumluluğunu almak istemiyorum...'

O konuşurken samimi olmadığını biliyordum, inanmadığı düşünceleri anlatıyordu bana. Beni kandırmak için, beni avlamak için. Karşı çıkmadan onu dinliyordum; adeta beni kandırmasını, beni avlamasını istiyordum. Belki tam olarak

bunları istemiyordum ama onun planının bir parçası olmak, onun peşi sıra sürüklenip gecenin içinde onunla birlikte kaybolmak istiyordum. Bu serüvenin sonunda ölüm olduğunu bilmeme rağmen hislerim ona uymamı, ona itaat etmemi söylüyordu. Ve ben bunu yapmamam gerektiğini çok iyi bildiğim halde hislerime uyuyordum. O ise muhtemelen benden önceki kurbanlarına da yaptığı konuşmayı yineliyordu karşımda.

'Bana göre de en güzeli bir gecelik ilişkiler. İki insan birbirinden hoşlanmışsa, el ele tutuşup o gecenin tadını çıkarırlar, sonra elveda. Ne sorumluluk, ne acı, ne fedakarlık... Bu sana da uyuyor, öyle değil mi?'

'Bilmem,' dedim başımı sallayarak, 'bazen bu tür ilişkiler de güzel olabilir ama iki insanın birbirini tanıması gerekir.'

Küçük bir kahkaha attı.

'Yoksa bana âşık mı oldunuz?'

'Yoo, sizi tanımıyorum bile.'

'Doğru, tanımıyorsunuz... Ama yanınızda olmam hoşunuza gidiyor...' Çapkınca baktı. 'Değil mi?'

'Öyle, hoşuma gidiyor ama bir gecelik ilişki...' diye açıklayacak oldum.

'Boş verin bu lafları. Az sonra benimle gelmeyecek misiniz?'

Sustum. Öylece baktım yüzüne. Bir âşığın sevgilisine baktığı gibi mi, yoksa bir kurbanın katiline baktığı gibi mi? Bunu kestiremiyordum. Ancak bakışlarımda ondan yardım istediğimi biliyordum. Ama o bunu görmedi ya da görmezden geldi.

'Suskunluğunuzu hayır anlamında mı yorumlamalıyım?' diye sordu yeniden.

'Aksine, evet anlamında yorumlamalısınız.' Ancak coşku eksikliğini fark etmişti.

'Pek hevesli değilsiniz,' dedi.

'Sizi yeniden göreceğimi bilsem, bu gece sizinle gelmeyebilirdim.'

Gizemli bir ifade takındı.

'Bilemezsiniz, ben de bilemem. Ama bu gece yanınızdayım.'

'Ya bu gece, ya hiç...'

Yine güldü.

'Sizin gibisini hiç görmedim. Hakikaten tuhaf bir adamsınız.'

Yüzüme şakacıktan, abartılı bir ciddiyet takınarak mırıldandım.

'Ben bir adam değilim, ayyaş bir fok olduğumu söylemiştim.'

'Kurtarılmak için kuzeyden gelecek denizkızını bekleyen ayyaş bir fok...' diye yineledi. Havaya girmiş, benim alaycı tavrıma uyum sağlamıştı. Ben de hiç bozmadım.

'Evet, aynen öyle...' dedim

'İyi ya, beklemenize gerek kalmadı, işte geldim...'

'Beni gerçekten de kurtaracak mısınız?'

Sigara dumanını açıkça yüzüme üfledi.

'Görmüyor musunuz, kurtarmaya başladım bile. Masaya ilk oturduğumdaki o bezgin haliniz kayboldu. Şimdi karşımda duyarlılığı artmış, pür dikkat beni izleyen, acaba ne yapsam diye düşünen bir adam var.'

'Bakın bunda haklısınız işte...'

'Hadi o zaman gidelim. Çünkü aynı mekânda uzun zaman kalmak beni bezginleştiriyor, canımı sıkıyor.'

'Nereye gideceğiz?' diye sordum. Gitmeyeceğimden değil, o gidelim dediğinde toparlanmaya başlamıştım bile. Sordum, çünkü tedirgindim, şaşkındım, mutluydum, tuhaf bir haldeydim. Belki de o değildir diye hâlâ kendi kendimi kandırmayı deniyordum. Her esmer, uzun boylu kadının bizim aradığımız seri katil olması gerekmiyor, diyordum. Kendimi yanılttığımı bile bile.

'Merak etmeyin, sizin rahat edeceğiniz bir yere gideceğiz,' dedi. 'Yabancılık çekmeyeceğiniz bir yere...'

'Neresiymiş orası?'

'Neresi olacak, sizin eviniz... Bir eviniz var değil mi?'

Yanıtım gecikince, 'Ne o yoksa korkuyor musunuz?' diye beni kışkırttı.

'Yok canım neden korkacakmışım?'

'Ne bileyim, suspus oldunuz birdenbire...'

'Yok sadece düşünüyordum...' dedim toparlanarak. 'Tabii evim var. Hem de kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği bir ev.'

'Güzel, buna sevindim işte. Rahatsız oldum diye geceyarısı duvara vuran komşulardan nefret ederim.'

Bizi ateşli bir sevişmenin beklediğini ima ederek iştahımı kabartmak istiyordu.

'Komşum filan yok... Kimse bizi rahatsız etmeyecek...'

'Harika,' dedi yeniden. 'Hadi gidelim.'

Birlikte çıktık bardan. Ben barmenle konuşurken, o uzakta durmuştu. Daha önceki olaylarda barmenlerin ya da bar görevlilerinin onu neden ayrıntılı olarak tanımlayamadıklarını şimdi anlıyordum. Daha da tuhafı, benim davranışımdı. Barmen kiminle gittiğimi öğrenmek için ona doğru baktığında, adamın önüne geçerek, birtakım sorular sormaya başlamıştım. Hiç düşünmeden yaptığım bu hareket kuşkusuz onu korumak, yakalanmasını önlemek içindi ama daha da çok, son anda birilerinin çıkıp bu geceyi elimden almaması için. Onu istiyordum, onunla beraberliğim gideceği yere kadar gitsin istiyordum, bedeli ne olursa olsun...'

Stefan bunları anlatırken, artık benden çekinmiyordu. Sanki olayları yeniden yaşıyormuş gibi hikâyesinin akışına bırakıvermişti kendini. Dinlediklerim beni şaşkına çevirmişti ama Stefan'ın hali yüreğimi acıtıyordu. Bir erkek, bir kadına nasıl olur da böylesi kör bir tutkuyla bağlanabilir, onu canı pahasına isteyebilirdi. Hem de tanışalı henüz bir saat bile olmamışken...

'Anlayamıyorum Stefan,' diyerek böldüm konuşmasını. 'Demek öleceğini bile bile gidecektin o kadınla?'

Yüzüme baktı; suçlu biri gibi değil, anlayış bekleyen bir adam gibi, ama kararlılığını yitirmeden.

'Gidecektim değil, gittim,' dedi. 'Öldürüleceğimi bile bile...'

'Bu beni aşar, bu benim anlayabileceğim bir konu değil...'

'Umarım başına hiç gelmez ama gelirse anlarsın...'

Boş laflardı bunlar ama yüzündeki gerginlik, gözlerindeki alev, sesindeki titreme onun yaşadıklarını bana da hissettiriyordu. Ancak bunu kabul etmek istemiyordum.

'Çok saçma,' dedim. 'Bir insan hiçbir zaman kontrolünü bu kadar kaybetmez...'

Stefan'ın yüzünde acıklı, zavallı bir ifade belirdi.

'Ama ben kaybettim... Saçma olduğunu ben de biliyorum ama oldu...'

İkimiz de sustuk. Eminim Stefan anlatmak istiyordu. Ancak son çıkışım onu engelliyordu. Söylediklerinin beni incitmesinden korkuyordu ki, bunda hiç de haksız sayılmazdı. Ben de dinlemek istiyordum ama gururum bu merakımı açığa vurmamı engelliyordu. Hal böyle olunca sıkıntılı sessizliğimiz sürüyordu. Sonunda ben boyun eğmek zorunda kaldım. Dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirip, 'Ee, neden anlatmıyorsun?' dedim.

Suçlu çocukların yaramazlıkları hoşgörüyle karşılandığında takındıklarına benzer, utanç rahatlama karışımı bir ifade belirdi Stefan'ın koyu yeşil gözlerinde.

'Anlatıyorum,' diyerek başladı kaldığı yerden. 'Eve bir taksiyle gittik. O büyük olasılıkla bara da bir taksiyle gelmişti. Barın birkaç yüz metre uzağında inmiş olmalıydı ki, taksi şoförü onun bara girdiğini görmesin, benim ölümümden sonra yapılacak soruşturmada onu tarif edemesin. Taksinin arka koltuğuna oturduk. Öne doğru eğilip şoföre nereye gideceğimizi söyledim, yeniden arkaya yaslanırken, o birden sokularak koluma girdi. Başını omzuma yasladı. Önce şoföre yüzünü göstermemek için bunu yapıyor diye düşündüm ama sonra amacının beni şaşırtmak olduğunu anladım. Şaşırtmak, evet, yöntemi buydu. Erkeklerin hiç beklemediği ama karşılaştıklarında hoşlarına gidecek cesur girişimlerle onları şaşırtmak, başlarını döndürmek, onları korunmasız hale getirip, sonra da soğukkanlılıkla gırtlaklarını kesmek. Ama o anda bunlar aklımın ucundan bile geçmiyordu. Sol elimi avucunun içine aldı.

'Ne kadar kocaman elleriniz var,' diye fısıldadı kulağıma. 'Tıpkı bir balıkçının elleri gibi iri.' Yüzüme bakmak için biraz geriye çekildi. 'Biliyor musunuz? Eskiden sizinki gibi derisi çillerle kaplı ellerden nefret ederdim.'

'Nefret mi ederdiniz?'

'Evet, nedenini sormayın, uzun hikâye ama sonra sevmeye başladım.'

Sadece bakınakla yetindim.

'Sizin önce nefret ettiğiniz bir şeyi sonradan sevdiğiniz olmadı mı hiç?'

'Bilmem, hatırlamıyorum, olmuştur belki...'

'Bence olmuştur, siz iradesi güçlü birine benziyorsunuz...'

Alay mı ediyordu, yoksa ciddi miydi, kestiremiyordum. İrademin güçlü olmadığını, en azından bu gece öyle davranmadığını o da, ben de çok iyi biliyorduk.

'İradesi güçlü olan insanlar, kendi korkularını yenebilirler, önyargılarının üzerine gidebilirler...'

'Çilli elleri sevmemek bir önyargı mıydı?'

'Elleri çilli olan erkekleri sevmemek,' diye düzeltti. 'Evet, bir önyargıydı. Beni epeyce uğraştıran bir önyargı. Ama gördüğün gibi, onunla başa çıkmayı becerdim.'

'Tebrik ederim... Ayrıca sevindim böyle olduğuna, yoksa size hiç dokunamayacaktım.'

'İrademi kullanmayı babam öğretti bana... Babamın denizci olduğunu söylemiş miydim? Amatör denizci. Teknesi vardı. En büyük mutluluğu denize açılmaktı. Başımıza bir kaza, bir felaket geleceğini filan düşünmez, annemle beni de götürürdü denize. Çocukken denizden de, tekneden de çok korkardım. Ama babam bu korkumu yenmeyi de öğretti bana. İnsan isterse yenemeyeceği korkusu yoktur, derdi. Babamın haklı olduğunu çok sonraları anlayacaktım.'

'Sağlam adammış. Ne yapıyor şimdi babanız?'

'Öldü...'

Bunu söylerken elimi bıraktı, bedenini benden uzaklaştırdı.

'Üzüldüm,' dedim.

'Evet, çok üzücüydü. Annemle birlikte bir deniz kazasında yaşamını kaybetti.'

'Ne zaman oldu bu olay?'

'On beş yıl önce... Ben çocuk sayılırdım.'

'Sizin için zor olmalı...'

'Zordu ama atlattım...'

Gülümsemeye çalıştı, yeniden yanıma sokuldu.

'Neyse, hayat devam ediyor,' diyerek elimi avuçlarının arasına aldı. Taksiden ininceye kadar da bırakmadı.

Eve girince hiç yabancılık çekmedi, sanki kırk yıldır orada yaşıyormuş gibi rahatça girdi içeri. Ev biraz dağınıktı, bilirsin işte, içinde yarım kalmış kahvesiyle bir fincan, koltukların üzerinde unutulmuş bir gömlek, oraya buraya saçılmış nota yazılı sayfalar... Başka zaman olsa dağınıklıktan dolayı

utanır, çekingen davranırdım ama o anda aklım odamın nasıl göründüğünde değil, yanımdaki kadındaydı.

O kendini divanın üzerine bırakırken, 'Ne içersiniz?' diye sordum.

'Barda içtiğimizden... Tabii varsa... Ama oradaki gibi aynı kadehten...'

'Var tabii,' diyerek isteğini gerçekleştirmek için içki dolabına yöneldim. Yarıdan fazlası dolu olan votka şişelerinden birini çıkardım. Bir kadehe boşaltırken, ensemde nefesini hissettim. Ne zaman oturduğu yerden kalkmıştı, ne zaman yanıma gelmişti? Ürperdim, döndüm. Döner dönmez dudaklarıma yapıştı. Bir elimde şişe, ötekinde kadeh, öylece öpüşmeye başladık. Bir süre sonra elimdekilerle öpüşmek imkânsız hale gelince, şişeyle kadehi oraya bıraktım. Yeniden sarıldım, usulca, onu incitmekten korkuyormuş gibi. Durdu, kara gözleriyle bana baktı. Sanki hiç ummadığı bir davranışta bulunmuşum da anlamaya çalışıyor gibiydi. Yüzünde masum bir ifade belirmişti. Siyah giysilerinin baştan çıkarıcılığı, dudaklarındaki rujun davetkârlığı, rahat davranışları şu an yüzünde beliren masumiyeti gölgeleyemiyordu. Bir tek gözlerindeki ateş... Bu şehvet miydi, gözyaşına dönüşmemiş derin bir acı mı? Onu yavaşça kendime çektim, uysalca yanaştı. Teninin sıcaklığından önce, daha bardayken başımı döndürmeye başlayan kokusu karşıladı beni. Dudaklarına dokundum. Dudakları kuruydu, dilimle ıslattım onları. Bedenime yaslanan bedeni çok eski bir aşk şarkısını fısıldar gibi ağır ağır kıpırdanmaya başladı. Ama tuhaftır, şehvetten çok şefkate benzer bir duygu uyandı içimde. Bu canımı sıktı... Ne de olsa ben bir erkektim, bu kadın da benimle birlikte olmak için gelmişti evime, üstelik sevişmeye de başlamıştık, şimdi bu türden duygulara kapılmanın ne âlemi vardı? İçimde uyanan şefkati, acımaya benzer duyguyu bastırmak için istekle sarıldım ona. Dudaklarımı sertçe yapıştırdım dudaklarının üzerine. Bir an, çok kısa bir an gözlerinde bir düş kırıklığı gördüm ama hemen gözkapaklarını kapadı ve hafif bir inilti çıktı dudaklarının arasından. Ellerimi kalçalarına indirdim, serttiler, diriydiler, boynunu öpmeye başladım. Ama tuhaftır, aslında uyarılmıyordum. Yani daha açık konuşacak olursam, cinsel organımda en ufak bir hareket bile yok-

tu... Olacak diye düşündüm, onu elinden tutup yatak odasına doğru sürükledim. Hiç itiraz etmeden geldi benimle. Yatağın başında yeniden öpüşmeye başladık. O da öpüşlerime ateşli bir biçimde karşılık veriyordu. Birlikte yatağın üzerine yıkıldık. Dokunuşlarından, öpüşlerinden çok deneyimli olduğu belli oluyordu. Son derece ustalıkla yapıyordu bu işi ama bir şey eksikti. Yabancı gibiydi, içten değildi, sevgisizdi. Seks için sevgi gerekli değil, diyebilirsin. Biliyorum, bunu ben de yaşadım. Hiç tanımadığım kadınlarla harika geceler geçirdim. Ama nedense onun dokunuşlarında samimiyet, sevgi, ne bileyim işte, sahicilik arıyor ama bulamıyordum. Belki de bu nedenle tüm çabalarıma rağmen erkekliğim uyanmıyordu. Ne ki öyle kolay kolay vazgeçmeye niyetim yoktu. Aklıma yenilgiyi getirmeden, gözümü karartıp sevişmeyi uzattıkça uzatıyordum. O ya bunun farkında değildi ya da değilmiş gibi yapıyordu. Bense insanüstü bir çabayla bu gece yatakta başarılı olmak için yırtmıyordum. Ama boşuna, bacaklarımın arasında en ufak bir kıpırtı bile yoktu. Sonunda bu işi yapamayacağımı anladım, birden durdum. Özür dileyerek, sırtüstü yatağa uzandım.

'Ne oldu?' dedi.

Sesinde küçümseme yoktu, baygınlaşan siyah gözlerinde şaşkınlık ve merak vardı sadece.

'Kusura bakma,' dedim işi pişkinliğe vurarak, 'tanımadığım kadınlarla birlikte olamıyorum.'

Alay etmesini bekledim, yapmadı. Tersine, gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi.

'Biraz dinlen, yeniden deneriz.'

'Yok... Ne kadar dinlenirsem dinleneyim, bu gece olacağı yok...'

Elini uzatıp terli alnımı sildi.

'İçkiyi azaltmalısın,' dedi. 'Çok içiyorsun...'

Ben bir şey söylemedim.

Boynuma sarıldı.

'Hadi uyuyalım artık.'

Öyle şefkatle sarılmıştı ki, bu sevişirken bana göstermediği duyguydu. Tıpkı yavru bir fok gibi sokuldum ona. Başımı göğsüne gömdüm. O enfes kokusunu içime çekerek öylece kaldım. Kalp atışlarını duyuyordum; sakin, uyumlu, ardı ar-

dına, huzurlu bir ailenin salonundaki eski bir saatin tik takları gibi. Biliyorum, uyumak hiç akıllıca bir iş değildi... Ama o, uyuyalım, dediğinde çok yorgun olduğumu fark ettim. Uyumamalısın, uyumamalısın diye kendime telkin ederek onun kalbinin vuruşunu dinlerken uyuyakalmışım. O gece tuhaf rüyalar gördüm. Karışıktı, açık seçik hatırlayamıyorum ama foklar vardı, galiba bir de denizkızı. Ondan çok emin değilim, belki de denizkızı yoktu. Ama deniz vardı. Bakmaktan hoşlanmadığım bir deniz... Tam hatırlayamıyorum. Güzel bir rüya değildi.

Gözlerimi açtığımda yatakta yalnızdım. Ev oldukça sessizdi. Banyoyu dinledim, ses seda duyulmuyordu. Panik içinde doğruldum, evdeki odaları dolaştım, yoktu. Bir not, bir mektup filan bıraktı mı diye sağa sola bakındım; bırakmamış, öylece çekip gitmişti. Beni öldürmediği için sevinmem gerekirken içim burkuldu. Daha şimdiden onu özlediğimi fark ettim. Yeniden dönüp yatağıma oturdum, o anda halının üstündeki sarı metali gördüm. Bu onun göğsüne taktığı broştu, düşürmüş olmalıydı. Uzanıp aldım. Sonradan Genç Osman'ın tuğrası olduğunu öğreneceğim o broşu sevgiyle, şefkatle, tutkuyla okşadım. Şimdi ben ne yapacaktım?

Olanları rapor etsem, başım belaya girecekti. Bırak başımın belaya girmesini, onun hakkında polise birçok ipucu verecektim ki, bu bilgiler onun yakalanmasını kolaylaştırabilirdi. Alçakça gelebilir ama bunu yapmak istemiyordum. Dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmaya karar verdim. Ama gece bara gittiğimde beni bir sürpriz bekliyordu. Hayır, kendisi gelmemişti, ama akşamüzeri bana bir mektup bırakmıştı. Hemen açıp okumaya başladım. 'Sevgili Ayyaş Fok,' diye başlıyordu.

> Dün akşam senin yanına niye geldiğimi, neden seninle birlikte olmak istediğimi sen de, ben de çok iyi biliyoruz. Önce senin polis olduğunu anlamamıştım tabii. Dün gece sen uyuduktan, daha doğrusu sızdıktan sonra evinde yaptığım küçük bir araştırma bunu anlamama yetti. Çekmecelerden birinde bulduğum rozetini görür görmez, benim peşimdeki sivil polislerden biri olduğunu anladım. Caz bara takılan kızıl saçlı bir adam... Tipik kurbanlarımdan biri... Evet, artık açıklamamda bir sakınca yok, zaten açıklamasam da sen çok-

tan anlamışsındır kim olduğumu. Ben aradığın kişiyim. Kızıl saçlı erkekleri öldüren o acımasız katil... Erkek düşmanı o dişi canavar... Gazeteler böyle yazmıştı, değil mi? Sanırım seni neden öldürmediğimi merak ediyorsundur? Aslında ben de, neden beni yakalamadığını, neden öyle kuzu kuzu isteklerime boyun eğdiğini düşünüyorum. Benim kim olduğumu anlamayacak kadar aptal birine benzemiyorsun. Hatta sanırım beni daha ilk gördüğünde kim olduğumu anladın. Sonradan düşününce farkına vardım bunların. Ama beni neden yakalamadığını, dahası göz göre göre ölüme sürüklenmene neden karşı çıkmadığını anlayabilmiş değilim, belki de hiçbir zaman bunu öğrenemeyeceğim. Sana, ilginç birisin, demiştim. Sahiden öyleymişsin... Gerçek şu ki, beni etkiledin. Hem de yıllardır hiçbir erkeğin etkileyemediği gibi. Seni öldüremedim. Neden yapamadığımı kendime açıklayabiliyorum. Merak etme, sana da anlatacağım, ancak şunu söylemeliyim ki, kendi açıklamalarım beni ikna etmiyor, umarım seni eder.

Eminim seri katiller hakkında çok şey biliyorsundur, en azından benden daha çok bilgiye sahip olduğun kesin. Evet, ben de onlardan biriyim. Kaç erkeği öldürdüğümü, onları öldürürken neler hissettiğimi burada yazacak değilim. Sana kendimi anlatmak istiyorum. Beni anlaman için mi, daha yakından tanıman için mi, yoksa başka bir nedenle mi, şu an bunu anlayacak halde değilim, sadece anlatmak istiyorum.

Adımın Jasmine olduğunu söylemiştim. Yalandı, zaten anlamışsındır. Babam hakkında söylediklerim ise doğruydu. O bir denizciydi. Babamla annemin denizde öldükleri de doğruydu ama bir kaza değildi. Bir cinayetti, daha doğrusu bir katliam. İçlerinden sadece benim sağ kurtulduğum bir katliam. Babamın en büyük merakı teknelerdi. Pek de uzun olmayan yaşamı boyunca birkaç tekne değiştirmişti. Yaz aylarında annemi, beni, yani ailesinin tüm üyelerini yanına alır, tekneyle denize açılırdı. Hem öyle yakınlara filan değil, uzak denizlere.

Dokuz yaşına girdiğim yılın yazıydı. Yine tekneyle tatile çıkmıştık. Günlerce süren yolculuktan sonra kuzey denizlerine gelmiştik. Arada bir benim canımın sıkılması dışında tatilimiz güzel geçiyordu. Ben de canımın sıkıntısını küçük köpeğimiz Jasmine'le oynayarak geçiriyordum. Evet, Jasmine adını zavallı köpeğimizden almıştım. Güneşin batmadığı gecelerden biriydi. Bilirsin, kuzeyde yaz aylarında güneş tam

olarak kaybolmaz, beyaz geceler yaşanır. İşte o gecelerden birinde, akşam yemeğini henüz bitirmişken, telsizimizden bir yardım çağrısı aldık. Her denizcinin yapması gerektiği gibi, babam hemen yardım çağrısına cevap verdi. Yardım isteği bir balıkçı teknesinden geliyordu. Zor durumda olduklarını, motorlarının bozulduğunu, teknelerinde bir hasta olduğunu söylüyordu. Babam teknelerinin yerini öğrenip haritada belirledikten sonra hemen harekete geçtik. Çok değil yarım saat sonra yardım isteyen tekneyi bulmuştuk. Dışarıdan bakıldığında hiç yadırganmayacak balıkçı teknelerinden biriydi. Yaklaşmakta olan fırtınayı haber veren bir rüzgârla ağır ağır sallanıyordu. Babam telsizle yardıma geldiğimizi anons etti. Teknenin ön güvertesinde bir adam belirdi; kızıl saçlıydı, iriyarıydı, bize el sallıyor, hastayı almamız için kendilerine doğru yanaşmamızı işaret ediyordu. Babamın aklında en küçük bir kuşku olmadığı için hemen söylediklerini yapmaya koyuldu. Rüzgâr henüz o kadar güçlü değildi, yanaştık. İşte ne olduysa o zaman oldu. Birden balıkçı teknesinden üç erkek ellerinde silahlarla üzerimize atladı. Babam şaşkınlığından kurtulup onlara karşı koymaya çalıştı ama çok geçti, adamlardan ikisi anında babamı etkisiz hale getirdi. Küçük köpeğimiz Jasmine havlayarak üzerlerine atladı, ancak adamlardan ufak tefek olanı iki el ateş ederek öldürdü zavallıyı. Annemle ben çığlıklar atarken, yelkenler için kullandığımız kalın halatlarla babamın ellerini, ayaklarını bağladılar. İnanılmaz bir görüntüydü, karşımızda yıllar öncesinden çıkıp gelmiş üç vahşi korsan duruyordu. İçlerinde en iri olanı o kızıl saçlı adamdı. Elinde kılıca benzeyen kocaman bir bıçak tutuyordu. Elindeki bıçağı babamın boynuna dayayarak, paranın nerede olduğunu soruyordu. Babam zaten çok az olan paranın yerini söyledi. Parayı buldular ama o kadar azdı ki tatmin olmadılar. Adam bıçağını babamın boynuna bastırarak, 'Asıl parayı nerede saklıyorsunuz?' diye sordu.

Zavallı babam başka paramız olmadığını anlatmaya çalıştı ama dinleyen kim. Adam, babamdan istediği yanıtı alamayınca onu bırakıp anneme yöneldi. 'Şimdi ben senin dilini çözerim,' diyerek, elindeki bıçakla annemin giysilerini yırtmaya başladı. Korkunç bir andı. Babam adama önce yalvardı. Bizi bırakırsa ona istediği kadar para vereceğini söyledi ama adam onu duymuyor gibiydi. Bunun üzerine babam adama küfretmeye başladı. Adam yine aldırmayarak annemi öpmeye çalıştı. Annemin adama vurmaya başladığını gördüm

ama iki arkadaşı ona yardıma gittiler. Biri annemin ellerini, öteki ayaklarını tuttu. Sanki onları engelleyebilirmişim gibi dayanamayıp adamların üzerine atlamaya kalktım. Kızıl saçlı adam anında yakaladı beni. 'Bekle bebeğim, sana da sıra gelecek,' diyerek bana sarılmaya çalıştı. Nefesi leş gibi alkol kokuyordu. Bütün gücümle adamın suratını tırmaladım. Canı çok yanmış olmalı ki, sert bir tokat indirdi, savrularak yere düştüğümü hatırlıyorum.

Kendime geldiğimde önce kanı gördüm. Kendi kanımı; bacaklarımın arasından usulca suya sızıyordu. Sonra suyun içinde olduğumu fark ettim, teknemiz ağır ağır batıyordu. Korkuyla anneme, babama bakındım. Annemi görmem zor olmadı, birkaç metre kadar ilerde yatıyordu. Onun bedeninden benimkinden daha koyu, daha yoğun bir kan yayılıyordu teknemizi ele geçiren denize. Panik içinde doğrulmaya çabaladım. Elim birine değdi. Evet, babamdı. Sırtüstü yatıyordu, gözleri açıktı, durgundu. Sanki hava durumunu anlamak için gökyüzünde çoğalmakta olan bulutlara bakıyordu. Korku içinde ağlamaya başladım. Ama ağlamak çözüm değildi, babamın bana öğrettiği gibi telsize gitmeli, yardım istemeliydim. Ayağa kalkmaya çalıştım, başaramadım. Çok bitkindim, bacaklarımın arasında büyük bir acı vardı. Suda adeta sürüklenerek telsizin bulunduğu bölmeye ulaştım. Ancak beni büyük bir düş kırıklığı bekliyordu. Korsanlar telsizi bozmuşlardı. Son umudum da böylece tükenmişti, kudurmuş bir denizin ortasında, batmakta olan bir teknede yapayalnız kalmıştım. Yeniden ağlamaya başladım. Sonra sürüklenerek annemle babamın yanına geldim. Onları ölmemiş gibi düşünmeye başladım. Sonra ölümün kötü bir şey olmadığına inandırmaya çalıştım kendimi. İkisinin arasına uzandım, teknenin batmasını bekledim. Beklerken de bir elimle annemi, öteki elimle de babamı tutuyordum. Beni ölüme onlar götürsün istiyordum. Sonunda tekne iyice suya gömüldü. Tekne suya gömülürken annemle babamı bırakmışım, içgüdüsel olarak yüzmeye çalışırken buldum kendimi. Ama buna imkân yoktu, hem sahilden çok uzaktaydım, hem de incecik kollarımda yüzecek güç kalmamıştı. Birden denizin içinden bir varlığın beni sürüklediğini hissettim. İlk aklıma gelen köpekbalığı oldu. Kan kokusuna gelmiş olmalılardı. Korkudan çılgına dönmüştüm, avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Ama boşuna, ne denizin ortasında kimse sesimi duyuyor ne de beni sürükleyen yaratık bedenimi bırakıyordu. Bir

süre sonra sakinleşip, artık ne olacaksa olsun, dedim. Ama bir şey olduğu yoktu, altımdaki yaratık hızla yüzerek beni sürüklüyordu. Yeniden panikledim, kendimi denize mi atayım diye düşünürken kıyıyı gördüm. Altımdaki yaratık her neyse beni kıyıya götürüyordu. Kayalıklara yaklaşınca yavaşladı, birden beni bırakıp denize daldı. Ben ise çırpınarak kıyıya ulaştım. Kıyıya çıkınca, onu görmek için dönüp geriye baktım ama faydasızdı. Kül rengi suların içinde yitip gitmişti. Onun bir fok olduğunu düşündüm, sonra buna kesin olarak inandım. Bana neden yardım ettiğini bilmiyorum; belki ona da bir insan yardım etmişti, belki de yalnızca içinden gelen bir güdüyle kurtarmıştı beni, bilemiyorum... Fokları bu yüzden seviyorum, dedim. İnsanların kâbusa çevirdiği hayatımı bir fok kurtarmıştı. Sonra beni kıyıdakiler fark ettiler. Hastaneye götürdüler. Yaralarımı diktiler, psikolojik yardımda bulundular. Beni ülkeme yolladılar. Bir süre sonra ben normale döndüm. Daha doğrusu, normale döndüğümü sandım. Annesiz babasız her normal çocuk gibi büyümeye başladım. Babaannem sahip çıkmıştı bana. En iyi okullara yolladı beni. Bir dediğimi iki etmedi. Büyüdüm, ergen oldum, genç kız oldum. Bir sevgilim oldu. Çok iyi bir çocuktu. El ele tutuşuyorduk, sonra öpüşmeye başladık tenha yerlerde. Güzeldi... Ama insan orada kalamıyor. Bir gün sevişmeye başladık... Hayır, düşündüğün gibi olmadı. Onunla seviştim. Pek hoşuma gitmedi ama bakire olmamama rağmen biraz canım yanmıştı. Sonra yine denedik, ikincisi daha iyiydi. Hani insan küçükken tecavüze uğrarsa bir daha sevişemez filan derler ya, bende öyle olmadı. Sanki yaşadığım o korkunç olay beni hiç etkilememişti. Ta ki yurtdışına çıkıncaya, orada bir doğum günü partisine katılıncaya kadar. Üniversiteyi yurtdışında okumama karar verdi babaannem. Aslında onu yalnız bırakmak istemiyordum ama, senin geleceğin benim uzun gecelerde çekeceğim yalnızlık duygusundan daha önemli, diyerek konuyu kapattı. Yurtdışına geldiğimin on birinci ayıydı. Hiç de içekapanık biri değilimdir; oldukça geniş bir arkadaş çevresi edinmiştim kendime. O gece arkadaşlarımdan birinin doğum günü partisi vardı Davetlilerin çoğu bizim üniversitedendi. Tek tük başka okullardan insanlar da vardı. Müthiş eğleniyorduk, müzik güzeldi, sohbet güzeldi, acayip içki içiliyordu. Geceyarısına doğru, mumlar söndürülüp doğum günü pastası kesildikten hemen sonra kendimi evin salonunda dans ederken buldum. Partnerim yoktu,

çevremde dans eden başka çiftler vardı, ama ben yalnızdım. Kendimi müziğin uyumuna bırakmış dönüyordum ortalıkta. Birden birinin yanıma geldiğini fark ettim. Uzun boyluydu, yapılıydı. İçerisi yeterince aydınlık olmadığı için yüzünü tam olarak seçemiyordum ama iri bir kafası, güzel bir gülümseyişi olduğunu görebiliyordum. Hiçbir teklifte bulunmadan benimle dans etmeye başladı. Önce birbirimize uzaktık, sonra müzik değişti, daha yumuşak bir şarkı çalmaya başladı. Böylece yakınlaştık; ben onun omzunu tuttum, o benim belimi. Müziğin ritmine uyarak sallanmaya başladık. O anları bilirsin, içki ve müzik bütün ruhunu ele geçirir, seni tümüyle savunmasız bırakır. Müthiş duygular hissedersin, şahane olacak diye düşlersin. En büyük pişmanlıklar bu tür gecelerden sonra yaşanır aslında... Ama yine de büyülüdür, yine de olağanüstüdür. İtiraf etmeliyim ki ben de bu tür duyguları hissettim. Dans sürdükçe birbirimize daha çok yakınlaştık. Bir ara kendimi onunla öpüşürken buldum. Dans bittikten sonra da yanımdan ayrılmadı, sanki az içmişim gibi birlikte içmeye devam ettik. Konuşuyorduk, heyecanla anlatıyordu, söylediklerinden aklımda tek kalan, onun bizim üniversiteden olmadığıydı, başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Parti dağılırken, nereye gideceğimi sordu. 'Evime,' dedim. 'Bana gelsene,' dedi. Aslında öyle ilk kez tanıdığı bir erkeğin evine giden kızlardan değildim. Ama o gece, yaşadıklarımız o kadar güzeldi ki, 'Olur, gelirim,' dedim.

Partiden birlikte çıktık. Herkes sarhoş olmuştu. Doğum gününü kutlayan arkadaşıma bir hoşça kal bile diyemedim. Arabası vardı, ona bindik. Arabayı kullandığına göre benden daha ayık olmalıydı. Ağaçların içinde bir eve götürdü beni. Ev tanımı biraz haksızlık olur, burası gerçek bir villaydı. Kafam o kadar kıyaktı ki, ne burası senin mi diye sordum ne de burada yaşayan başka kimse var mı diye. İçeri girdik. Işıkları yaktı. Geniş salon parlak bir ışıkla aydınlandı. Işığı kısması ya da tümüyle kapatması için ona baktım. Başı sandığım kadar büyük değildi ama gerçekten çok güzel gülümsüyordu. Işıktan rahatsız olduğumu anlamış, kısmak için düğmeye uzanmıştı. İşte saçlarının kızıllığım o anda fark ettim. Aslında güzel bir kızıllığı vardı saçlarının, üstelik ona da çok yakışıyordu. Ama ben irkildim. Unuttuğum, belleğimin en alt katmanlarına sakladığım katliam birdenbire canlanıverdi gözlerimin önünde. Gözlerimi kapadım, yeniden unutmak istedim. Annemle babamın cesetlerini, cılız bacaklarımın arasından sızan kanın

görüntüsünü kovmak istedim. Olmadı, gözlerimi açtığımda, tıpkı o korkunç gündekine benzer bir ışıkla karşılaştım. Kül rengi, umutsuz, insanın içine karamsarlık yayan bir ışık. Ve karşımda tıpkı yıllar önce teknesinde bizden yardım isteyen adam gibi gülümseyen, kızıl saçlı, iriyarı bir adam. Başım döndü, düşecek gibi oldum. Kızıl saçlı adam hemen uzanıp tuttu beni. Tutmaktan çok kucaklamaya çalıştı. Yıllar önce beni kucaklayan adam gibi hoyratçaydı hareketleri. 'Bırak beni!' diye bağırdım. Bıraktı, şaşırmıştı: 'Ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım?' 'Gitmek istiyorum,' dedim. Birdenbire ayılmış gibiydim. 'Gidersin,' dedi, 'ama iyi görünmüyorsun. Bir kahve yapayım, iyi gelir,' Başımı sallayarak istemediğimi söyledim. Bunu söylerken o yeniden yaklaşmıştı yanıma: 'İstersen bir duş al, ayılırsın. Bu halde dışarı çıkman doğru değil.' 'Hayır, gideceğim,' dedim. 'Neden böyle yapıyorsun?' diyerek yeniden sarılmaya çalıştı. 'Birlikte çok eğleneceğiz.' 'Dur, bana dokunma!' diye bağırdım. Ama sözlerim onu durdurmaya yetmedi, bütün bedeniyle üzerime abanmaya çalıştı. Tıpkı ailemin öldürüldüğü o günde olduğu gibi elimle suratını tırmaladım. Acıyla haykırarak geri çekildi, sonra tıpkı o kızıl saçlı katil gibi yüzüme okkalı bir tokat indirdi.

Kendime geldiğimde, hâlâ üzerimdeydi. Soluk soluğa üzerimde gidip geliyordu. O üzerimde tepinirken, ben teknede baygınken görmediklerimi yaşıyor gibiydim. Kızıl saçlı adamın anneme tecavüz edişini, annemle babamı öldürmelerini, sonra da bana saldırmalarını. Nedense hep annemle babam öldürüldükten sonra bana tecavüz ettiklerini düşünüyordum. Üzerimdeki kızıl saçlı hayvanın soluğunun giderek hızlanmasına, sonra bir domuz gibi böğürerek boşalmasına kadar bunları yaşadım. İçim nefretle dolmuştu ama daha fazla nefrete ihtiyacım vardı, acımı, utancımı içime atıp sessizce öfkemi biriktirmeye başladım. O kızıl saçlı hayvan boşaldıktan sonra bir süre üzerimde öylece hareketsiz kaldı. Hiç kıpırdamadan, gözlerimi kapayarak kalkmasını bekledim. Kalktı, pantolonunu bile giymeden salondan çıktı. Sanırım banyoya gidiyordu. Ardından ben de kalktım, sessizce onu takip ettim, gerçekten de banyoya girdi. O banyoya girince mutfağı araştırdım, bulmak zor olmadı. İhtiyacım olan alet dolaplardan birindeydi. Enli ama keskin bir bıçak. Bıçağı elime alıp banyoya yaklaştım. İçerden su sesi geliyordu, tecavüzcüm banyo yapacaktı. Bir süre bekledim, su sesinin iyice arttığı bir anda kapıyı açıp içeri girdim. Girdiğimi fark etmemişti bile,

az önce üzerimde tepinen bedeni bir perdenin arkasındaydı. Hani Hitchcock'un ünlü filmindeki gibi. Perdeyi usulca çektim, o anda hissetmiş olmalı, bana doğru döndü. Ama çok geçti. Elimdeki bıçağı göğsüne sapladım. Hareketim o kadar ani olmuştu ki, şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmış, sadece bir köpek gibi acıyla uluyabilmişti. Bıçağı çektim, yeniden saplamak için kaldırdığımda eliyle karşı koydu. Boşuna, bıçak o kadar keskindi ki, sağ elinin iki parmağını koparıp attı. Ama ben de bu kez yeterince güçlü saplayamamıştım bedenine. Yaralı eliyle bana vurdu. Savrularak banyonun duvarına çarptım. Bıçak elimden düşmüştü. Adam duşun altından çıkmış, üzerime geliyordu. Uzanıp bıçağı aldım, ben ayağa kalkarken adam da yere düştü. Ölüp ölmediğine bile bakmadan üzerine atlayıp bıçağı gelişigüzel saplamaya başladım. Durduğumda her tarafım kan içindeydi. Altımdaki adamın bedeni ise bir pelteye dönmüştü. Onun cesedine bakarken büyük bir rahatlık duyduğumu fark ettim. Ne korku vardı içimde ne de pişmanlık. Sadece bir doygunluk hissediyordum. Huzur dolu bir doygunluk. Hiç paniğe kapılmadan kalktım, bıçağı yıkadım, sonra güzel bir duş aldım. Onun bedenime bulaşan sıvılarından kurtuldum. Kendi soğukkanlılığıma şaşarak, evde bırakabileceğim bütün izlerimi sildim. Parmak izlerimi, saç tellerimi, kokumun bulaştığı adamın giysilerini, hepsini yok ettim. Evden çıktığımda iyice ayılmıştım. Bir süre yürüdüm. Yeterince uzaklaşınca bir taksiye binip evimin yolunu tuttum. Yatağıma uzanınca üzerimden ağır bir yük kalkmış gibi geldi bana.

Yıllardır farkına varmadan içimde biriktirdiğim ağırlık birden yok olmuştu. Annemin, babamın ve dokuz yaşındaki o çırpı bacaklı kızın intikamını almıştım sonunda. Ama bununla yetinmeyecektim... Bildiğin gibi, sana gelinceye kadar benimle birlikte olmak isteyen kızıl saçlı erkekleri öldürdüm. Çünkü yaşadığım dinginlik, o huzur veren doyum uzun sürmüyordu. Birini öldürdükten kısa bir süre sonra bir başkasını daha öldürmek istiyordum. Ben değil, yıllar öncesinden çıkıp gelen o zayıf, çırpı bacaklı kız... Onun umutsuz gözyaşları, onun cılız sesi, onun korkusu... O kadar zavallı, o kadar masum, o kadar örselenmiş bir hali vardı ki, onu kıramıyordum. Sonrasını biliyorsun...

Belki yapamayacaksın ama benim peşimi bırakmanı öneririm sana. Zaten buralardan gidiyorum. Henüz bunu söylemem için çok erken ama sana rastladıktan sonra sanki içim-

de bir şeyler kırıldı. Belki diyorum, şu dokuz yaşındaki kız artık öldürmemi istemekten vazgeçer.

Mektubun başında da yazdığım gibi, seni neden öldürmediğimi ve neden sana bu açıklamayı yaptığımı bilmiyorum. Senin hakkında kendi kendime yineleyip durduğum bir cümle var: 'Ne kadar tuhaf bir adam!' Bu cümlenin anlamı nedir, onu da bilmiyorum. Bilmekten de korkuyorum. Çünkü ben normal biri değilim, ben bir seri katilim. Senin gibi kızıl saçlı erkekleri öldüren bir seri katil.

Kendine iyi bak ve beni unut.

Son olarak şunu söylemeliyim ki: Çok iyi bir müzisyen ama berbat bir polissin. Yerinde olsam polisliği bırakır, müzisyen olurdum.

Jasmine

Evet, Jasmine'in ya da adını bilmediğim o gizemli kadının mektubunda bunlar yazıyordu işte. Birinci tavsiyesine uymadım, yani onu unutamadım ama ikincisine uydum. Polisliği bırakıp kendimi müzisyenliğe verdim. Mektubunda yazdığı gibi buralardan gitmiş olmalıydı, çünkü cinayetler sona ermişti. Elimdeki tek somut kanıt tuğraydı. Tuğranın Osmanlı sultanlarına ait bir nesne olduğunu öğrenince de Jasmine'in Türk olduğunu düşünmeye başladım. İstanbul'a da bu yüzden geldim, onu bulmaya. Ama gördüğün gibi bulamadım.'

Stefan söyleyeceklerini noktalamış, yüzüme bakıyordu. Ben darmadağın olmuştum. Bu kadarını beklemiyordum. Bir yandan o kadına acıyor, öte yandan Stefan'ın ona duyduğu bu büyük tutkuyu hâlâ deli gibi kıskanıyordum. Keşke ben de o kadın gibi olsam, diyordum. Evet, onun kadar acı çekmiş, onun kadar acımasız, onun kadar güçlü olmayı istiyordum. Onun bir katil olmasının, birçok suçsuz insanı öldürmüş olmasının hiçbir önemi yoktu o anda benim için. O kadın sıradan biri değildi, benim hiçbir zaman olamayacağım kadar değişik, farklı, çekici biriydi. Stefan'ı ona çeken yanın bu değişiklik olduğunu düşünüyordum. Ve sana tuhaf gelecek Rafo, o katil kadına benzemek istiyordum. Hem de öyle olamayacağını bile bile... Ama bu duygularımı Stefan'a göstermek aptallık olurdu. Bu nedenle, 'Onu değil, ama beni buldun,' dedim umursamaz görünmeye çalışarak. 'Üstelik o zannederek.'

'Ama sen o değilsin. Sen ondan daha güzelsin, sen şefkat dolusun, sen sahicisin, sen gerçeksin...'

'Kötü olan da bu ya... O gerçek olmadığı için daha ilginç...'

Stefan oturduğu iskemleden kalkıp elimi tuttu.

'Öyle söyleme. Onu unutacağım. İnan bana, artık onu aramayacağım. Onu hayatımdan çıkaracağım. Seni kaybetmek istemiyorum.'

Yaşadıkları o kadar olağanüstü, duyguları o kadar güçlüydü ki, bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Ama ben de Stefan'ı kaybetmek istemiyordum. Belki de bu kadın bir daha karşısına hiç çıkmayacak, aramıza hiç girmeyecekti. Geldiği gibi Stefan'ın yaşamından çekip gidecekti. Ortalıkta olmayan, adeta bir hayalet gibi yaşayan bir kadın için, âşık olduğum adamdan neden vazgeçecektim ki... Stefan bana karşı dürüst davranmış, olanı biteni anlatmıştı. Şimdi benden yardım istiyordu. Onu geri çeviremezdim. İşi alaya vurmaya çalıştım.

'Onu unutamazsın,' dedim başımı sallayarak.

'Neden?'

'Neden olacak, hâlâ broşunu saklıyorsun. Hatırlasana, denizkızından kurtulmak için ona ait olan eşyadan da kurtulmalısın. Yoksa onun aşkından asla kurtulamazsın.'

Şaka yaptığımı anlamadı, sözlerimi ciddiye aldı.

'O tuğradan kurtulacağım. O tuğradan ve ondan kurtulacağım, ne olur beni bırakma!'

'Seni bırakmayacağım,' dedim. Birbirimize sarıldık."

Ayşe susmuştu. Rafo şaşkınlık içindeydi. Duyduğu hikâyenin etkisinden kendini kurtaramamış, ne diyeceğini bilemeden öylece genç kadına bakmayı sürdürüyordu. Ayşe gülümsemeye çalıştı.

"Bakıyorum da artık konuşmamı bölmüyorsun?" dedi.

"Nasıl böleyim Ayşecim?" dedi. Sesi titriyordu. "Bu nasıl hikâye ya?" Hayretler içinde başını salladı. "Vay be! Neler yaşamış bizim Stefan! Zavallı adam..."

Ayşe'ye baktı yeniden.

"Sen de çok çekmişsin. Ne kadar acı ya! Acayip iş."

Ayşe susmayı tercih etti.

"Peki o tuğrayı gerçekten de attı mı Stefan?" diye sordu Rafo.

"Sence?" dedi Ayşe. Aldırmaz gibi görünmeye çalışıyordu. "Olanları biliyorsun, sence attı mı o tuğrayı?"

"Yok yok... O kadarını bilmiyorum. Nereden bileyim Ayşecim? Sizin işleriniz karışık. Hem de çok karışık, iyisi mi sen anlat."

Ayşe umursamazı oynamayı sürdürerek kadehine baktı şöyle bir.

"Anlatırım ama bak kadehimiz yine boşalmış."

Rafo kadının kadehini yarı yarıya cinle doldurdu, üzerine bir parmak kadar da tonik ekledi. Ayşe içkisinden içti.

"Sonra," dedi. "Sonra yine mutlu günlerimiz başladı. Stefan artık geceleri, gündüzleri hep bende kalıyordu. Müzik çalışmalarını bile benim evimde yapıyordu. Mutluydum, arada bir dalıp gitmeleri de olmasa daha çok mutlu olacaktım. Belki de o kadını düşünmüyordu ama ben öyle sanıyordum. Sormaya da cesaret edemiyordum ne düşünüyorsun diye. Yeniden aynı konuyu açmaktan, o kadını konuşmaktan korkuyordum. Nankörlük etme, diyordum kendi kendime, kaç kadın âşık olduğu erkekle birlikte yaşıyor ki? Sen şanslısın. O kadını artık aklından çıkar. Kendi kendime yaptığım bu telkinler işe yaramaya başlamıştı. Stefan da üzerime titriyordu üstelik. Son doğum günümde bana, 'Beyoğlu'nun Küskün Çiçeği' adında bir beste yapmıştı. Hatta bir öğle yemeğinde, tümüyle İstanbul'a yerleşmekten, Türk vatandaşı olmaktan bile söz etti. Bir tür evlenme teklifi gibi algıladım bunu. Sonra hemen kendime kızdım. Adam öyle demiyor, otur oturduğun yerde diye. Adam evlenme teklif etmiyordu ama ilişki de bir yerlere doğru gidiyordu. Bizim Nesrin şaka yollu takılmaya başlamıştı: 'Adamı biz bulduk, sen kafaladın. Siz artık yakında evlenirsiniz.'

Sanırım ben de alttan alta bu düşünceye ısınmaya başlamıştım. Ama bir yandan da ilişkinin bu kadar iyi olmasından korkuyordum. Her şey o kadar iyi gidiyordu ki, bunun gerçek olamayacağını düşünüyordum. Düşüncelerimde pek de haksız olmadığımı çok geçmeden anlayacaktım.

Yazın sonuna doğruydu. Bizim Nesrinlerin Sapanca'da, göl kenarında bir yazlıkları var. Stefan'la beni hafta sonu için oraya davet etti. Stefan'ın bir konseri vardı, 'Ben gele-

mem,' dedi. Aslında ben de gitmeyi çok istemiyordum ama bizim Nesrin yine gedikli sevgilisinden ayrılmıştı, fena halde teselliye ihtiyaç duyuyordu. Onu kıramadım. Hafta sonunu Nesrin'le birlikte geçirdim. Aslında fena da olmadı. Dağlara çıktık, ormanlarda gezdik. Nesrin'e iyi gelmişti, biraz rahatlamış gibi görünüyordu. Uzun konuşmalarımızın sonunda, artık o heriften tümüyle ayrılması gerektiğine karar verdik. İlk günün gecesi Stefan'ı aradım, cep telefonu kapalıydı. Konseri vardı, telefonunu kapatmıştır diye düşündüm. Gece aradım, yine kapalıydı. İçime bir kurt düştü ama aldırmamaya çalıştım. Geceyarısı evden aradım, yine kapalıydı. İçimden bir ses, kalk İstanbul'a git, diyordu. Ama kıskanç âşık durumuna düşmemek için bunu yapmadım. Ertesi sabahı iple çektim. Sabah kalkar kalkmaz da Stefan'ı yeniden aradım. Cep telefonu kapalıydı, evi aradım, yine kimse yanıt vermiyordu. Nesrin'i yatağından kaldırdım.

'Ben gidiyorum,' dedim. Kızcağız şaşırmıştı.

'Ne oldu, nereye gidiyorsun?' dedi.

'Stefan,' dedim. 'Stefan'a kötü bir şey oldu. Ona ulaşamıyorum.'

'Tamam, birlikte gideriz,' diyerek çıktı yataktan. Sabahın dokuzunda düştük yollara.

'Daha hızlı, daha hızlı,' diye kızı rahatsız ediyorum. Nesrin akıllı kız, hem beni idare ediyor hem de arabayı. İyi ki o var. Arabayı ben kullansam kesin kaza yaparım. Yolda birkaç kez daha Stefan'ı aradım. Hayır, ulaşılamıyor. Evin önüne gelince, Nesrin'in arabayı park etmesini beklemeden fırladım dışarı. Korku, telaş içinde tırmandım merdivenleri. Anahtarımı çıkarırken, bir umut bastım kapının ziline. Yok, kimse yok! Kapıyı açıp girdim içeri. Deli gibi dolaştım odaları. Çok şükür, korktuğum manzarayla karşılaşmadım ama Stefan yok. Nerede bu adam diye dolaşırken, masanın üzerindeki zarfı gördüm. Üzerinde adım yazıyor. Yazı Stefan'ın. Daha mektubu görür görmez anladım ne olduğunu. Ama insan inanamıyor. Hızla açtım zarfı. Topu topu beş satır vardı. Beş satırda özetlemiş Stefan söylemek istediklerini.

Beni affet Ayşe.

O geldi. Dün gece. Sanki hiç ayrılmamışız gibi... Geldi ve beni buldu. Gerçi tuğrasını atamamıştım -evet sana yalan söyledim- ama onu unuttuğumu sanıyordum. Unutamamışım.

Onunla gidiyorum. Nereye mi? Bilmiyorum? Belki mutluluğa, belki ölüme... Delice diyeceksin, haklısın. Ne var ki kendime engel olamıyorum. Benim için kaygılanma. Kötü de düşünme ne olur. Çünkü seni gerçekten sevdim. Ama... Biliyorsun işte... Hoşça kal.

Stefan

Nesrin içeri girdiğinde, elimde mektup, ayakta dikilirken buldu beni. Oturttu, bir bardak su verdi. Gözlerimin içine baktı.

'Onu unutmalısın,' dedi.

'Tamam,' dedim başımı sallayarak, 'onu unutacağım.'

Nesrin, Stefan'ı unutamayacağımı biliyordu. Tıpkı bir zamanlar Stefan'ın bana, o kadını unutacağım, dediğinde unutamayacağını bildiğim gibi... Ama üstelemedi. Ben de salya sümük ağlamadım zaten. Aynı yalanı kendime de söyledim çünkü. Onu unutacağım."

Sustu Ayşe, kadehine uzandı. Bir yudum içti. Kadehi yerine koyarken barmenin en az kendisininki kadar üzgün yüzüne baktı.

"Ama unutamadım Rafo! Onu arayıp duruyorum. Stefan'ın hayaleti o denizkızıydı, benimki Stefan oldu. Ne zaman kalabalıkların arasında kızıl saçlı bir adam ilişse gözüme, ne zaman karanlık sokakların köşelerinde onu andıran bir siluet geçse, ne zaman uzun saçlı esmer bir kadının yanında bir adam görsem içim ürperiyor. Onu bulduğumu sanıyorum. Her hevesim düş kırıklığıyla bitiyor tabii...

İşte böyle Rafo... Anlat, dedin, anlattım. Bu gece artık son demiştim kendime. Artık o bara gitmeyeceğim. Olmadı Rafo, yine geldim. Nasıl ki bir köpek, onu terk eden sahibini bırakmaz, kokusunu aldığı her yerde peşinden koşar durur, ben de öyle oldum işte Rafo. Stefan beni istemediği halde, bir başka kadın için beni terk edip gittiği halde ben onu bırakamıyorum, sahibini arayan bir köpek gibi hâlâ peşinden koşturup duruyorum...

Nesrin, onu unutacaksın, demişti, ben de öyle demiştim, olmadı. Peki sen ne diyorsun Rafo? Sen bilirsin bu işleri, ne dersin, bir gün sahiden unutabilecek miyim onu?"

Rafo ne diyeceğini bilemedi. Az önceki kararlılığını yitirmişti, bakışlarını kaçırdı. Belli ki yalan söyleyecekti. O yalan söylemek için gereken gücü, cesareti toparlamaya çalışırken, yeniden dönmeye başlayan CD'den Chet Baker'ın sesi yükseldi:

"Time after time..."

Ahmet Ümit, 2004

Aşkın bütün halleri... Tutkunun aklımızı ele geçirmesi. Kötülüğün en güzel biçimi... Rezil olmaktan duyduğumuz haz... Kırılan umutlarımızın lezzetli kederi... Çiğnenen onurumuzun getirdiği kibir. Vicdan tutulması, bencilliğin son kertesi, yanılsamanın en derin anı... İmkânsız olanın çekiciliği... Yani gönüllü kölelik... Yani insanoğlunun en masum hali... Yani bildiğiniz delilik... Yani en yalansız aşk öyküleri...

"Düşümü gerçekleştirdiğimden de emin değilim. Böyle bir düşüm var mıydı, yok muydu, ondan bile emin değilim. Kafam çok karışık. Daha da kötüsü, eskiden Stefan'ı düşündüğümde güzel, iyi, masumiyetle ilgili duygular uyanırdı içimde. Coşkuyla, heyecanla, umutla dolardım. Şimdi büyük bir öfke var. Bazen insanlıktan çıktığımı hissediyorum. Düşündüklerim beni korkutuyor. Gel gör ki düşünmeden de edemiyorum. Olmuyor, beceremiyorum. Bir de oturmuş aşkın saçma olduğunu anlatıyorum. Ben de en az aşk kadar saçmayım. Diyeceksiniz ki seni, aşk saçma biri haline getirdi. Doğru ama ben de direnemedim. Asıl tutarsızlık bende. İnsan aptalca, anlamsız bulduğu bir tutkunun peşinden gider mi? Bak gidiyorum işte. Hâlâ onu arıyorum... Kafam karışık, canım yana yana gecenin bir yarısında bu bara geliyorum, ondan bir iz bulabilir miyim diye..."

EVEREST
www.everestyayinlari.com
/everestyayinlari
/everestkitap
/everestyayinlari

9 789752 897434